ALEXANDRA STUART

Doctorita

ALCRIS

Capitolul 1

Kevin Standish slăbi puţin accelerația când acoperişurile întortocheate ale Wollaton Springs apărură la orizont, la o cotitură. Le văzu prin norul de praf roşiatic - un district mic, tipic printre aşezările disparate din ţinutul de nord-vest al Queenslandului, utilitar în construcţie şi, în ochii lui de britanic, cu aspect neatrăgător, în timp ce se sufoca de căldură în razele nemiloase ale soarelui de după-amiază. Strada principală era pustie şi până şi gara, cu platforma ei cu acoperiş subţire şi cu şinele pe care staţionau vagoane cu bovine, părea lipsită se orice urmă de activitate omenească.

Fără doar şi poate, se bucura să vadă districtul, şi expiră într-un suspin de durere amestecată cu uşurare, virând automobilul şi parcând sub fâşia îngustă de umbră lăsată de clădirea gării. Reuşise, îşi spuse sfidător, în ciuda îndoielilor lui Phil Barton şi a avertismentelor sumbre ale bătrânului Charlie. Era aici, teafăr şi nevătămat, nu-şi pierduse cunoştinţa... şi aici, în

comunitatea aceasta mică şi izolată,
civilizația lua măcar forma unui doctor.

Ștergându-şi praful de la gură cu mâna umezită de transpirație, Kevin sări țeapăn de la volan, gemând când brațul stâng bandajat atinse din greşeală volanul. Sângera încă, observă el fără să fie surprins, şi acum zvâcnea de parcă zece mii de demoni se puseseră pe treabă cu ace încinse, sub fâşia de cârpă pe care o legase cu trei ore în urmă. Evident, aşa cum spusese bătrânul Charlie, va fi nevoie de copci.

Totuşi... se uită la ceas şi apoi la cabinetul medical de peste drum. Fiindcă tot aşteptase atât până să primească îngrijiri, putea să mai aştepte încă zece minute, cât îi trebuia să ridice de la gara din apropiere proviziile pentru Barton's Creek - mai economisea nişte timp, în ultimă instanță. Danny, argatul aborigen, putea să încarce marfa în camion în locul lui, cât timp se ducea la doctor - dacă putea să-l găsească pe Danny şi să-l trezească din somn la ora asta. Tindea să se eschiveze când era de lucru şi era caniculă.

Fluierând sec în barbă, Kevin traversă întinderea cimentată încinsă de soare care-l separa de biroul de la gară, deschise uşa şi zâmbi cu malițiozitate când văzu că ocupantul biroului era la post, bând ceai.

- Salut, Jim! salută el. Mai e ceai? Mor de sete.

Jim Blake, funcționatrul feroviar cu părul alb, era un omuleț sprinten şi prietenos, căruia-i plăcea la nebunie bârfa. Dădu din cap, luă o cană din dulapul din spate şi de deplasă spre ceainicul deteriorat din colț.

- Serveşte-te, flăcăule, îl invită, şi adăugă, când Kevin luă cana: laptele e lângă tine. Ce vânt te aduce pe aici, azi? Şeful n-are nimic mai bun de făcut pentru tine?

Kevin bău tot ceaiul dintr-o înghițitură. Era fierbinte şi tare şi-i drese gâtlejul uscat, potolind praful care se încăpățâna să i se aşeze pe limbă si pe buze. îşi trase pe ceafă pălăria ponosită, descoperind

o claie deasă şi murdară de păr roşcat şi zâmbetul i se lărgi.

- Mulţumesc, a fost minunat.

- Mai ia, se oferi ospitalier Jim Blake. Făcu un semn cu degetul bont către umbra din spate, unde pachete şi saci cu provizii erau aliniate de-a lungul a trei laturi ale biroului. Au sosit proviziile şefului tău, cu toate că ai venit cu trei zile mai devreme. La fel şi lada din şipci pe care o aştepta de la Townsville. Vrei să-ţi dea Danny o mână de ajutor la încărcat?

- Ba bine că nu - dacă e prin preajmă.

- Ar face bine să fie, spuse cu seriozitate bătrânul funcţionar. Ridică tonul să-l convoace pe absentul Danny, dar nu primi nici un răspuns. înjură în barbă, vru să se ridice în picioare, dar se prăbuşi imediat pe scaun, ca şi cum eforul ar fi fost prea mare pentru el. E prea cald să alerg pe aici după Danny, se scuză el.

Kevin încuviinţă cu sentiment din cap. în ciuda obloanelor de la fereastră, căldura din biroul mic şi îngrămădit era aproape la fel de copleşitoare ca afară.

- Nu-ţi face griji, Jim. îl caut eu, când plec.

- Trebuie să fie ghemuit pe undeva, doarme, spuse Jim, fără să fie necesar. Dar nu te grăbeşti, nu? îi împinse pe birou un teanc de foi de primire. Semnează pentru marfă, te rog - primele două de pe listă - şi apoi îţi fac cinste cu ceva de băut. Mi se pare că ţi-ar prinde bine ceva puţin mai tare decât un amărât de ceai.

Kevin lăsă jos cana goală şi luă hârtiile.

- Primele două? întrebă el, încercând să-şi ascundă braţul rănit.

- Da, exact. Hei. Bătrânul Jim Blake îl studia curios, cu sprâncenele stufoase şi albe împreunate căci, în ciuda tentativei lui Kevin de a se ascunde, zărise bandajul pătat de sânge. Ce-ai păţit la braţ, băiete? Te-ai încăierat cu careva, sau ce?

- Nu. am rectificat un stâlp de gard. Mi-a alunecat toporul.

Tonul lui Kevin era melancolic. Tocmai vroiam să mă duc la doctor, să-mi pună nişte copci. E acasă, nu ştii?

In ochii întunecați ai bătrânului se aprinse o flacără ciudată, pe jumătate amuzament, pe jumătate o emoție pe care Kevin n-o putu descifra.

- Aşadar, n-ai auzit despre doctor, nu?

- Să aud despre el? Nu. Ce ar fi trebuit să aud?

- Că nu e aici. S-a îmbolnăvit acum două-trei săptămâni şi a trebuit să se ducă în oraş să urmeze un tratament la spital. Jim dădu din umeri. Am auzit că are ceva la inimă şi că va fi plecat câteva luni bune. dacă se va mai întoarce vreodată. Intre timp. Ezită, urmărindu-l pe Kevin cu aceeaşi privire nu tocmai amuzată. Sper să reziste. Bayliss un doctor bun şi un cetățean de treabă.

- Da, este, încuviință bărbatul mai tânăr. Dar. Se uită la brațul său, încruntându-se. Blestemăția asta încă sângerează. Jim - trebuie să mi-l coasă cineva. înseamnă că trebuie mă duc la Lomas ca să găsesc un doctor?

- Ei bine, ai putea face asta, flăcăule. Sunt destui care ar spune că aşa ar proceda acum, dacă s-ar îmbolnăvi. neagreând ideea ca o fetişcană slabă să-i îngrijească, înțelegi? Pentru că asta e singura alternativă, acum că doctorul Bayliss s-a dus la Brisbane. Jim chicoti gâtuit. E o puştoaică. imaginează-ți!

- Vrei să spui că n-au trimis încă alt doctor în locul lui? Kevin era nedumerit. Wollaton Springs era centrul unui mare district agricol, cât şi punctul feroviar al zonei, şi medicul său era subvenționat, prin Programul Național de Sănătate, să asigure un serviciu care era clasat ca fiind esențial pentru comunitate. Credeam că trebuie să aibă în permanență un doctor aici, Jim.

- Şi au... chicoti bătrânul. Au trimis unul. A venit deja de trei zile.

Uşurat de veste, Kevin îşi relaxă sprâncenele.

- Atunci, e în regulă. O clipă, m-ai speriat, Jim. îşi aşeză pălăria pe creştet şi se deplasă spre uşă, ridicând mâna într-un salut. Cred că ar fi bine să-i fac numaidecât o vizită noului doctor, înainte să pierd şi mai mult sânge. Cum îl cheamă, ştii?

- Doctor Ferguson, îl informă Jim. Adăugă, cu faţa ridată albă şi lipsită de expresie: doctor Margaret Ferguson.

- Dar. Kevin se zgâi la el, nevenindu-i să creadă. Margaret e nume de femeie!

- Aşa e, căzu de acord Jim, cu gravitate.

- Doar nu vrei să spui că noul doctor e o femeie?!

- Ba da, băiete, ba da. Mai exact, o fată. Nu pare nici o zi mai mare de douăzeci de ani. Şi frumuşică, la fel ca toate turistele. Ochi albaştri, păr de culoarea porumbului, forme voluptuoase. Mâinile lui Jim se mişcară expresiv şi gura i se strânse. Şi foarte probabil, vei fi primul ei pacient, Kevin, băiete. Oamenii de aici, din Springs, spun că arată prea bine să fie un medic adevărat, pe care să te bazezi, înţelegi? Iar femeile n-ar avea încredere să-şi trimită barbaţii la ea, chiar dacă ar fi aşa. Aşa că nimeni nu s-a apropiat de cabinetul ei până acum, decât ca să caşte gura la ea sau să încerce să-i vândă ceva. Cum spuneam, vei fi primul.

- Eu? îngână Kevin, îngrozit, înroşindu-se până la rădăcinile părului lui roşu. Nici mort! De ce aş fi eu primul, pentru că sunt un caz disperat?

- Ei bine, explică destul de rezonabil Jim, în primul rând, nu eşti căsătorit şi nu ai pe nimeni care să obiecteze, nu? Apoi, ai o urgenţă, trebuie să primeşti imediat îngrijiri medicale, înainte să pierzi prea mult sânge. Aşa că ai toate scuzele să te duci la ea. n-o să se aştepte nimeni să conduci până la Lomas cu braţul ăla, nu? Şi cineva tot trebuie să fie primul. Acum, zâmbea deschis. Dacă noul

doctor face o treabă bună cu tine, poate vor mai risca şi alții.

- Dar dacă nu face treabă bună? obiectă Kevin. Dacă nu ştie cum? Era acum la fel de lipsit de tragere de inimă să consulte noul medic, cum mai devreme fusese nerăbdător, şi chiar şi perspectiva de a face cei o sută de kilometri până la Lomas pe canicula aceea i se părea de preferat propunerii lui Jim. Ai spus că e tânără şi.

- Trebuie să-şi cunoască meseria, altfel n-ar fi trimis-o aici. Oricum, Kev., continuă el să-l consoleze, primul lucru pe care-l învață un medic tânăr în ziua de azi e cum să pună copci în cazul unor răni ca a ta. Am citit undeva că o fac în timpul studenției. Lucrurile mai dificile - diagnosticele, prescripțiile
- vin mai târziu, după ce-şi iau toate examenele. Nu ai nevoie să afle ce ai - ştii, şi va putea să-şi dea seama şi singură, nu? Şi dacă-ți prescrie vreun medicament care nu-ți place, nu eşti obligat să-l iei, până la urmă. Poți să arunci flaconul pe drum.

- Ei bine, presupun c-aş putea, recunoscu fără tragere de inimă Kevin, dar oricum, Jim, eu. înghiți în sec.

Ce vor spune oamenii, se întrebă el nefericit, când se va întoarce la fermă şi le va povesti că i-a cusut brațul o fetişcană cu ochi albaştri şi cu părul de culoarea porumbului. şi cu forme voluptuoase? N-ar înceta niciodată să comenteze. Fetele cu ochi albaştri, frumoase, erau în ordine la locul lor. Dar locul acesta - înghiți din nou - nu era cabinetul medical din Wollaton Springs.

Se întoarse să-i împărtăşească părerea lui Jim, dar bătrânul, cu o vioiciune surprinzătoare, se ridicase de pe scaunul lui şi-şi pusese deja jacheta, întinzând o mână după cheile de la birou, care atârnau în cui, deasupra capului lui. îi tăie lui Kevin protestul:

- Mă duc să-l scol cu de-a sila pe leneşul ăla de Danny, anunță el, şi-l pun să-ți încarce marfa. Cât timp face asta, pot să te conduc la cabinet, băiete, ca să mă asigur că ajungi cu bine.

- Da, dar.

- Oh, fii serios! îi ordonă cu hotărâre Jim. îl luă de braț pe tânăr, înghiontindu-l spre ușă și când deschise, scoase un strigăt tunător care-l aduse inastantaneu lângă el pe dispărutul Danny. îl lăsară târând alene primul pachet și traversară împreună curtea, Jim reținând în continuare brațul însoțitorului său.

Casa doctorului Bayliss făcea parte dintr-un front de locuințe construite similar, în stilul colonial, fiecare cu câte o verandă largă, pe trei laturi, susținută de piloni groși, de metal, vopsiți în alb. Acoperișul verandei reprezenta podeaua primului etaj, care avea grilaj de fier, răsucit în complicatele tipare florale și spirale care fuseseră în vogă la vremea când fuseseră construite. Clima, ravagiile furnicilor albe și ale altor factori distructivi impuseseră, din când în când, înlocuirea lemnăriei, dar vechiul fier forjat în stil victorian rezista o viață și era încă solid, așa că rămăsese, o ramă pentru strălucitoarele plante agățătoare care crescuseră viguroase de-o parte și de alta a ușii de la intrare.

Bătrânul doctor Bayliss nu avusese niciodată pretenții de mare grădinar, dar avea o slăbiciune pentru florile albastre și, pe lângă plantele agățătoare, tufișuri de plumbago își făceau de cap pe treptele verandei și un jacaranda pipernicit - acum trecut de apogeu - ascundea pe jumătate ușa laterală care ducea spre sala de așteptare și cabinetul de consultații. In rest, mica grădină era necurățată și lăsată pradă sălbăticiei, veștejindu-se sub soarele nemilos și la fel de avidă de apă ca și strada pârjolită și prăfuită cu care se învecina.

In timp ce Kevin își târa în silă picioarele pe cărarea din fața casei, observă că firma de alamă a doctorului Bayliss se afla încă la locul obișnuit, lângă ușa de la cabinet. Totuși, doctor - cum o chema? - doctor Margaret Ferguson nu va fi decât un suplinitor

temporar, deci nu-şi va pune o firmă a ei. Nu putea să nu fie de părere că ar trebui, fie şi numai ca avertisment, şi scoase un oftat apăsat. Se întrebă indignat de ce-şi găsise să se taie la braț tocmai când doctorul Bayliss nu era aici? Şi de ce naiba trebuise ca cei de la minister să trimită o femeie doctor la Wollaton Springs, tocmai acum? Şi încă una tânără, o fată care, după spusele lui Jim Blake, nu părea să fi trecut nici cu o zi de douăzeci de ani. El însuşi avea douăzeci şi doi de ani şi.

Jim îi atinse brațul şi spuse, cu un zâmbet ironic:

- Ei bine, Kev, aici e! Apăsă cu atâta forță soneria de la urgență, încât ecoul răsună puternic în casă.

- Nu era nevoie să faci atâta gălăgie, nu? spuse Kevin, iritat. Oricum, sunt aici, aşa că nu e nevoie să mai aştepți, Jim. Mă descurc şi singur.

- Te conduc până la uşă, insistă Jim. închise un ochi, într-un gest elaborat. Doar ca să fiu sigur, înțelegi?

Bucătăreasa plinuță, pe jumătate metisă, a doctorului Bayliss îi primi în sala de aşteptare. îl aşeză pe Kevin pe un scaun şi ascultă indiferentă povestirea exagerată a lui Jim despre rana lui.

- Mă duc să-i spun doctorului, dar abia s-a aşezat la masă. Şi dacă încercați să-i vindeți ceva, n-o să fie prea încântată, credeți-mă pe cuvânt.

Ieşi în grabă, surdă la dezmințirile indignate ale lui Jim şi aparent fără să pună mare preț pe bandajul pătat al lui Kevin. Sunetul vocii ei ajunse la urechile lor prin uşa întredeschisă care ducea în corpul principal al casei, un ton de plângere, ca şi cum i-ar displăcea prezența primului pacient al noii ei angajatoare.

Vocea care răspunse era joasă şi melodioasă. Kevin aşteptă şi inima începu să-i bată, inexplicabil, mai tare, şi apoi vocea joasă şi plăcută, după ce-l trimise la plimbare pe Jim, îl invită s-o urmeze.

Dându-i ascultare, se trezi în cabinetul familiar al doctorului Bayliss, faţă în faţă cu o fată slabă şi blondă, într-un halat alb. încăperea era retrasă şi umbrită şi nu putea să-şi dea prea bine seama cum arăta, până când nu apăsă pe întrerupător şi Kevin văzu că într-adevăr, era foarte tânără şi frumoasă şi-i zâmbea cu o prietenie dezarmantă.

- Bună ziua. Sunt doctor Ferguson, locţiitoarea doctorului Bayliss. Iar dumneavoastră sunteţi.?

- Kevin Standish, doctore. De la Barton's Creek. Vocea ei avea un vag accent scoţian, realiză el şi se întrebă dacă, asemenea lui, era englezoaică. Dacă da, atunci poate că aşa se explica venirea ei aici. O englezoaică abia venită din patria mamă nu avea de unde să ştie în ce se amesteca, suplinind într-un loc ca Wollaton Springs, nu avea nici cea mai mică idee la ce să se aştepte şi probabil nimeni nu găsise de cuviinţă s-o avertizeze.

- Ei bine, domnule Standish, ce ai păţit? Zâmbetul îi pieri, dar o scânteie amuzată licări în adâncul ochilor ei albaştri. Corespunzător poveştii pe care i-a spus-o prietenul tău Marthei, ai încercat să-ţi tai braţul cu toporul. Adevărat?

- M-am zgâriat doar, o corectă Kevin, înroşindu-se de furie. Blestematul ăla de Jim îl făcuse de râs! Dar sângerarea se încăpăţânează să nu se oprească, vedeţi. Aşa că m-am gândit că ar fi bine să trec pe aici.

- Să arunc o privire, bine? Vocea ei era acum hotărâtă şi incisivă, vocea unei persoane obişnuite să dea ordine care să fie ascultate fără comentarii. O voce încrezătoare, profesională. Impresionat în ciuda voinţei lui, Kevin începu să-şi desfacă bandajul, dar fata îl opri cu un gest.

- Aşteaptă. Lasă-mă să ţi-l tai, te rog.

îşi croi drum cu foarfecele, încruntându-se pe măsură ce vedea

că materialul saturat se lipise de piele, acolo unde sângele se coagulase. Luă un vas nu prea adânc, îl umplu cu apă şi dezinfectant şi-l făcu să-şi țină brațul deasupra. Auzi apa curgând de la robinet şi văzu că se spăla meticulos pe mâini. Când se întoarse şi începu să ude bandajul, îl întrebă:

- Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta, domnule Standish? Câteva ore, presupun.

- în jur de patru, încuviință el.

- Ar fi trebuit să vii mai devreme.

- N-am putut. Mi-a luat trei ore să ajung aici. Arătă spre bandaj. Scoate-l. o să scutim timp. Nu mă deranjează.

Ea scutură din cap, fără să se uite la el, şi răspunse cu hotărâre:

- Nu, doar nu vrem să mai sângereze. E o rană destul de adâncă. Ține-ți brațul nemişcat, te rog. asta e. N-o să mai dureze mult de acum, dar va trebui să-ți pun copci. Te grăbeşti?

- Să mă grăbesc? Nu. De ce ai crede asta?

- Din cauza eforturilor tale de a scuti timp. Ştii că te-ar fi durut dacă ți-aş fi smuls bandajul, dar totuşi mi-ai cerut-o.

- Asta ca să-ți fac un hatâr, mărturisi Kevin.

Se uită la el cu un zâmbet ciudat, uşor melancolic:

- Oh, nu te deranja să-mi faci hatâruri. Eşti singurul pacient pe care l-am tratat în trei zile. îi curăță brațul şi trecu la un sterilizator electric, aflat pe o masă, în capătul îndepărtat al încăperii. Continuă, peste umăr: se pare că sunt doctorul pe care nu-l vrea nimeni - sau am de-a face cu o comunitate foarte sănătoasă.

Amintindu-şi propria reticență de a veni la ea, Kevin simți cum se înroşeşte până în vârful urechilor.

- Oamenii de aici nu sunt obişnuiți cu femeile doctor, încercă el o scuză.

- Nu? Ciudat. Luă câteva instrumente din sterilizator şi le înveli

într-un pansament, evitându-i privirea. Suntem destul de multe, să ştii.

- Nu suntem în Anglia.

Se opri din încercarea de a pune aţă în acul chirurgical, studiindu-i faţa cu nou interes. Apoi, ca să-i dea de înţeles că pricepuse, încuviinţă.

- Desigur. Dar nu eşti australian, nu?

- Nu, zâmbi el. Doar prin adopţie. Sunt aici de aproape opt ani. Chiar am început să mă simt australian, mă crezi sau nu. E o ţară impresionantă.

Doctor Margaret Ferguson veni spre el, puse pansamentul alături şi-l desfăcu, după ce-şi puse mănuşă.

- Se pare că nu oboseşte nimeni să-mi spună asta, confirmă ea, apoi, pe tonul profesional de mai devreme: nu te mişca, te rog. O să doară doar puţin.

Kevin se strânse din instinct, dar era foarte rapidă şi competentă şi, aşa cum îi promisese, nu-l duru decât puţin. în timp ce-i dezinfecta din nou rana elegant cusută, Kevin spuse, recunoscător:

- Mulţumesc, doctore, e perfect. Fără îndoială, ai făcut o treabă frumoasă.

- Pari surprins, zâmbi ea, însă tonul era puţin sec. Nu te aşteptai, domnule Standish?

- Nu eram sigur.

Doctoriţa râse şi râsul îi era la fel de scăzut şi de muzical ca şi vocea.

- Ei bine, poţi să împrăştii vestea cea bună, nu-i aşa? Şi poate o să am şi eu de lucru, să-mi pot justifica prezenţa aici. Spune-mi - îi examina din nou rana - cu ce te ocupi?

- Sunt jocheu la o fermă de bovine.

- Asta înseamnă că te anternezi să conduci una, nu-i aşa?

- Ceva de genul ăsta, da. La paisprezece ani, am intrat în programul „Fratele mai mare". Proprietarul de la Barton's Creek - Phil Barton - era „fratele meu mai mare". La îndemnul lui am fost la liceu, la Brisbane, până la optsprezece ani, apoi m-a luat ca jocheu.

- înțeleg. Ochii doctoriței erau mici şi gânditori. îi puse câteva întrebări despre natura accidentului şi despre starea toporului, îi făcu o injecție pe care i-o descrise ca fiind o măsură pur preventivă, şi apoi îl întrebă, pe neaşteptate: vrei să te mai întorci vreodată în Anglia, domnule Standish?

- Nu, răspunse Kevin, fără să ezite.

- Dar. familia ta? Cu siguranță.

- Nu am familie. Tonul lui Kevin era lapidar, vocea aspră din pricina durerii amintite. Sunt orfan, m-au adus de mic la căminul Dr. Barnardo's.

înțeleaptă, Margaret Ferguson nu încercă să sape mai adânc. Luă o fașă groasă, necălcată, dar înainte să-i poată prinde brațul cu ea, Kevin se dădu înapoi, protestând alarmat:

- Ai inimă, doctore. doar nu te aștepți să umblu cu mâna legată de gât?! Cum să conduc, cu brațul susținut? Nu e cel mai ușor drum, să știi.

- Oricum, domnule Standish, aș prefera să-l porți legat de gât măcar două zile. Vocea ei era autoritară, rece și echilibrată, retezând orice discuții. Și dacă drumul e dificil, n-ar fi mai înțelept să nu încerci să conduci cu o singură mână? Trebuie să se găsească cineva care să conducă în locul tău. Sau - privirea îi căzu pe telefonul de pe birou - ce-ai zice dacă-l sun pe șeful tău și-l rog să trimită pe cineva după tine? Tu.

- Nu. Nu-ți face griji pentru mine, doctore. Mă descurc. Se supuse și o lăsă să-i lege brațul, gândindu-se că va arunca eșarfa de cum va ieși din cabinet. Mulțumesc mult. Ai fost foarte drăguță și mă simt bine, acum. Foarte bine. Eu.

- Voi vrea să te revăd, domnule Standish, îi aminti doctor Ferguson.

- Să mă revezi? De ce? Ti-am spus că mă simt bine.

- Va trebui să-ți scot copcile.

- Oh. Ii căzuse ceva în cap. Da, presupun că va trebui. Ei bine, voi încerca să mă întorc - poate sâmbăta viitoare, dacă e în regulă cu tine.

- E perfect. Pe la aceeași oră, sau - îi zâmbi din nou, dezarmant

- poate puțin mai târziu. Obişnuiesc să iau prânzul la ora asta.

- Desigur, promise Kevin, nerăbdător să-şi ia tălpăşița. începu să se îndrepte spre uşă. în cazul ăsta, dacă asta e tot, doctore.

- Asta e tot, domnule Standish. Bună ziua.

Bălmăji un răspuns şi, odată ajuns în sala de aşteptare, îşi şterse sprâncenele transpirate. Dumnezeule, ce fată! Frumoasă ca o pictură şi la fel de rigidă ca. granitul. Mutând eşarfa într-o poziție mai confortabilă, ieşi în stradă şi auzi sunetul metalic al telefonului din casă. Poate o chema cineva. Cineva din Wollaton Springs - cineva care poate era prea bolnav să-i mai pese că era femeie - şi ceruse s-o consulte.

Nu ajunse bine la maşină, că auzi din spate paşi grăbiți şi recunoscu vocea care-l striga pe nume. Se întoarse fără tragere de inimă:

- Da, doctore.

- Domnule Standish, era şeful tău - domnul Barton.

- Da?

- Da. A sunat să vadă cum te simți. I-am spus că nu consider că eşti în condiția să conduci, aşa că vine chiar el să te ia.

- Poftim? Kevin o ocoli, fălcile lăsându-i-se, într-o spaimă nebunească. Adică i-ai spus lui Phil Barton că trebuie să vină să mă ia?

- Da, recunoscu ea cu sânge-rece.

- Dar sunt în condiție perfectă să conduc.

- în opinia mea, nu eşti. Mai ales pe un drum dificil, domnule Standish. M-aş simți responsabilă dacă ai avea vreun accident. Vino. Făcu semn spre casa albă. Martha o să-ți dea ceva de mâncare şi apoi te poți întinde pe canapeaua din cabinetul de consultații, să te odihneşti până ajunge domnul Barton.

- N-am nevoie să mă odihnesc! obiectă indignat Kevin.

- Dar sunt sigură că ai nevoie de o masă. Ii zâmbi din nou, dezarmant. Dacă preferi să mănânci singur, se poate aranja.

- Nu e asta, doctore, o asigură Kevin, roşind. Nu putea să-i explice că nu se făcea să-ți chemi şeful pe un drum de trei ore, plin de praf, în miezul unei zile caniculare, degeaba - evident, n-ar înțelege. Şi doctorița nu-l cunoştea pe Phil Barton. Oftă, simțindu-se prins în cursă şi neajutorat, față în față cu hotărârea ei. Fără îndoială, intențiile ei erau bune, dar Phil Barton nu va sta să asculte explicațiile lui, când îl va găsi aparent sănătos tun şi în compania unei fete excepțional de frumoase. Şi dacă povestea ajungea la baracă, aşa cum probabil se va întâmpla - Kevin se scutură la perspectiva sumbră.

Ințelegând greşit evidenta lui stânjeneală, Margaret Ferguson spuse, cu compasiune:

- I-am spus foarte clar domnului Barton că n-a fost ideea ta. Il conduse înapoi în casă şi Kevin o urmă posomorât. Aşa că înveseleşte-te! Doar n-o să te mănânce, nu?

- La naiba, dar poate să încerce!

- Oh, fii serios, domnule Standish. Ii ținu uşa să intre primul. Ce fel de om e domnul Barton ăsta al tău?

- E un tip foarte cumsecade.

- Asta nu-mi spune nimic. Toți oamenii lui stau la fel de încremeniți ca tine în fața lui?

- Nu stau încremenit în fața lui, doctore Ferguson, protestă Kevin. Doar că e şeful meu şi. ei bine, are lucruri mai importante de făcut decât să dea fuga aici, după mine.
Oricum, nu avea timp, de aceea m-am oferit să aduc marfa pentru el. Dacă tot veneam.

- Vrei să spui că te-a lăsat să ridici marfa, cu brațul ăla?

- Oh, bineînțeles. M-am oferit. L-am scutit să mai trimită pe

altcineva. Barton's Creek e o fermă mare şi avem multe vite, înţelegi? Vitele nu se îngrijesc singure, doctore. Kevin îi vorbi despre problemele pe care le ridica o cireadă, în timp ce Martha, chemată degrabă, puse un al doilea tacâm la masa mică. îi aduse o friptură mai mult decât apetisantă şi se retrase, bombănind în barbă că fusese nevoită să aştepte mult lângă cuptor, ca s-o încălzească.

în ciuda plângerilor ei, era la fel de gustoasă pe cât arăta. Simţindu-se neaşteptat de înfometat, Kevin îşi atacă entuziasmat porţia.

- E chiar bun, observă el.

- Da, Martha e o bucătăreasă excelentă, încuviinţă doctor Ferguson. Cu toate că mi-e destul de greu să mă obişnuiesc cu faptul că umblă desculţă. Mi se pare ciudat. nu crezi?

- Da? râse Kevin. N-am observat - sau poate că sunt obişnuit cu asta.

- Cred şi eu, după opt ani. Eu sunt abia de şase luni aici.

- Dar îţi place, nu?

- Oh, da. întotdeauna mi-am dorit să vin în Australia, să văd cum e. Aşadar, după ce m-am specializat, m-am îmbarcat pe un vas, pe post de chirurg. M-am distrat de minune, trebuie să spun.

Urmă o tăcere scurtă. Kevin încercă să şi-o imagineze pe post de chirurg pe vas, dar dintr-un motiv oarecare, nu reuşi s-o vadă în uniformă şi cu chipiu, cu toate că presupunea că trebuise să poarte un soi de uniformă. Se întreba ce vârstă avea realmente, dar nu reuşi să adune destul curaj s-o întrebe direct. Din câte ştia, dura cam şase ani să te specializezi ca medic, aşa că, dacă-şi începuse studiile la şaptesprezece ani, trebuia să fie cu doi ani, poate trei, mai mare decât el. Nu că ar fi arătat; şi stând acolo, faţă-n faţă cu ea, avu un sentiment confortabil, uşor protector, de superioritate masculină. Era foarte mică. Abia dacă-i ajungea la umăr, când erau amândoi în

picioare, şi. inspiră adânc. Era foarte frumoasă. Cea mai frumoasă fată pe care-şi amintea s-o fi cunoscut vreodată. Era.

- Spune-mi mai multe despre ferma ta, întrebă curioasă Margaret Ferguson, când Martha veni cu felul doi. Pentru majoritatea muncilor, angajaţi aborigeni?

Kevin scutură din cap.

- Avem câţiva, doctore. Dar şeful nu se prea dă în vânt după ei. E de părere că sunt mai buni cu oile decât cu vitele. Avem câteva bucătărese aborigene, desigur, soţii de văcari. Sunt singurele femei pe care le avem, momentan, acolo. Doar doi dintre oamenii noştri sunt căsătoriţi, amândoi cu fete de la oraş, care preferă să trăiască acolo, la Springs.

- Dar, păru surprinsă, şeful tău, domnul Barton, nu e căsătorit?

Kevin ezită, întrebându-se dacă să-i spună povestea. Poate va înţelege mai bine, dacă-i va spune, şi din moment ce-l va întâlni pe Phil şi va auzi oricum, mai devreme sau mai târziu, nu va face nimic rău dacă-i va spune acum.

- Nu, Phil nu e căsătorit acum, doctore. A fost, dar. ei bine, s-a întâmplat un lucru îngrozitor şi n-a putut niciodată să uite. Sau să înceteze să se mai învinuiască pentru ce s-a întâmplat. N-a fost vina lui, desigur, dar nu-i poţi spune asta. Nu te ascultă, dacă încerci.

Margaret Ferguson îl privi uimită şi Kevin se înroşi, - dându-şi seama că exprimarea fusese ambiguă.

- Phil o cunoştea dintotdeauna pe fata cu care s-a însurat, doctore. erau veri şi ceea ce pe aici se numeşte vecini apropiaţi. Părinţii ei aveau o fermă cam la cincizeci de kilometri spre Lomas. S-au logodit de copii, dar s-au căsătorit abia în 1955. Şi atunci - Kevin oftă, împingând deoparte farfuria - soţia lui a murit într-un accident de maşină, în ziua nunţii, la plecarea de la recepţie. Phil era la volan şi n-a păţit nimic. îţi poţi imagina cum se simte.

- Da, spuse Margaret, cu voce gâtuită, îmi dau seama. Nu mai spuse nimic şi Kevin, stânjenit de solemnitatea cu care-i primise povestea, îşi termină prânzul în tăcere.

- Cred că ţi-ar prinde bine un somn, spuse Margaret şi, fără să-i dea ocazia să obiecteze, îl conduse în cabinetul de consultaţii şi-i arătă canapeaua pentru examinări. E rezonabil de confortabilă, cred, şi poţi fuma, dacă doreşti - nu aştept alţi pacienţi. Bineînţeles, o să te chem îndată ce soseşte domnul Barton.

Kevin fu tentat s-o contrazică, dar privindu-i chipul, se răzgândi. Expresia ei era reţinută, pleoapele pe jumătate căzute şi ochii distanţi, de parcă gândurile-i erau foarte departe de el şi de locul acesta; scurt, pentru prima oară, privirile li se întâlniră.

Puţin morocănos şi simţindu-se ofensat, o lăsă să plece şi, ignorând canapeaua, se aşeză la biroul ei şi începu să-şi răsucească o ţigară.

Adormi cu tutunul şi foile de ţigări în mână, înainte să ducă la sfârşit activitatea.

Capitolul 2

Punând receptorul în furcă, Phil Barton era conştient de senzaţia unei uşoare, dar inconfundabile iritări.

Date fiind circumstanţele, faptul că bătrânul doctor Bayliss lăsase cabinetul pe mâna unei femei i se părea o nebunie. Era oricum un climat dur pentru o femeie, dar să se aştepte ca o femeie, indiferent cât de calificată ar fi, să se ocupe de un district de mărimea Wollaton Springsului şi să trateze adecvat toate urgenţele sale medicale, însemna, după părerea lui, s-o caute cu lumânarea.

Nu că el personal ar fi avut prea mare nevoie de serviciile unui medic, aici. Desigur, se întâmpla ca oamenii lui să se rănească, aşa cum făcuse dimineaţă tânărul Kevin, dar, la fel ca el, erau perfect capabili să se ducă singuri în oraş pentru îngrijirile necesare. Totuşi, dacă vreodată ar fi nevoie să cheme un doctor aici, la fermă - dacă, de exemplu, un văcar ar cădea de pe cal şi s-ar lovi atât de sever încât nu s-ar putea mişca - nu era sigur în ce măsură se va descurca o femeie. Ar trebui să ştie să călărească, în primul rând, din moment ce în unele zone ale proprietăţii nu se putea conduce nici un fel de vehicul. în al doilea rând, ar trebui să fie capabilă să trateze cu bărbaţii, care din instinct n-ar avea încredere în ea, din simplul motiv că era femeie. Prejudecăţile mureau greu într-o comunitate ca asta şi, chiar şi în district, va trebui probabil să le înfrunte.

Sub mustaţa neagră, gura lui fermă se strânse când îşi aminti cuvintele care tocmai îi fuseseră adresate la telefon. Fără îndoială, îl pusese la punct; deşi îşi exprimase atât de politicos opinia, cuvintele ei fuseseră destul de usturătoare.

- Nu aveaţi nici un drept să-l lăsaţi pe băiat să conducă de unul singur până aici, în starea în care se află, domnule Barton, îi spusese cu severitate. Mai ales că, din câte spune, înţeleg că drumul e periculos. Nu e responsabilitatea mea dacă face singur cale întoarsă.

Nu se poate folosi decât de o mână, e în stare de şoc şi a pierdut mult sânge. în plus, i-am administrat ser antitetanos, care l-ar putea afecta. M-aş simți mult mai bine dacă ați trimite pe cineva să-l ia cât mai repede. între timp, o să-l rețin la cabinetul meu şi o să-l încurajez să se odihnească.

Phil zâmbi strâmb. Da, îl pusese la punct. Vocea ei fusese plăcută şi-i păruse tânără, dar nu se putea să fie aşa. Indiferent cine fusese nebunul care trimisese o femeie-doctor la Wollaton Springs, nu se putea să fie atât de nebun încât să trimită o femeie tânără!

Oricum, putea să afle foarte uşor. Era principalul - dacă nu singurul - motiv pentru care se decise să se ducă el însuşi la Springs, în loc să trimită pe altcineva. La naiba, putea face ceva folositor cu timpul acela, dar. ridică din umerii lați. Toți oamenii lui erau ocupați. Sarcina lui, întocmitul balanțelor lunare, putea să mai aştepte o zi, dacă era nevoie. şi era nevoie. Pentru că, dacă nerozii aceia de la oraş fuseseră într-atât de neinspirați încât trimiseseră o tânără să-l înlocuiască pe bătrânul Bayliss, cu cât mai repede li se arăta că făcuseră o greşeală şi o corectau, cu atât mai bine. Numele lui avea o oarecare greutate, chiar şi în oraş, şi dacă-şi va exprima convingător iritarea, probabil va obține rezultatul dorit.

Işi luă jacheta, dar nu ajunse s-o îmbrace. Charlie, bucătarul-şef, care-i dăduse primul ajutor lui Kevin, ieşi în uşa bucătăriei, cu ochi întrebători. Phil îi explică pe scurt motivul vizitei la oraş şi bătrânul încuviință din cap, uşor amuzat.

- Şi ne mai îndoiam că tânărul ăsta cade de fiecare dată în picioare! O femeie-doctor! Şi-l ține acolo!

- Pare să considere rana lui mult mai serioasă decât tine, Charlie, îi spuse Phil.

- Femeile! pufni Charlie, scurmând cu piciorul în praful de pe jos. Adăugă, cu dezinvoltura unui angajat vechi şi de încredere: ştii

de ce am rămas aici atâția ani, şefule? Pentru că nu sunt femei care să încurce lucrurile, de asta. La asta sunt bune femeile: să încurce lucurile.

- Da? spuse Phil cu răceală. Se întoarse cu spatele la bătrânul bucătar, dar Charlie îl urmă.

- N-a fost nimic personal, ştii doar, spuse el, pe un ton defensiv.

- E în regulă, Charlie bătrâne, îl bătu Phil uşor pe umăr. Ştiu, nu-ți face griji.

Dar cinci minute mai târziu, conducând pe prima pajişte, se trezi gândindu-se la vorbele lui Charlie. Oare ăsta să fi fost motivul pentru care era fericit la Barton's Creek, pentru că nu erau femei care să încurce lucrurile? Sau fericirea lui era o iluzie, un teatru cu care se păcălea singur? îşi găsise fericirea muncind din greu, forțându-şi până la epuizare trupul, pentru că, în fiecare zi, toată ziua era în şa, astfel că seara era prea obosit să vrea să mai facă altceva decât să citească şi să doarmă?

Totul ar fi fost altfel dacă ar fi trăit Mollie. Gândindu-se la ea, trăsăturile i se încordară. Acum, nu se mai gândea des la ea, învățase să n-o facă, dar chiar şi acum, amintirea ei îl durea. Dacă ar fi avut câțiva ani împreună, ca soț şi soție, poate n-ar fi fost atât de înrăit şi nu s-ar fi simțit atât de trădat. Dar nu avuseseră. Mollie murise purtându-i numele, încă în rochie de mireasă. Murise pentru că el o omorâse.

Alb ca varul, Phil Barton opri lângă cea de-a doua poartă şi coborî din maşină, ca s-o deschidă.

Viața lui fusese o risipă blestemată. Iubise din copilărie o femeie: aşteptase ani lungi şi obositori să se însoare cu ea, şi apoi. totul se sfârşise, cu Mollie în rochie de mireasă, pierzându-şi în brațele lui şi ultima picătură de sânge, în timp ce el se luptase frenetic s-o scoată dintre rămăşițele maşinii în care urcaseră cu

gândul la prima etapă a lunii de miere.

Fuseseră pe drum spre apartamentul lui, ca Mollie să se schimbe înainte să ia avionul către Europa. Oh, la naiba, de ce trebuia să se gândească acum la toate astea? Se terminase: o amintire plină de amărăciune care-l bântuise timp de şase ani. Dar era o amintire, una care, în ciuda amărăciunii lui, trebuia să pălească, într-o zi.

îi trebui jumătate de oră să ajungă la drumul noroios care marca sfârşitul proprietății lui. Coborând să deschidă ultima poartă, privi înapoi, la pământurile lui, şi oftă.

Era cel de-al cincilea Barton care deținea proprietatea aceasta - al cincilea şi ultimul, căci nu avea nici un fiu. Ferma se întindea pe kilometri fertili la rând, mai departe decât cuprindea cu privirea. moştenirea lui, căreia nu-i dăduse nici un urmaş şi care, la moartea lui, va rămâne unui văr îndepărtat. Strânse furios din dinți şi se întoarse la maşină. O remarcă întâmplătoare a lui Charlie îi stârnise şirul acesta de gânduri: asta, şi speculațiile lui cu privire la vocea unei femei- doctor necunoscute, pe care o auzise câteva clipe la telefon.

Charlie nu intenționase nimic: în tinerețe, fusese un mare admirator al sexului frumos, se căsătorise şi îngropase două soții, era foarte mândru de familia lui şi de numeroşii nepoți care părăsiseră de mult satul în favoarea oraşului.

Cât despre vocea de la telefon. Dumnezeule, probabil fusese distorsionată de depărtare şi de electricitatea statică. îşi imaginase farmecul ei, îi inventase tinerețea, asemenea unui bărbat care-şi spunea singur un basm. Cei de la Ministerul Sănătății aveau destulă prezență de spirit încât să nu trimită o fată să se îngrijească de bolnavii din Wollaton Springs. Şi, oricum, dacă nu aveau, nu se ducea el s-o înlocuiască, la prima ocazie, cu un bărbat?

Phil se aplecă şi deschise radioul. Muzica dance, veselă şi ritmată, umplu cabina, făcându-l să zâmbească.

De obicei, nu cădea în patima plânsului de milă şi n-o va mai face niciodată. Mâine, vor începe să adune şi să însemneze animalele de un an, la Lost Peak. Va lăsa pe altă zi blestemata de contabilitate şi se va duce pe teren, să-şi uite disperarea. Cândva, anul acesta sau poate următorul, îşi va lua timp liber şi va face o călătorie la Brisbane sau la Sydney, sau poate chiar în Anglia, să-şi caute o soţie. O fată cu voce plăcută şi joasă, ca cea pe care o auzise, sau îşi imaginase c-o auzise, de dimineaţă la telefon. O fată care să-i dea un fiu şi să-l ajute să pună în sfârşit capăt amintirilor şi regretelor sfâşietoare, amărăciunii.

Puţin după ora patru, acoperişurile oraşului începură să se zărească, strălucind în aburul uşor al căldurii. Uşurat, Phil reduse viteza şi intră în Wollaton Springs cu un decent treizeci de kilometri pe oră; opri în faţa casei albe a doctorului Bayliss. Din obişnuinţă, nu coborî din maşină, ci claxonă să-l avertizeze pe Kevin că sosise. După un minut sau două, uşa casei se deschise şi o fată porni pe cărare, spre el. Phil se zgâi uluit la ea, simţindu-şi gâtul uscat şi pulsul accelerat.

Căci fata care venea atât de nepăsătoare şi de graţioasă spre el, cu capul sus, era imaginea lui Mollie, până şi la zâmbet. în prima clipă de şoc, lui Phil îi păru aproape o fantomă. O urmări amuţit; inima îi era ca de piatră când ajunse lângă el şi buzele îi erau atât de ţepene încât, chiar dacă ar fi fost în stare să găsească ceva să-i spună, n-ar fi putut scoate nici măcar o silabă.

Şi apoi, rupând cu bruscheţe vraja, fata spuse:

- Bună ziua. Sunteţi domnul Barton, nu-i aşa? Eu sunt doctor Ferguson.

îi întinse mâna şi Phil i-o strânse, ameţit.

- Bună ziua, răspunse el. îi trebui multă voinţă înainte să

adauge: doctore Ferguson.

Capitolul 3

Cum era de aşteptat, prima reacţie a Margaretei faţă de Phil Barton fu una profesională. Uitându-se în ochii lui bântuiţi şi întunecaţi, se gândi că era bolnav şi abia rezistă impulsului de a-l sfătui să se lase pe spate şi să se relaxeze, fără să încerce să vorbească.

într-adevăr, ridicase deja mâna într-un gest automat de a-i lua pulsul, când îşi aminti că, desigur, nu venise la ea în calitate de pacient. Venise să-l ia pe Kevin Standish, la cererea ei, ca să-l ducă înapoi la fermă. Privindu-l acum uşor îngrijorată, îşi dori să nu fi insistat atât să vină, căci paloarea lui era alarmantă.

- Presupun că. Trebuia să-i ofere ceva, chiar dacă nu era neapărat de datoria ei. Presupun că v-ar face bine o cană de ceai, domnule Barton. După un drum atât de lung, trebuie să fiţi obosit. înfierbântat şi plin de parf.

- Nu sunt obosit, dar cu siguranţă, mi-e foarte cald şi-mi imaginez că praful îl puteţi vedea şi singură. O cană de ceai mi-ar prinde bine.

Vorbirea lui avea un slab accent pe care Margaret ajunsese să-l accepte ca fiind australian. în afara tonului puţin tărăgănat, ar fi putut fi oricare din englezii educaţi pe care-i cunoscuse, iar aspectul său întărea ipoteza asta, mai degrabă decât ce ştia despre el. Cămaşa albă, pantalonii bine croiţi şi jacheta neagră pe care o purta pe braţ reprezentau costumaţia obişnuită a unui englez, într-o zi caniculară. Margaret îşi imaginase că proprietarul unei ferme australiene de bovine s-ar putea îmbrăca mai practic, în pantaloni de călărie şi cizme, cel puţin, dacă nu în cămaşă kaki şi în blugi.

în timp ce străbătură cărarea spre casă, văzu că nu purta nici măcar pălărie, deşi observase că avea una pe bancheta din spate a maşinii.

Era un bărbat înalt, cu umeri lați și cu o construcție solidă; mergea cu grația unui atlet în apogeul condiției fizice. Totuşi, în ciuda fizicului său splendid şi a tenului frumos bronzat, în ochii de cunoscător ai Margaretei, părea să sufere de un oarecare şoc. Ii studie pe furiş în timp ce traversară grădina de alături, căutând un motiv care să-i sprijine convingerea instinctivă că ceva era în neregulă cu el.

Era extrem de atrăgător, observă ea cu calm, într-o manieră prăfuită, fundamental masculină. Fața lui era netedă, cu osatură proeminentă, pielea brăzdată de riduri fine, datorate expunerii excesive la soare. Era o față puternică, neşlefuită, cu o aură de aroganță, dar era puțin prea slabă şi gura, sub mustața neagră, era neaşteptat de sensibilă, cu colțurile arcuite în jos, de parcă nu obişnuia să schițeze zâmbetul pe care-l afişa acum.

Era şi mai tânăr decât îşi închipuise, din descrierea lui Kevin. probabil trecuse puțin de treizeci de ani. Părul negru încărunțise puțin pe la tâmple, dar era des, mai degrabă lung şi, în contradicție cu hainele lui, foarte curat, dându-i o alură nepotrivită de puştan, dar armonizându-se ciudat cu duritatea feței.

Nedumerită şi nu prea mulțumită de rezultatul investigației, Margaret îl conduse în tăcere în sufrageria doctorului Bayliss. Martha tocmai servise ceaiul şi, conştientă de prezența pacientului şefei, care încă dormea în cabinetul de alături, lăsase pe măsuță o cană de ceai în plus.

Margaret umplu cele două căni. îi oferi una lui Phil Barton, invintându-l să ia loc pe scaun, şi-i spuse:

- O să-i duc asta lui Kevin Standish, scuzați-mă, domnule Barton.

El se ridică politicos, ținându-i uşa:

- Cum se simte Kevin, doctore?

- A dormit toată după-amiaza, spuse Margaret şi adăugă,

conştientă de privirea ciudat de intensă pe care i-o aruncă: o să-l chem să stea cu noi, ca să puteţi vedea cu ochii dumneavoastră cum a progresat.

- Nu! Cuvântul fu exploziv şi Margaret îl privi uluită.

- Nu? Dar am crezut că.

- Dacă nu vă deranjează, i-o tăie Phil Barton, aş vrea să stăm de vorbă, doctore Ferguson.

- Să staţi de vorbă cu mine?

- Da, răspunse el, pe un ton care nu accepta nici un refuz, apoi adăugă pocăit: dacă nu vă deranjează. mi-aţi face o mare favoare.

Mai nedumerită ca niciodată, Margaret scutură din cap.

- Bineînţeles că nu mă deranjează, domnule Barton.

Era bolnav, decise ea, trebuia să fie; de asta vroia să-i vorbească. Ironie, după vraja care o forţase să stea degeaba, se pomenea acum cu cel de-a doilea pacient. însă acesta nu va fi la fel de uşor de tratat ca primul. Rănile lui Phillip Barton nu erau fizice, erau răni ale sufletului şi nu puteau fi vindecate cu câteva copci şi cu un vaccin antitetanos.

- O chem pe Martha să-i ducă ceaiul şi-mi mai torn şi mie o cană. Revin imediat.

Rămas singur, Phil îşi trecu mâna peste frunte. Era umedă de transpiraţie şi se simţea fără vlagă, stupefiat, aproape incapabil să raţioneze. Sorbi însetat ceaiul.

Fusese un şoc s-o întâlnească aşa pe fata aceasta, să revadă atât de neaşteptat imaginea lui Mollie, când amintirea ei fusese atât de vie în sufletul lui. îşi dădea seama că fusese mai mult decât stângaci şi că se putea s-o fi alarmat, dar nu reuşise să se abţină, nici să-şi controleze limba. Obosit, se întoarse la scaunul său. Lăsând cana jos, îşi ascunse faţa în palme, încercând din răsputeri să-şi recapete cumpătul.

Era esenţial să afle cât mai multe despre doctor Ferguson, să

ajungă s-o cunoască, astfel ca să nu mai fie doi străini. Nu putea face asta în fața tânărului Kevin, n-o putea întreba aşa cum vroia în prezența tânărului, şi. se uită la ceas, uşor temător. Fetei i se va părea ciudat dacă stă prea mult, dar cumva trebuia să construiască relația lor pe o bază solidă, ca s-o poată revedea, ca să. îşi trecu din nou mâinile peste față, iritat, dar nu mirat că tremura.

Vechile răni se deschiseseră din nou şi durerea era insuportabilă. Phil suspină. Ştia că-i va fi imposibil să se comporte firesc în preajma Margaretei Ferguson, indiferent ce încercări disperate va face, căci odată cu deschiderea rănii, năvăliseră şi o mulțime de sentimente pe care le crezuse moarte şi de care se crezuse incapabil până în urmă cu câteva minute.

Odorință înfrigurată, abia controlabilă, de a o lua în brațe îl făcuse să tremure când străbătuseră împreună grădina, mai devreme. Tot ce putuse să facă fusese să nu urle, să nu-i strige din străfundul singurătății lui pline de suferință, să se oprească şi să-i înfrunte privirea, să-i dea mâna şi să-l compătimească. în momentul acela de nebunie, aproape că i se adresase cu Mollie.

Tremura în căldura sufocantă a încăperii izolate. Cu nici un preț nu trebuia s-o sperie; acum c-o găsise, nu trebuia să rişte s-o îndepărteze cu o acțiune precipitată, care ar putea-o face să-l considere dezechilibrat. Nu trebuia să afle ce simțea şi de ce; pentru ea, era un străin pe care-l întâlnise întâia oară abia acum câteva minute. Trebuia să se poarte ca un străin: rezervat, cu grijă, cu formalitatea potrivită, chiar şi atunci când îl privea cu ochii lui Mollie, făcând ca sângele să-i pulseze vehement în vene şi inima să-i bată nebuneşte. Vocea, cu urma aceea vagă şi atrăgătoare de accent scoțian, era numai a ei şi părea mai tânără şi chiar mai fermecătoare decât la telefon.

Auzindu-i paşii, Phil se scotoci prin buzunare şi scoase tutun şi

foi de ţigară. îşi răsucea, aparent nepăsător, o ţigară, când Margaret reveni în cameră; întrebând-o politicos dacă poate să fumeze, faţa lui fu lipsită de expresie, nelăsând să se citească emoţia.

Margaret îşi dădu consimţământul şi-l urmări cu interes.

- Toţi australienii preferă să-şi răsucească singuri ţigările, domnule Barton?

- Pe aici, da. Fumaţi, doctore? Aţi vrea să încercaţi una?

- Adică s-o răsucesc eu? Nu cred că m-aş descurca.

- Vă arăt eu. Nu e greu, o dată ce prinzi mişcarea. îi demonstră, experimentând un mic fior când degetele ei le atinseră din greşeală pe ale lui, în timp ce-i arăta cum se procedează. Margaret privi cu un zâmbet reţinut ţigara cu formă oarecum ciudată rezultată din eforturile lor unite, dar îl lăsă să i-o aprindă şi chiar se arătă încântată de gust.

- Mai vreţi ceai, domnule Barton? Văd că l-aţi băut pe tot.

- Mulţumesc, doctore, zâmbi el. E o zi toridă, nu-i aşa? Trebuie să simţiţi căldura, după ce aţi trăit în Anglia.

- Da, puţin. Aşteptă, studiindu-l, dar cum nu făcu nici o tentativă să rupă tăcerea, întrebă: despre ce vroiaţi să discutaţi cu mine, domnule Barton?

Erau atâtea lucruri, se gândi Phil, lucruri pe care tânjea să i le spună, întrebări pe care era nerăbdător să i le pună, dar era prea curând şi n-ar înţelege. Trebuia să aibă răbdare, să aştepte momentul potrivit. Ca să se eschiveze de la subiect, începu să-i vorbească despre Kevin şi Margaret îi răspunse cu o competenţă energică şi profesionistă. Dar curând subiectul rănii lui Kevin fu epuizat şi liniştea se instală din nou; Phil simţi cum o roşeaţă stânjenitoare îi urcă în obraji.

- Se întâmplă că, începu el şovăitor, vroiam să vorbim despre o problemă personală. Mai exact. se întrerupse, ca un şcolar rămas

fără grai.

Margaret înțelese greşit motivul ezitării lui.

- Sunt medic, îi aminti ea, singurul de aici, din nefericire, poate, pentru dumneavoastră. Dar am o instruire completă şi dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, înainte ca doctorul Bayliss să se întoarcă, vă voi ajuta cu cea mai mare plăcere, dacă-mi veți permite.

Phil înghiți în sec. Credea că vroia să-l consulte ca pacient, şi stânjeneala lui crescu. Şi totuşi. de ce nu? Ar fi o cale la fel de bună ca oricare alta de a o cunoaşte; poate chiar îi va oferi scuza perfectă ca s-o invite la Barton's Creek şi cu siguranță, ocazia s-o revadă. Făcu o tentativă timidă de a zâmbi.

- Am dureri de cap, mărturisi el, destul de sincer, deşi nu-i trecuse niciodată prin minte să consulte un medic.

- Mari? se interesă ea, cu interes.

- Sunt o pacoste. Nu că le-aş avea foarte des, desigur.

- L-am trimis pe Kevin la maşină, aşadar cabinetul e liber acum. N-ați vrea să mergem înăuntru, domnule Barton, ca săvă pot examina?

- Să mă examinați? Sări ca ars. Dar n-o să fie nevoie, nu-i aşa? Nu vreau decât nişte pastile, ceva să iau când începe să mă doară capul. De ce.?

- Nu pot să vă prescriu nici un medicament până când nu vă fac un examen, domnule Barton, i-o tăie ea. Durerile dumneavoastră de cap pot fi doar rezultatul suprasolicitării ochilor. Pe de altă parte, poate fi un simptom pentru ceva mai grav. îmi pare rău, dar trebuie să fiu sigură ca să vă pot ajuta.

Se aruncase cu capul înainte, se gândi Phil, fără tragere de inimă. Prost ce era, ar fi trebuit să prevadă. dar n-o făcuse şi nu primea decât ce căutase cu lumânarea. Ar fi trebuit să ştie că Margaret Ferguson era conştiincioasă şi-şi lua în serios slujba.

Ursuz, se ridică şi o urmă în cabinetul de consultaţii.

Examenul ei fu complet şi minuţios. Contrar aşteptărilor lui, consultul nu-l puse aproape deloc într-o situaţie jenantă. Comportamentul ei era rece şi profesional, întrebările ei erau scurte şi la obiect. Se trezi că-i spune lucruri despre el pe care nu le mai spusese nimănui, îi mărturisi slăbiciuni pe care în mod normal trecea prin dureri considerabile ca să le poată ascunde. Phil realiză că se simţea mai bine acum, că vorbise cu ea, că era relaxat şi conştient că-şi luase o piatră de pe inimă.
Simţea o plăcere ciudată şi timidă la atingerea delicată a mâinilor ei, bucurându-se de apropierea ei, de mirosul îmbătător al părului ei, de fiecare dată când se apleca deasupra lui. începu să observe anumite diferenţe fizice între ea şi Mollie - ochii ei erau mai depărtaţi şi mai albaştri decât ai soţiei lui, pielea mai delicată, buzele mai moi şi mai dornice să zâmbească.

Când examenul medical se încheie şi Margaret se aşeză în spatele biroului masiv al doctorului Bayliss, trebui să-şi adune tot autocontrolul de care era capabil ca să nu se ducă s-o ia în braţe. în schimb, întrebă, aproape grosolan:

- Ei bine? Care e verdictul?

- Veţi supravieţui, domnule Barton. Dar nu vă acordaţi o şansă cinstită, să ştiţi. Vă spetiţi muncind şi nu dormiţi suficient. Pentru un om de vârsta dumneavoastră, tensiunea nu e tocmai bună. Nu spun că e ceva periculos, dar ar putea deveni, dacă veţi continua în ritmul acesta, muncind până la epuizare şi mâncând tot soiul de prostii.

- Vă propuneţi să mă puneţi la dietă, doctore? sugeră Phil, amuzat.

- Da, răspunse serios Margaret. Şi sper c-o veţi ţine, pentru că o să vă facă mai bine decât orice medicament. O să mă gândesc la o

dietă şi o să v-o trimit. O să vă dau şi câteva tablete pentru durerile de cap; asta e reţeta - scria rapid - cu ce trebuie să vă prepare farmacistul. Şi aş vrea să vă mai văd peste două săptămâni, dacă puteţi veni.

Phil strâmbă din buze. Ei bine, cel puţin putea s-o mai vadă, chiar dacă abia peste paisprezece zile. Dacă o mulţumea, putea să ia pastilele şi mixtura pe care i le prescrisese, dar dieta. oftă. Cerule, nu avea timp să-şi bată capul cu diete;
mânca ce şi când alegea bucătarul să-i servească. Adevărat, nu dormea destul, dar întotdeauna avea al naibii de multă contabilitate de făcut, şi din moment ce-şi petrecea ziua pe teren, trebuia să se ocupe de calcule noaptea. Oricum, nu mai dormea de mult bine, de la moartea lui Mollie; coşmarurile pe care le avea fuseseră suficiente încât să-l descurajeze să mai încerce. Fusese o vreme - nu chiar atât de recent - când lucrase într-adins nopţile, ca să evite chinurile care veneau odată cu somnul, amintirile, reproşurile amare care nu încetaseră niciodată să-l bântuie.

Parcă citindu-i gândurile, Margaret adăugă două rânduri la reţetă şi apoi i-o întinse:

- V-am prescris un sedativ. Luaţi-l când vă este greu să adormiţi. E destul de slab. Iar astea sunt pastilele pentru cap
- sunt etichetate şi nu se recomandă depăşirea dozei.

- Bine, mulţumesc. îşi aminti că venise la ea ca pacient şi trebuia să-i plătească.

Ea acceptă fără nici un fel de reticenţă banii, dar adăugă, zâmbind:

- Sunt doar suplinitoarea; ăştia îi aparţin doctorului Bayliss, dar trebuie să spun că mă bucur că am reuşit să câştig pentru el banii unui pacient personal. O urmări mirat cum pune banii într-o cutie de metal şi o auzi spunând că el şi Kevin Standish erau

singurii pacienţi pe care-i avusese de când venise. Dar nu trebuia să-i ceară nici o explicaţie; îi cunoştea mult mai bine decât ea pe cei de la Wollaton Springs şi, uitându-se la ea, înţelese de ce.

- Ei bine, vă puteţi baza pe noi pentru reclamă. Presupun că în curând or să vină în turmă la dumneavoastră.

- Sper, pentru că altfel o să-mi dau demisia.

- N-aţi face asta, nu? Era şocat de propria vehemenţă şi încercă s-o ascundă. Cel puţin, nu înainte de a lăsa o perioadă de probă.

- Nu, nu înaintea unei perioade de probă, domnule Barton.

Rezistând tentaţiei aproape copleşitoare de a o săruta de rămas-bun, Phil plecă. îl găsi pe Kevin aşteptându-l. Tânărul nu se arătă deloc surprins de durata întrevederii cu noua doctoriţă din Anglia, dar Phil era foarte conştient că era cu ochii pe el, când urcă la volan.

- Unde e maşina mea, Kev?

- Am lăsat-o cu Jim, la gară. Am încărcat marfa în asta, aşa că m-am gândit că e mai bine să mergem cu ea. Pot să vin sâmbătă, cu maşina poştei şi să o aduc pe a ta înapoi.

- Sâmbătă? De ce sâmbătă?

- Doctoriţa a spus că atunci trebuie să-mi scot copcile. M-a cusut foarte frumos, Phil. Cred că-şi cunoaşte bine meseria, nu?

- Da, încuviinţă Phil scurt. întoarse camioneta şi abia peste câteva minute îşi aminti că trebuia să treacă pe la farmacie, care era exact în direcţia opusă. Ei bine, acum era târziu şi oricum, nu vroia ca tânărul Kevin să afle că o consultase şi el pe doctoriţa cea nouă. Putea să trimită reţeta cu maşina poştei, în loc să mai irosească timpul şi să aştepte să i se prepare medicamentele. Kevin trebuia să ajungă în patul lui, iar contabilitatea aştepta să fie făcută.

Phil stătea relaxat pe scaunul lui, gândindu-se la întâlnirea cu Margaret Ferguson. Abia după câteva minute realiză că însoţitorul lui vorbea tot despre ea şi deveni brusc mai înţepat.

- Ce ai spus? întrebă el.

- Doar că doctorița arată foarte bine. Nu ți s-a părut?

- Nu m-am gândit, se eschivă Phil.

- Ei bine, eu da. La început, n-am vrut să mă duc la ea, dar acum mă bucur c-am făcut-o! M-a tratat ca la carte, Phil. Dar. Ezită, uitându-se la şeful lui. Doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu faptul că te-a chemat să mă iei, nu?

- Desigur că nu. Te cunosc mai bine de atât, Kev.

- Atunci, e bine, spuse Kevin, uşurat.

Călătoriră kilometri întregi, Kevin flecărind necontenit despre nimicuri.

- Spune, Phil, ai putea să-mi dai liber în weekend?

Preocupat de gândurile sale, Phil nu auzi de prima dată întrebarea. înroşindu-se, Kevin repetă.

- Ei bine, nu văd de ce nu, începu Phil. Apoi, sesizând ceva neobişnuit în comportamentul jocheului, spuse cu suspiciune: de ce? Doar nu pui iar la cale vreo nebunie?

- Nici gând. N-am nevoie de toată duminica, aşa că ți-aş putea aduce maşina până la prânz. Sâmbătă seara vreau să fiu liber.

- De ce?

- Aş vrea să rămân în oraş. E o petrecere dansantă, la biserică.

- Vrei să te duci la un eveniment social organizat de biserică? exclamă Phil, uluit. Se întoarse să se uite la băiat, nevenindu-i să creadă. Crescut cu regulile stricte din orfelinat, Kevin mersese regulat la biserică la început, după ce plecase de acolo, dar de când se maturizase, prezențele lui la slujbă se împuținaseră şi se răriseră considerabil. Fără îndoială, tachinăriile şi râsetele al căror subiect fusese la baracă avuseseră de-a face cu asta, se gândi Phil, mustrat de conştiință. Ar fi trebuit să aibă grijă şi n-o făcuse; băiatul fusese responsabilitatea lui, dar neglijase partea acesta a educației lui

- nu-şi bătuse capul. De la moartea lui Mollie, propria lui credinţă fusese zguduită şi. expiră într-un suspin de regret şi frustrare.

Contribuia cu o sumă anuală substanţială la întreţinerea bisericii din Wollaton Springs, era adevărat, dar rareori mergea mai departe de gestul acesta de generozitate - pe care-l făcea pentru că tatăl şi bunicul lui îl făcuseră la rândul lor şi aşteptau asta şi de la el. Cu siguranţă, în trecut făcuse puţin sau nimic ca să-şi încurajeze oamenii să se ducă la biserică sau să participe la acţiunile pe care preotul le organiza pentru congregaţia lui - nici el nu se dusese, deşi, ca şi Kevin, crescuse cu reguli stricte. Poate prea stricte.

- Vorbeşti serios, Kev?

- Bineînţeles. Altfel, nu ţi-aş fi cerut liber.

- Foarte bine. Du-te - şi sper să te distrezi.

- Mulţumesc, eu. Phil, crezi că dacă aş invita-o pe doctoriţa Ferguson, ar merge cu mine? Nu cunoaşte încă pe nimeni şi poate aş sparge gheaţa pentru ea, le-aş arăta tuturor cum e.

Aşadar, asta era! Şmecherul. Phil simţea cum furia îi clocoteşte în gât. O clipă, fu atât de furios încât nu putu să vorbească. Apoi, raţiunea se făcu auzită şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Doar pentru că Margaret Ferguson semăna izbitor cu răposata lui soţie, nu însemna că avea vreo întâietate în ce o privea. Era o străină şi trebuia să nu uite asta. Era extrem de ridicol să fie gelos pe Kevin Standish care, până la urmă, se comporta la fel cum ar fi făcut oricare alt tânăr, în situaţia asta.
De fapt, se purta mult mai bine decât majoritatea - vorbea deschis despre intenţiile lui, cerea liber, era sincer şi direct. Nu mai era un copil. Dumnezeule, avea douăzeci şi doi de ani! Probabil, doar cu un an sau doi mai mic decât Margaret.

Zâmbetul îi pieri. Foarte puţini tineri de vârsta lui Kevin erau căsătoriţi. Faptul că locuia şi muncea în izolarea masculină de la Barton's Creek şi nu la oraş, şi nu întâlnea fete deloc era, până la

urmă, nenorocul şi nu vina lui. Aşa că, dacă vroia s-o ducă pe doctorița Ferguson la o petrecere, ar fi un lucru al naibii de nedrept să-l împiedice. Drumul în față se deteriora brusc într-o serie de şanțuri. Conducând mai degrabă în viteză decât prudent, observă o fracțiune de secundă mai târziu. Frână brusc şi întoarse volanul, dar camioneta, îngreunată de încărcătură, derapă şi roțile se întoarseră de-a curmezişul, însă bordul înaintă câțiva metri, portiera din față zgâriindu-se de marginea drumului.

înjurând cu voce tare, Phil reuşi s-o controleze şi opri. îl auzi pe Kevin mormăind când se izbi de parbriz şi se întoarse spre el, plin de căință.

- Kev. Dumnezeule, îmi pare rău, băiete! Nu eram atent; mă tem c-am lăsat-o să meargă singură. Eşti bine?

- Desigur, sunt bine, nu-ți face griji. Dar fața jocheului era albă ca varul şi Phil văzu că-şi ținea strâns brațul rănit.

- Ti-ai lovit brațul, nu-i aşa? întrebă, îngrijorat.

- Un fleac, strânse Kevin din dinți. Sunt o.k.

- Ti-ar fi fost mai bine dacă ai fi condus tu. Sări din cabină. Mă duc să văd care sunt avariile. Cred că am zdrobit o portieră. Ocoli camioneta, examinând-o cu atenție. Aşa cum se temuse, una din portiere se îndoise, dar nu părea să fie nici o stricăciune serioasă. încerca s-o îndrepte cu mâinile, când Kevin i se alătură.

- Phil - ridicase capul şi privea în jur, adulmecând aerul - nu-ți miroase nimic?

- Să-mi miroasă ceva? Nu cred. ah, ba da! înțepător şi inconfundabil, mirosul neplăcut de ars îi umplu nările. Venea de departe, îl aducea briza uşoară, dar era perceptibil şi Phil simți cum sângele i se retrage din obraji. Dumnezeule, un incendiu!

- La asta m-am gândit şi eu. Unde, Phil? Doar nu casa bătrânului Snow Gyler!

- Unde altundeva? Phil sări în maşină şi-i strigă jocheului să

facă la fel. De pe pod, o să putem să vedem mai bine ce se întâmplă.

Kevin încuviință din cap, cu buzele strânse. Merseră repede, în tăcere, traversând râul; drumul urca pe pământ mai înalt şi puteai să vezi la o distanță considerabilă pajiştile joase care marcau granița de est a proprietății Gyler. La început, nu avură ce să vadă; o perdea de copaci ascundea clădirile fermei şi totul părea în regulă acolo, dar mirosul deveni şi mai puternic, iar Phil acceleră.

Când ajunseră la gardul de graniță, nu zăriră decât un nor de fum alb-cenuşiu care plutea deasupra copacilor. Venea dintr-o cavernă situată în dreapta clădirilor.

- Ăla e depozitul de furaje al lui Snow, nu?! exclamă Kevin.

- Exact. Şi stabilimentul temporar pe care l-a făcut pentru iepele gestante. Dar cel puțin pare să fie singura clădire care a luat foc. Deschide poarta, Kev.

- Crezi că Snow e acolo, Phil, sau în oraş?

- Cred că trebuie să fie acolo. E devreme şi nu ne-am intersectat cu el, nu?

- N-am observat, mărturisi Kevin. Sper că e acolo ca să se asigure că ies iepele. Dar dacă e doar depozitul de furaje, poate o să putem controla focul înainte să se răspândească. Ce zici?

- Se poate, dacă avem noroc. Dar se îndoia, în sinea lui. Din câte ştia, depozitul de furaje era o construcție destul de solidă, dar grajdurile erau nişte lemne ataşate, cu o tablă de fier deasupra, pe care bătrânul Snow Gyler le încropise singur, cu ajutorul jocheului lui, aborigenul Billy Joe.

Ca majoritatea lucrurilor pe care Snow le făcea în ultima vreme, era o treabă de mântuială, menită să servească o nevoie temporară, şi nu irosise nici timp, nici bani pe ea, în ideea că intenționa s-o înlocuiască la un moment dat, când îşi va permite. Dar, din moment

ce bea regulat şi scump, nu avea niciodată bani şi aşezământul temporar devenise, după un timp, o necesitate permanentă. Caii erau lumina ochilor lui; îi creştea şi-i dresa singur, dar îşi mărise herghelia şi ajunsese să n-o mai poată controla şi să nu-i mai poată oferi condițiile corespunzătoare.

Odată, avusese un contract cu guvernul indian să le asigure cai pentru armată şi poliție, dar recent începuse să crească şi cai pursânge, pentru curse, şi anulase contractul.

Snow Gyler era un bătrânel tare simpatic, dar ca vecin, era o adevărate pacoste. Nu-şi supraveghea oamenii, adesea nici nu-i plătea şi-şi lăsa gardurile în paragină. Ca urmare, vitele lui hoinăreau departe de granițele lui şi nu făcea nici cel mai mic efort să le împiedice sau să le recupereze - realmente, părea să nu-i pese prea mult ce se întâmpla cu ele, petrecându-şi tot timpul cu caii lui.

Nu era primul lui incendiu. Obişnuia să fumeze din pipă şi era neglijent cu ea; acum trei ani, aproape arsese de viu în propria casă, adormind, după cum se credea, cu pipa aprinsă în gură. Era văduv şi locuia singur, aşa că Phil presupunea că avea o scuză. Singura lui fiică, Annie, o fată delicată, de şaptesprezece sau optsprezece ani, rămăsese infirmă în urma unei căzături de pe cal din copilărie, şi acum era la o şcoală cu internat din Brisbane, unde era educată „ca o doamnă", cum spunea Snow. Venea din când în când să stea cu tatăl ei, dar Phil n-o mai văzuse de ani buni şi şi-o amintea ca pe o creatură măruntă, de nouă-zece ani, care o găsise pe mama lui. Ea.

- Uite! strigă Kevin. Gesticulă înainte şi Phil văzu că o adunătură mică de oameni se strânsese în fața depozitului în flăcări. înarmați cu găleți, formau un lanț până la râu. Treceau gălețile din mână în mână, dar eforurile lor nu aveau cine ştie ce efect asupra flăcărilor. Cai înspăimântați galopau fără țintă, într-o direcție sau alta; printre ei erau şi o iapă cu un mânz. Din grajdul alăturat se

auzea nechezatul speriat al unui animal blocat înăuntru, speriat de apropierea pericolului, simțit mai degrabă decât înțeles.

Phil sări din maşină. Adresându-i-se primului om pe care-l întâlni, vru să ştie unde era Snow Gyler, dar Kevin îl prinse de braț şi-i arătă. Cum stăteau şi priveau, o siluetă înnegrită, pe care o recunoşteai doar după claia deasă şi murdară de păr alb, ieşi împleticindu-se din anexă, trăgând după el un cal. Calul avea ochii acoperiți, dar devenise sălbatic din pricina spaimei, luptându-se să se elibereze din mâinile salvatorului, aproape doborându-l la pământ. Bătrânul îi dădu drumul şi, înainte ca Phil să ajungă la el, dispăru înapoi în grajd, clătinându-se şi înecându-se, evident aproape orbit de fum. Phil se duse după el, strigându-l, dar bătrânul fie că nu-l auzi, fie că alese să-l ignore.

Kevin încercă să-i avertizeze, însă vocea i se pierdu în hărmălaia generală şi în zgomotul flăcărilor. Un bărbat uriaş ieşi clătinându-se din clădire, aplecat de greutatea unui mânz pe care reuşise să-l prindă în brațe. Se lovi de Phil şi, recunoscându-l, întoarse capul în direcția din care venise.

- Nu vă duceți acolo, domnule Barton! O să se prăbuşească din clipă în clipă. Acoperişul.

Acoperişul de fier improvizat se prăbuşi cu o ploaie de scântei şi Phil era conştient de căldura intensă care-i ardea fața şi-l lăsa fără suflu. Dar nu se opri. Bătrânul Snow Gyler intrase înăuntru acum câteva clipe şi cumva, trebuia să-l găsească. Oprindu-se doar o clipă ca să se orienteze, pătrunse în amalgamul înecăcios de fum şi praf, bâjbâind orbeşte. Mai mult din noroc, degetele lui ajunseră în preajma brațului unui bărbat şi ştiu că, printr-un miracol, Snow Gyler nu se dusese direct înăuntru şi nu fusese zdrobit de acoperiş. Căzu în genunchi şi-l prinse mai bine de umeri pe rănit, dar cu toate că-şi adună toate puterile, nu reuşi să-l mişte.

Vocea puternică a lui Billy Joe se auzi din spate:

- Aşteptați puțin, domnule Barton, cred că i-a căzut o grindă peste picioare. Dacă aşteptați, încerc s-o dau la o parte.

Phil aşteptă, abia conştient că altcineva se strecurase lângă el, dar nu ştiu cine, până nu auzi vocea lui Kevin.

- Du-te înapoi, Kev. Nu e nevoie de toți trei. Dar vocea lui era o şoaptă răguşită, lipsită de orice urmă de autoritate sau convingere, şi Kevin nu se clinti. Apoi, Billy Joe îi anunță că mutase grinda şi reuşiră să-l scoată pe bătrân din fum.

Afară, în sfârşit la aer curat, Phil se clătină, inspirând cu lăcomie. Nu putea să vorbească sau să vadă, nu putea decât să stea acolo, gâfâind şi tuşind. Auzi o sirenă - cineva trebuie să fi chemat între timp pompierii. Când vederea i se limpezi, se uită la omul pe care-l salvaseră şi nu-şi putu reține un fior de groază la ce văzu.

- Kev. presupun că ai fi capabil să iei camioneta şi să aduci doctorul aici, nu? Mă tem că Snow o să aibă nevoie de ea.

Kevin îşi trecu o mână peste ochii înroşiți. încuviință din cap şi fără o vorbă, se îndreptă spre maşină.

Phil se aplecă deasupra lui Snow şi, pentru prima dată, se trezi dorindu-şi ca doctorul Bayliss să nu-şi fi lăsat cabinetul pe mâna Margaretei Ferguson. Ce putea face o fetişcană proaspăt sosită din Anglia pentru un om atât de grav rănit, cum părea să fie Snow? Şi totuşi, aşa cum îi amintise ea mai devreme, era doctor, singurul disponibil. îşi ținu respirația şi se întoarse spre jocheul-şef.

- Ar fi mai bine să-l ducem în casă, Billy Joe. Presupun că-i putem lăsa pe pompieri să se ocupe de restul.

Fața neagră şi plată a lui Billy Joe era lipsită de orice expresie. Se aplecă şi ridică fără nici un efort trupul mărunt al şefului său în brațele sale uriaşe, dar atente ca ale unei femei, în ciuda forței lor.

- Pot să-l duc eu, domnule Barton. Dar poate ar trebui să vă duceți dumneavoastră înainte.

- De ce?

- Ca s-o avertizaţi pe domnişoara Annie, domnule Barton. S-a întors acum două zile, să aibă grijă de casă pentru tatăl ei. O să fie un şoc urât pentru ea. să-l aducem aşa.

Phil se zgâi câteva clipe la el, uluit.

- Aşa e, mă duc. Dar ar fi mai bine să faci o targă pentru domnul Gyler, în caz că şi-a rupt vreun os.

îl lăsă pe bătrân în grija lui Billy Joe şi plecă spre casă.

Capitolul 4

La fel ca restul proprietăţii Gyler, casa stătea să se dărâme şi fusese prost reparată, iar grădina era o adunătură de buruieni. Apropiindu-se în fugă, Phil fu uluit de semnele de neglijenţă pe care le vedea pretutindeni. Nu era greu să găseşti muncitori şi nu era nevoie să laşi totul să se ducă pe apa sâmbetei, aşa cum făcuse Snow, doar pentru că-i era greu să dea ordinele necesare oamenilor săi. Billy Joe era un om de ispravă şi un muncitor conştiincios, sau cel puţin fusese, până când îl luase Snow. Acum, probabil că era la fel de leneş şi de neglijent ca şi şeful său - deşi, Phil trebuia să recunoască, judecând după nepăsarea de mai devreme faţă de siguranţa proprie, nu-i lipsea curajul. Şi, evident, îi era devotat neghiobului bătrân pe care-l servea; delicateţea şi grija cu care-i ridicase trupul inert fuseseră ciudat de impresionante, la fel şi neliniştea pentru fiica acestuia.

Amintindu-şi misiunea lui, Phil încetini la pas. Nu avea nici un rost să sperie un copil; trebuia să-i dea vestea despre tatăl ei cu grijă şi fără grabă, s-o pregătească pentru şoc. Ca s-o mai liniştească, putea să-i spună că-l trimisese pe Kevin după doctor şi vor sosi în curând.

Aruncând deoparte scaunul şubrezit care-i stătea în cale, traversă veranda şi intră în întunericul răcoros al casei izolate. La început, în contrast cu lumina puternică de afară şi cu ochii încă afectaţi de fum, nu văzu mare lucru, dar apoi privi în jur, cu dezaprobare crescândă, la camera abia mobilată şi scoase o exclamaţie de dezgust. Carpeta era ruptă şi murdară, încăperea avea miros de mucegai şi rămăşiţele unui prânz încă zăceau aruncate pe masă, iar pe o cârpă pătată se înălţa un munte de vase nespălate.

Ce fel de fată era fiica lui Snow Gyler, de lăsase camera în halul

acela? Era deja de două zile acolo, din spusele lui Billy Joe, şi chiar dacă fusese crescută „ca o doamnă“ la internatul ei din Brisbane, cu siguranță nu era decât un motiv în plus ca să încerce să pună ceva ordine în orânduielile tatălui, în loc să permită, după cum se părea, ca haosul acela să persiste.

Trecu de masă, deschise un geam şi, trezindu-se într-un hol cu o scară care ducea la etaj, strigă nerăbdător numele fetei.

- Annie! Annie Gyler. eşti acolo?

Câteva clipe, nu primi nici un răspuns, apoi de la etaj se auzi un ecou:

- Sunt aici. Cine e? Cine mă caută?

- Sunt Phil Barton, de la Barton's Creek. Poți să cobori? Trebuie să-ți spun ceva.

- Să-mi spuneți ceva?

- Da. Grăbeşte-te, te rog. e urgent.

- Bine. Imediat. Vocea fetei era plăcută şi părea cultivată, dar în ciuda promisiunii, trecură aproape cinci minute înainte să-şi facă apariția.

Urmărind-o cum coboară scările, Phil n-o recunoscu. Crescuse şi se dezvoltase şi, aşteptându-se să vadă fetița silfidă pe care şi-o amintea, se zgâi neîncrezător la ea. Era posibil ca tânăra aceasta frumos îmbrăcată, echilibrată şi sigură pe ea să fie fetița invalidă a lui Snow, ale cărei picioare şchioape necesitaseră cârje de la o vârstă fragedă? Acum mergea cu uşurință, stătea dreaptă şi abia dacă se mai observa că şchiopătează; obrajii îi erau plini de vitalitate, avea tenul sănătos bronzat; părul negru era întins şi tuns după ultima modă. Ajungând la parter, îi întinse mâna cu gravitate.

- Domnule Barton? Ce drăguț să vă reîntâlnesc. A trecut mult timp, nu-i aşa?

Phil acceptă mâna mică, amintindu-şi prea târziu că a lui era

înnegrită de fum. Dar înainte să şi-o poată retrage, fata spuse:

- Oh, Dumnezeule, sunteți rănit, nu-i aşa? V-ați ars mâinile. îmi pare atât de rău. Presupun că i-ați ajutat să stingă focul.

- Da, am încercat, dar.

- Ați fost foarte amabil. Pompierii abia acum au ajuns, nu? Am auzit sirena. Apoi, ca şi cum scăpaseră deja de incendiu, făcu un semn către scări. Probabil, vreți să vă curățați. Vă rog, folosiți baia noastră, domnule Barton. e sus, în capul scărilor. O să vă fac un ceai, cât timp faceți un duş, şi mă uit să văd dacă găsesc vreun unguent pentru mâinile dumneavoastră.

Phil realiză mirat că nu întrebase de tatăl ei, nici de pagube sau de soarta prețioaselor iepe ale bătrânului. încercând să nu fie prea aspru sau critic, spuse:

- Domnişoară Gyler, am venit înainte, să te previn. îl aduc aici pe tatăl tău. Mă tem că a fost rănit. destul de grav.

Expresia fetei nu se schimbă. întrebă, indiferentă:

- Cât de grav, domnule Barton?

- Ei bine. Negăsindu-şi cuvintele, ridică din umeri. Cât de blând putu, îi povesti ce se întâmplase. Nu ştiu sigur, bineînțeles, dar cred că şi-a fracturat ambele picioare. Şi e în stare de şoc. Va trebui instalat imediat în pat.

- Patul lui e pregătit, domnule Barton.

- Unde e camera lui?

îl conduse în tăcere la primul etaj. Deschizând o uşă, îi arătă:

- Aici doarme. Şi dacă e un dezastru, aşa îi place lui. Toată casa e un dezastru. E dezgustător, e ca. o cocină! Şi se aşteaptă să stau aici.

Phil intră în cameră. Ca şi la parter, era o dezordine indolentă; patul mare şi demodat era nefăcut, aşternuturile erau murdare. întrebă, controlându-se cu greu:

- Ai nişte aşternuturi curate? Nu-l putem pune în astea. în afară de asta, am chemat doctorul. gândul de a-i cere Maragaretei Ferguson să trateze în condițiile acelea un pacient îl făcu să se scuture. Se aplecă şi trase cuvertura. Fac eu patul, dacă-mi aduci aşternuturile.

Annie Gyler plecă fără o vorbă. Se întoarse cu un braț de aşternuturi şi le lăsă pe podea, fără să încerce să-l ajute pe Phil. Cu buzele strânse, îşi continuă treaba, evitând privirea ei.

- Cred că mai bine te-ai duce jos să vezi dacă Billy Joe l-a adus pe tatăl tău. Şi oamenii or să vrea ceai, să ştii. mult ceai.

- Bucătarul nostru o să aibă grijă de asta, domnule Barton.

Tonul ei îl irită pe Phil, dar îşi păstră cumpătul.

- Bucătarul o să-l trimită pe Billy Joe aici, sus, cu tatăl tău?

- Da, aşa cred. Amândoi ştiu unde doarme.

- Domnişoară Gyler. Phil ezită, nervos, în ciuda aparentei ei nepăsări, ca să n-o supere. Poate că nu m-am făcut bine înţeles. Tatăl tău este foarte grav.

- Da, ştiu. Vorbea calm, fără emoţie. Mi-aţi spus deja. Dar e numai vina lui. El a pus focul. Bea aici, în casă. Eu. oh, mi-a făcut greaţă să-l văd şi i-am spus să se ducă în altă parte. S-a dus la depozitul de furaje şi Billy Joe spune că trebuie să fi lăsat vreo ţigară aprinsă. Sau pipa. A mai făcut asta şi altădată, ştiţi? E neglijent.

Rămas perplex, Phil se uită la ea. Mâinile începeau să-l doară puţin; probabil îşi julise pielea în încercarea de a curăţa patul.

- Bine, atunci, e vina lui, spuse iritat. Dar şi-a riscat viaţa încercând să scoată iepele afară şi s-a rănit. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Până la urmă, e tatăl tău.

- Da. Făcu un gest de aversiune. E tatăl meu, domnule Barton, dar nu pot face nimic în privinţa asta, nu? La fel cum nu pot face nimic să-mi schimb sentimentele faţă de el.

- Care sunt sentimentele tale pentru el? Regretă întrebarea de cum i-o puse, căci îi răspunse cu o vehemenţă care-l îngrozi.

- N-am cuvinte să vă spun cât îl urăsc, domnule Barton! Aş vrea să nu fiu nevoită să stau cu el. Mi-e ruşine cu el şi. oh, la ce bun să încerc să vă explic ce simt? N-aţi înţelege.

- Nu, cred că nu. Spre uşurarea lui, auzi voci în holul de jos şi, ducându-se la uşă, văzu că Billy Joe şi celălalt începeau să urce scările. îl purtau pe Snow între ei, pe o targă. Cum se simte?

- Nu atât de bine, domnule Barton. îl aducem sus, nu?

- Da. Patul e pregătit. Phil se uită la fiica lui Snow, dar ea se întorsese cu spatele, aparent destul de dezinteresată. Chiar şi când cei trei îl aşezară cu grijă pe pat pe bătrân, nu se întoarse şi nu dădu nici un semn că era conştientă de prezenţa lui în cameră.

- Dacă vă descurcaţi, cred că cel mai bine ar fi să mă întorc la incendiu, domnule Barton, spuse Billy Joe. Aţi trimis după doctor, nu?

- Da, confirmă Phil. Se uită la faţa lui Snow şi oftă. Bătrânul era inconştient şi evident, foarte bolnav; respira greoi şi aspru, iar pielea îi era rece şi umedă. Ştia de-ajuns încât să-şi dea seama că Snow era într-un şoc profund şi, acoperindu-l cum putu mai bine, se duse la baie să caute apă caldă şi săpun cu care să încerce să-l curețe.

Annie Gyler rămase la fereastră; nu se oferi să-l asiste, dar când Phil îi ceru un foarfece şi o cămaşă curată, i le aduse şi urmări cum taie hainele sfâşiate ale tatălui ei şi cum îl îmbracă. Snow gemea încet, dar nu deschise ochii. Phil nu ştia dacă să încerce să-i dea vreun stimulent, dar în cele din urmă renunță. Exista pericolul să se înece, cum nu era pe deplin conştient, şi în orice caz - se uită la ceas - doctorul trebuia să sosească din clipă în clipă. Cunoscându-l pe Kevin, ştia că va face tot posibilul să ajungă cât mai repede.

- Domnule Barton. Vocea lui Annie Gyler era destul de echilibrată. Credeți c-o să moară?

Furios pe ea, Phil uită de dorința lui de mai devreme de a o proteja.

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu. Nu am nici o experiență cu bolile. Vă întreb pe dumneavoastră.

Phil îşi controlă nervii care începeau să fiarbă.

- Ei bine, eu unul, nu-i dau prea multe şanse. Dar poate doctorul va reuşi să-l salveze. Va trebui să sperăm, nu?

- Nu ştiu. Tonul ei exprima adevărată uimire. Veni lângă Phil, uitându-se încruntată la tatăl ei. Pentru binele lui, poate ar fi mai

bine să moară. Ce a făcut cu viața lui, dacă stăm să ne gândim? Asta era o proprietate bună, pe vremuri, domnule Barton, dar tata a lăsat-o de izbelişte. nu-i pasă şi nici nu încearcă, ştiți foarte bine. Profitul pe care-l scoate îl cheltuieşte pe băutură. Acum, nu mai e niciodată treaz. începe să bea chiar de dimineață. Şi vedeți şi dumneavoastră cum trăieşte. Arătă scurt prin cameră. îşi îndepărtă privirea de la tatăl ei şi Phil văzu că buza de jos îi tremura incontrolabil. Dintr-o dată, îi păru rău pentru ea. Luând-o de braț, o conduse deoparte, unde bolnavul nu-i putea auzi.

- Uite, Annie, spuse cu blândețe, n-ai dreptul să-l judeci, nu?

- Nu? întrebarea ei directă şi plină de amărăciune era deconcertantă. Cine e mai îndreptățit decât mine? Eu sunt cea care trebuie să stea cu el, eu sunt cea pe care toată lumea o ştie ca fiică a lui, domnule Barton. cea pe care o compătimesc şi o disprețuiesc! Lui nu-i pasă dacă lumea îl disprețuieşte, dar mie da.

Phil văzu că plângea. Scose batista din buzunar şi i-o oferi.

- Oricum, tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în putință să te crească bine. A avut grijă să primeşti o educație bună, la o şcoală de primă mână, ți-a plătit un tratament de specialitate, nu? Şi.

- De ce n-ar fi făcut-o? Măcar atât îmi datora!

- Oare? Trebuie să fi implicat multe sacrificii pentru el.

îşi ridică brusc privirea spre el, furioasă şi revoltată.

- Din vina lui am rămas infirmă, domnule Barton. Poate că nu ştiați. dar aşa a fost. A vrut să călăresc la fel de bine cum obişnuia el. oh, avea un fel de obsesie. La numai unsprezece ani, m-a urcat pe mânz nedresat, cu toate că ştia că-mi era foarte frică şi că nu eram în stare să mă descurc. Mânzul a luat-o la goană şi nici măcar n-a încercat să-l oprească. mi-a spus că trebuie să învăț să-l stăpânesc. Călărea în urma mea, strigându-mi ce să fac, cu toate că

paralizasem de frică şi nu i-aş fi putut urma sfaturile, chiar dacă aş fi vrut. Annie se întrerupse şi revolta i se transformă în pură teroare, de parcă ar fi retrăit calvarul de demult. în cele din urmă, continuă ea, calul a căzut şi s-a rostogolit peste mine. Drept consecinţă, mi-am petrecut următorii doi ani în spital, zăcând pe spate, într-un mulaj din ghips şi făcând câteva operaţii care nu m-au ajutat prea mult. Ştiţi cum eram atunci, trebuie să vă amintiţi.

- Da, recunoscu Phil, îmi amintesc, Annie. Se simţea stânjenit şi-şi dorea nespus ca Margaret Ferguson să sosească. Ea va şti mai bine decât el cum să trateze cu fata aceea ciudată şi înrăită, cum să-i vorbească. îşi dorea s-o fi putut lăsa cu tatăl ei, dar ştia că era imposibil. Bătrânul putea să-şi recapete cunoştinţa şi nu putea fi sigur că-l va ajuta. poate că atitudinea ei faţă de el nu era întru totul nejustificată, dar. oftă. Era nefirească. Era fiica lui Snow; l-o urî, aşa cum pretindea, dar era un fapt că era singura lui rudă.

Snow Gyler se mişcă, murmurând ceva în barbă şi întorcându-şi neliniştit capul. Phil îl privi cu nelinişte:

- Snow? Cum te simţi, hm? Pot să te ajut cu ceva?

Nu primi nici un răspuns. Din spatele lui, Annie spuse tăios:

- Nu vă poate auzi, domnule Barton. E inconştient.

- Nu, încuviinţă Phil. Se întoarse spre ea. Ai tu grijă de el aici, dacă doctorul spune că nu trebuie să-l mutăm?

Spaima ei nu putea fi confundată.

- Va trebui să-l mutăm, se forţă ea. La spitalul din Lomas.

- S-ar putea să fie imposibil. Mă îndoiesc că ar face faţă călătoriei, în starea în care se află.

- Atunci, doctorul Bayliss o să-l ia la el acasă. Mai face asta câteodată, ştiţi, dacă un pacient e foarte bolnav.

- Doctorul Bayliss nu e în oraş, Annie. Are un suplinitor, o

femeie doctor pe nume Margaret Ferguson, şi. Auzi o maşină afară. Uşurat, se duse la fereastră să vadă camioneta. Observă că doctorița Ferguson era la volan, Kevin alături de ea, plin de el, cu brațul bandajat şi legat de gât. Urmări cum coboară şi, în ciuda eforturilor sale, pulsul îi crescu uitându-se la chipul familiar al Margaretei. Lângă el, Annie îşi ținu respirația şi-şi dădu seama că şi ea recunoscuse asemănarea cu Mollie. Dar fata nu spuse nimic. în schimb, se scuză politicos şi se duse să-i întâmpine pe nou-veniți. Phil aşteptă, ascultându-le vocile din hol. Apoi se auziră paşi urcând pe scări şi Margaret Ferguson intră singură în cameră. Se duse spre ea, aşteptându-se, absurd, să se întindă să-i primească sărutul, dar îngheță din cale-afară, dezamăgit, când ea îi spuse, pe un ton profesional:

- Am auzit că ai avut grijă de pacient, domnule Barton. Cum se simte?

- E încă inconştient, mă tem. şi pare să fie în stare de şoc. N-am putut face prea multe pentru el.

Margaret îl lăsă deoparte geanta şi se aplecă deasupra trupului neclintit al lui Snow, căutându-i pulsul cu ochi cunoscători. Phil o urmărea, impresionat de competența şi precizia mută a mişcărilor ei. Examenul fu blând, dar minuțios. Când termină, se uită cu seriozitate la Phil.

- Domnule Barton, omul acesta e într-adevăr foarte grav rănit. Ar trebui internat în spital, dar în opinia mea, n-ar fi bine să încercăm să-l mişcăm, cel puțin o zi-două, când poate va putea suporta mai bine. Deci, va trebui să rămână aici şi va trebui să fac tot ce pot pentru el, cu resursele foarte limitate pe care le am la dispoziție. Dar voi avea nevoie de ajutor. Am să-i pregătesc acum o transfuzie şi o să-i dau puțină plasmă de sânge, pe care am adus-o

cu mine, ca să combat şocul. După aceea, îi voi curăța arsurile, ceea ce va dura destul de mult.

- Poți conta pe mine să te ajut cu tot ce pot. Nu ştiu prea multe, din nefericire.

Margaret îi zâmbi şi căldura zâmbetului ei făcu să-i bată inima mai repede.

- Pot să-ți spun ce să faci, desigur, şi pot să-ți accept bucuroasă oferta - dar cum rămâne cu fiica lui? N-ar putea să mă asiste ea? Adică, asta nu e responsabilitatea ta, nu?

- Ei bine, cred că, în calitate de cel mai apropiat vecin al domnului Gyler, depinde de mine. Dacă te poți descurca şi cu asitența mea neexperimentată, doctore Ferguson, te ajut bucuros. Fata e foarte tânără şi a fost un şoc pentru ea. Cred că ar fi mai bine dacă am putea, pe cât posibil, să nu depindem de ea.

- Tu ştii mai bine, domnule Barton. Trebuie să spun că nu mi s-a părut câtuşi de puțin şocată, dar. Margaret dădu din umeri şi-şi luă geanta. Primele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost să-l mut pe tatăl ei de aici şi nu mi s-a părut să conteze unde-l duc, atât timp cât nu stă aici. Oricum, dacă n-o să te rețină prea mult, ajutorul tău ar fi inestimabil. Dar înainte să începem, te-aş putea ruga să duci instrumentele astea la bucătărie, să fie fierte?

- Desigur. Altceva îți mai trebuie?

- Destul de multe, mă tem. îi zâmbi scurt, jenată. O să am nevoie de apă fiartă, prosoape, o țesătură impermeabilă, dacă se poate, o soluție salină cinci la sută. Margaret îi explică pe îndelete cum s-o prepare şi Phil încuviință. Mai târziu, va trebui să-i pun ambele picioare în ghips. Tibia dreaptă e fracturată sigur şi cred că şi glezna stângă. Dar nu trec la ghips până nu-l scot din şoc şi nu mă ocup de arsuri. Vreau să-i umezesc pantalonii ca să-i eliberez

picioarele şi să-i curăț şi să-i tratez arsurile. Am toate soluțiile care îmi trebuie, iar pudra de penicilină şi sulfonamidă va minimiza riscul de infecție. Dar o să-i pun imediat transfuzia şi o să-i fac o injecție cu morfină. Cel mai urgent, am nevoie de instrumentele acelea sterilizate şi de soluția salină, domnule Barton. în timp ce vorbea, mâinile i se mişcau ocupate, scoțând ustensilele din geantă. Ai o baie unde le pot curăța?

- în capul scărilor, îi spuse Phil. O conduse, plăcut surprins să găsească săpun şi prosoape curate deja pregătite.

Când se întoarse de la bucătărie cu câteva din lucrurile pe care i le ceruse, Margaret era îmbrăcată în halat şi purta o mască şi aparatul pentru transfuzie era deja instalat. Lucra absorbită la pacientul ei şi nu-l auzi când îi vorbi. Apoi, fără să se întoarcă, îi dădu instrucțiuni scurte, dar detaliate cu grijă, şi Phil se trezi ajutând-o de parcă ar fi avut ani întregi de practică în domeniu. Admirația lui pentru ea crescu pe măsură ce lucrau; cumva, nu se aşteptase să fie atât de competentă cum se dovedea, în ciuda. expiră, oftând. Poate din cauza asemănării cu Mollie.

Timpul trecu fără ca vreunul din ei să-şi dea seama. Phil urmărea şi se minuna văzând cum obrajii bătrânului îşi recapătă treptat culoarea. îşi recăpătase cunoştința, vorbea coerent şi apoi, amețit de sedativul care-i fusese administrat, căzu în cele din urmă într-un somn adânc, după ce Phil îi răspunsese la întrebările neliniştite privitoare la cai şi la incendiu.

Kevin veni în camera bolnavului, fără legătura de gât, cu părul roşu într-o dezordine sălbatică, să le spună că incendiul fusese stins şi că erau ocupați tot restul zilei cu „curățatul mizeriei". Evitând privirea lui Phil, se oferi să-l elibereze.

- E ceva de mâncare jos, Phil, dacă ți-e foame. Şi m-am gândit

că şi doctorul ar putea să vrea o cană de ceai. Stau eu cu bătrânul Snow, cât vă duceți voi jos.

Dar Margaret scutură ferm din cap.

- N-ar trebui să te lupți cu focul, cu brațul ăla al tău, domnule Standish.

- Brațul e în regulă, deja uitasem de el. Ce face bătrânul?

Spre exasperarea uluită a lui Phil, Margaret spuse, plină de compasiune:

- Mă tem că nu răspunde prea bine. De asta nu vreau să-l las. Poate - se uită pe rând la cei doi bărbați - ar trebui s-o anunțăm pe fiica lui. E jos, domnule Standish?

- Da. Vrei să-i spun eu?

- Da, dacă eşti amabil. Spune-i că doarme, dar poate să-l vadă, dacă vrea.

După ce Kevin plecă, Phil îşi scoase masca pe care o purtase la gură.

- Nu crezi că răspunde prea bine, doctore?

- Nu, răspunse ea scurt.

- Dar arată mai bine decât la început. Şi doarme ca un prunc.

- Ăsta e efectul morfinei, oftă ea. Şi, desigur, transfuzia cu plasmă a ajutat. Dar sunt îngrijorată în privința lui. Tensiunea e mică şi inima pare să cedeze. Dacă l-am fi dus la spital şi i-am fi putut da oxigen, am fi avut mai multe şanse. într-un spital bine dotat sunt atâtea lucruri pe care le-am putea încerca, atâtea resurse de rezervă. Dar aici. Se aplecă deasupra pacientului ei, încruntată.

După câteva clipe, se duse la fereastră. Era întuneric acum; pe cerul nopții străluceau stelele. Cu spatele la Phil, Margaret continuă cu o voce joasă şi tristă:

- înainte să vin la Wollaton Springs, am fost avertizată asupra

condițiilor. Am ştiut că va trebui să lucrez fără un spital, că va trebui să improvizez, să fac tot posibilul cu echipamentul disponibil. Aveam un anternament bun, credeam că pot face ce mi se cere. Acum. Phil văzu că mâinile i se strânseseră în pumni.

- Ai făcut tot ce ar fi putut face orice alt doctor, o consolă el.

- Oricum, spuse ea, întorcându-se cu fața la el, mă tem că nu va fi suficient.

- Vrei să spui că - Phil avu grijă să-şi calmeze vocea - vrei să spui că bătrânul Snow o să moară?

- Nu cred că mai pot face nimic să împiedic asta. Este atât de slăbit, domnule Barton.

Phil îşi puse mâinile pe umerii ei. Era mişcat de zbuciumul ei sufletesc şi de-abia se putu abține să n-o tragă în brațele lui, s-o lase să plângă la pieptul lui aşa cum ar fi făcut Mollie într-o situație similară.

- De ce nu te duci jos să bei un ceai? îi sugeră el cu blândețe.

Margaret scutură din cap şi Phil văzu lacrimi strălucind în ochii ei. Din nou trebui să-şi adune tot autocontrolul ca să n-o sărute.

- Chiar tu ai spus că nu mai poți face nimic, şi Dumnezeu ştie, trebuie să fii obosită. Nu te-ai crutat, ai muncit ca o sclavă de când ai ajuns aici. Dacă nu te duci jos, cel puțin lasă-mă să-ți aduc ceva aici.

- Bine, mulțumesc, domnule Barton.

- N-ai putea să-mi spui Phil? Având în vedere prin câte am trecut împreună, chiar trebuie să fim atât de oficiali?

- Nu, desigur, eu. mulțumesc, Phil. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

- Ai fi găsit pe altcineva, îi spuse el cu amărăciune. îi zâmbi, o strânse uşor de umăr şi porni spre uşă. Mă duc să-ți aduc ceaiul

acela, Margaret. Mai vrei ceva?

- Fata, fiica lui. Ar trebui să vină la el.

- O să-i spun, promise Phil.

Dar Annie Gyler refuză cu hotărâre. Surprinzând privirea lui Kevin, Phil nu insistă.

- N-are nici un rost, Phil. am încercat cât am putut, dar nici nu vrea să audă. îl urăşte de moarte pe bătrân, nu-i aşa? Şi îţi spun, n-a mişcat nici un deget pe aici. Nu pare să vrea să ajute, nu?

- Nu, răspunse Phil. Dar presupun că ea consideră că are un motiv întemeiat, aşa că nu e treaba noastră să intervenim. Cred că vom rămâne aici peste noapte. Ce-ţi face braţul? Vrei să te duci acasă?

- Nu. Braţul e în regulă, nu-ţi face griji. Deşi - Kevin zâmbi cu maliţiozitate, dezarmant - mi se pare că norocul e de partea ta, fiind asistentul doctoriţei. Aş fi bucuros să te scutesc de muncă, dacă vrei să te duci acasă.

- Nu vreau, mulţumesc. Conştient de înţepătura ne justificată de gelozie, Phil luă cănile şi o farfurie cu sandvişuri şi se întoarse în camera bolnavului. Era absurd, ştia; oricum, închise cu uşurare uşa dormitorului lui Snow şi puse tava pe masă. Poftim, o invită el. Vino şi relaxează-te zece minute. O meriţi. îi trase un scaun şi aşteptă.

- Domnişoara Gyler? întrebă Margaret, aşezându-se.

- Nu. E o poveste mai încurcată. Vrei să-ţi spun?

- Te rog. Bău recunoscătoare ceaiul fierbinte şi tare şi ascultă în tăcere. înţeleg. Asta explică mai multe lucruri care mă nedumereau - lipsa lui de vigoare şi condiţia lui generală. De când bea regulat?

- Oh, de mulţi ani. De când îl ştiu. Cred că a început să bea când a murit soţia lui; asta înseamnă. cât? Când Annie avea patru sau cinci ani şi acum are optsprezece.

Margaret se ridică, lăsând neatinse sandvişurile şi se întoarse la capătâiul lui Snow.

- Bietul bătrân! Trebuie să fie îngrozitor pentru el să ştie că e responsabil pentru accidentul fiicei lui şi să ştie că încă-l urăşte,

după atâția ani. Mă întreb dacă ar vrea să-l salvez, dacă aş putea.

- Ciudate cuvinte pentru un doctor.

- Oare? Da, poate că da. Oh, nu-ți face griji, iau foarte în serios jurământul lui Hipocrate şi ştiu că datoria mea e să păstrez viața, dacă-mi stă în putere. Asta simplifică lucrurile, nu? Nu trebuie să gândeşti sau să judeci, ci doar să faci tot ce poți şi. să te rogi, desigur. Dumnezeu are decizia finală. Mă tem că acum nu mai putem decât să ne rugăm pentru domnul Gyler, domnule Bar. Phil. Se stinge încetul cu încetul şi chiar dacă am fi la spital, mă îndoiesc că am putea face vreo diferență notabilă. Nu are putere şi nici nu încearcă să lupte. îngenunche lângă pat, îşi plecă o clipă capul şi apoi se ridică, îndreptându-se brusc spre uşă. Trebuie să mă curăț din nou, înainte să ating pansamentele. Te duci să vezi dacă au pregătit soluția salină?

- Da, desigur. Phil se întoarse la bucătărie. O întâlni din nou pe Annie Gyler când se întorcea, dar îl ignoră, trecând pe lângă el ca şi cum n-ar fi conştientizat prezența lui, sau oricum îi era indiferentă. Vru s-o strige, dar se răzgândi. Ştia care era starea tatălui ei şi nu mai era nimic de spus.

El şi Margaret vegheară alte două ore la căpătâiul bătrânului. Snow stătea neclintit în patul mare şi demodat şi viața i se scurgea încet. Cineva, Phil nu era sigur cine, dar credea că Billy Joe, trimisese după preot, care sosi puțin înainte de zorii zilei. îl lăsară singur cu muribundul şi el fu cel care-i chemă înapoi, înainte de sfârşit.

- E conştient, spuse preotul, şi întreabă de tine.

- De mine? îngână Phil, surprins şi mişcat. Intră în camera mare şi întunecoasă şi văzu că ochii bătrânului erau deschişi şi că zâmbea. Vocea îi era foarte slabă şi trebui să se lase pe vine ca să-l

poată auzi.

- Domnule Barton. Nu cred c-o să rezist. Nu era nici o temere în vocea şoptită, doar regret. Ai fost. un vecin foarte bun şi aş vrea să ştii că. apreciez. Şi tot ce ai făcut aici, în seara asta.

- Uită, îl rugă Phil, dar Snow Gyler scutură din cap cu vigoare neaşteptată.

- Nu uit. Dar mai e ceva. o favoare pe care trebuie să ți-o cer. Ai putea să spui că. e ultima favoare pe care o voi cere.

O idee despre ce era pe cale să-i spună se născu amenințătoare în creierul obosit al lui Phil, dar întinse mâna şi o strânse pe cea bandajată a lui Snow. Deasupra capului lui, întâlni privirea lui Margaret şi se trezi uitându-se din nou în ochii albaştri care ar fi putut fi ai lui Mollie. Ezită o clipă, apoi şopti:

- Voi face orice vrei, Snow, ştii doar.

- E vorba de fata mea, şopti Snow. Annie. aş vrea să. ai grijă de ea, domnule Barton. Nu pot cere asta altcuiva. Desigur, proprietatea o să fie a ei, deşi nu mai valorează mare lucru. Aş vrea să locuiască aici, doar că n-ar putea s-o conducă de una singură. Dar dacă ai ajuta-o, dacă te-ai ocupa şi ai avea grijă de ea în locul meu. îşi ținu respirația într-un suspin şi vocea i se stinse.

- Te poți baza pe mine, Snow, promise Phil. Voi face tot ce-mi stă în putere să am grijă de ea.

Nu era sigur că bătrânul îl auzise, dar după o vreme, buzele lui Snow se dezlipiră pentru un cuvânt:

- Mulțumesc. nu mai vorbi, doar zăcu acolo, tras la față şi liniştit. Phil nu ştiu momentul exact în care se stinsese, dar după un timp, Margaret îl atinse uşor pe braț, se ridică şi ieşi din cameră.

Annie stătea în fața uşii, aşteptând ca un copil oropsit şi deznădăjduit; toată sfidarea de mai devreme dispăruse. Se uită la el, citi în ochii lui ce urma să-i spună şi, spre mirarea lui, îi întoarse

spatele şi fugi pe scări, suspinând ca şi cum i se frânsese inima.

Se duse obosit după ea, o ajunse din urmă şi o strânse în braţe.

- Aşa, Annie, aşa. Nu trebuie să-ţi faci probleme, o să am eu grijă de tine. Tatăl tău m-a rugat şi i-am dat cuvântul.

- Tu?

- Da, eu. E o perspectivă chiar atât de mohorâtă?

- Nu. Dar se agăţa în continuare de el, plângând zgomotos şi neajutorată, ca un copil, când Margaret ieşi din cameră şi coborî încet să li se alăture.

Capitolul 5

Săptămâna care urmă morții tragice a lui Snow Gyler, Margaret nu-l mai văzu pe Phil Barton. Dar numărul pacienților ei începuse să crească şi află, spre uimirea ei, că oamenii din Wollaton Springs îşi acceptaseră în sfârşit noul doctor datorită zvonului că se zbătuse eroic să-l salveze pe bătrân.

Dar nu toți cei care vroiau s-o vadă erau bolnavi. Câțiva dintre ei, mai ales femeile, recunoscuseră că veniseră ca să se cunoască şi să-i ofere, cu întârziere, o primire călduroasă.

- O să te simți singură, doctore, îi spuse o femeie slabă, cu ochi obosiți. Fiind atât de departe de casă, o să vi se pară ciudat. Aşa că m-am gândit să vin să-ți spun că dacă pot face ceva pentru tine, nu trebuie decât să-mi spui. într-un loc ca ăsta, femeile trebuie să fie unite, înțelegi? Viața socială nu e prea tumultuoasă şi suntem foarte puține, dar avem biserica, Uniunea Mamelor şi clubul tineretului şi eşti binevenită să treci pe la mine oricând ai chef de o flecăreală şi un ceai. Să nu eziți.

Profund mişcată, Margaret îi mulțumi. îi strânse mâna şi o conduse până la poartă, ca să-i arate unde locuia.

- Acolo, vezi? îi indică femeia. E doar la câțiva metri. Şi numele meu e Elsie Probert. Soțul meu lucrează la fabrica de cherestea, conduce un camion. O să-l pun să vină şi el să te vadă, într-o seară. îl dor picioarele. Are varice, ştii, sunt destul de mari, dar poate o să-l ajuți. doctorul Bayliss n-a putut, dar văzând ce-ai făcut pentru Snow, mă gândesc că poate tu.

- Ei bine, cu siguranță voi încerca, promise sceptică Margaret. Dar cu Snow n-a fost tocmai acelaşi lucru, doamnă Probert. Vezi tu, eu. Dar Elsie Probert n-o lăsă să termine.

- Se spune că ai fost minunată. Suntem norocoşi să te avem aici. îmi pare rău că n-ai fost la înmormântare, să auzi ce spuneau

oamenii despre tine. ți s-ar fi umplut inima de bucurie, te asigur!

Margaret își înăbuşi un oftat, urmărind cum doamna Probert se îndepărtează. înmormântarea lui Snow Gyler avusese loc în ziua care urmase decesului. Majoritatea oamenilor din oraş se duseseră , dar ea nu putuse să meargă la biserică, pentru că fusese chemată la o naştere şi slujba se terminase cu mult înainte să aducă pe lume copilul. Dar trimisese o coroană şi primise un bilet cu mulțumiri politicoase de la Annie Gyler, pe care era trecută adresa de la Barton's Creek.

Sâmbătă dimineață, Kevin Standish trecu să-i scoată firele şi-i spuse că fiica lui Snow se mutase la fermă pe o perioadă nedeterminată.

- E destul de ciudat să avem o femeie acolo, mărturisi el. Enervant, într-un fel, pentru că nici unul din noi nu e obişnuit. Dar Phil îşi ia responsabilitățile destul de în serios - cred că ştii de promisiunea pe care i-a făcut-o lui Snow.

- Da, ştiu. îi desfăcu bandajul şi se duse să se spele pe mâini. Cum suportă fata?

- Annie? Kevin făcu o grimasă. După cum ne aşteptam. e destul de calmă. Tot trâmbițează că-i place la noi şi e evident că vrea să rămână, aşa că Phil o lasă. Aş spune că l-a prostit - Phil nu e prostul nimănui, dar. ei bine, ştii cum e, cu un bărbat ca Phil Barton.

- Nu cred, domnule Standish. Margaret se întoarse lângă el şi-şi aşeză instrumentele pe masă. Relaxează-te. n-o să doară. Trebuie să spun că brațul tău se vindecă frumos. Te vedeam rupându-ți copcile şi speram să treci să te mai văd.

- Aş fi venit, o asigură Kevin, dacă ar fi depins de mine. Dar am fost destul de ocupați şi oricum, n-am avut probleme cu brațul.

- Mai spune-mi despre Annie Gyler. Şi cum e, cu un bărbat ca Phil Barton.

- Poate că am vorbit la nervi. Ce vroiam să spun e că Phil n-ar face nimănui rău, mai ales cuiva care o face pe fetița rătăcită şi neajutorată, cum se poartă Annie. I-e frică de moarte să rămână pe cont propriu şi nimic n-ar face-o să se întoarcă la ea acasă. Soția unui văcar stă la noi, lucrează ca menajeră şi micuța Annie face pe regina, de parcă ar fi casa ei şi n-ar avea de gând să plece vreodată! Presupun că aşa o să fie luna asta. Nu că ar conta prea mult pentru mine, pentru că plec săptămâna viitoare.

- Pleci? întrebă Margaret, nevenindu-i să creadă. Cu siguranță, nu vrei să spui că-l părăseşti pe domnul Barton, nu?

- Oh, nu, o să lucrez în continuare pentru el. Dar mă trimite să administrez proprietatea Gyler. E o şansă rară - adică a fost lăsată în plata Domnului, aşa cum probabil ai observat când ai fost acolo, aşa că o să fie destul de dificil s-o pun din nou pe picioare. Dar îmi plac caii şi Snow are o herghelie frumoasă. Aş vrea să fac ceva cu ea, chiar şi numai ca să-i demonstrez lui Phil că nu şi-a pierdut timpul instruindu-mă.

Margaret îi puse un pansament nou şi-i zâmbi, entuziasmată.

- Aşadar, de-abia aştepți să pleci, nu?

- Bineînțeles, doctore Ferguson! în plus, o să locuiesc acolo şi e mai aproape de oraş decât Barton's Creek. Din moment ce voi fi propriul meu şef, voi putea să vin oricând voi vrea.

Margaret fu tentată să-l întrebe ce atracții ascundea orăşelul prăfuit, dar se abținu.

- Acum te duci acolo?

- Nu, Phil mi-a dat liber în weekend, aşa că rămân în oraş. Aş vrea să mă duc la o petrecere dansantă în seara asta, la biserică.

- Oh? Organizați aşa ceva?

- O dată pe lună. Oh, nu seamănă cu cele cu care eşti obişnuită, desigur, dar. ei bine, mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine.

Plănuiam să te invit, când i-am cerut liber lui Phil.

Stânjeneala lui evidentă şi umilința o mişcară aproape la fel de profund ca elogiul Elsiei Probert. Kevin Standish era un băiat drăguț şi evindent, pentru el însemna mult să aibă o parteneră pentru petrecere - probabil, locuind atât de departe, nu prea avea ocazia să cunoască fete de vârsta lui, dacă, într-adevăr, erau mai mult de şase în tot oraşul care să corespundă descrierii.

- Chiar vrei să merg cu tine, domnule Standish?

- Mi-ar face mare plăcere să accepți, îi spuse el, pe un ton serios.

- Atunci, cu plăcere, încuviință Margaret. îți mulțumesc de invitație.

- Petrecerea începe la opt. Se uită grăbit la ceas, numărând parcă orele până la opt. E o cafenea grecească. au un meniu destul de bun. Pot să vin pe la şase treizeci şi să bem mai întâi un ceai?

- Trebuie să fiu la cabinet de la şase la şapte, îi aminti Margaret, şi văzând cum se bosumflă, zâmbi. Dar nu cred c-o să fiu prea ocupată, dacă e petrecere în seara asta, ce zici? Ce-ar fi dacă am spune şapte şi voi încerca să mă schimb înainte să închid cabinetul?

- E bine. Şi apropo - nu trebuie să te îmbraci la patru ace. Nimeni nu se găteşte, pe aici.

- N-o să mă gătesc, promise ea amuzată, dar atentă să nu se trădeze. Mulțumesc încă o dată, domnule Standish, pentru invitație. Aştept cu nerăbdare dansul.

- Şi eu! răspunse el, nerăbdător. Hm. numele meu e Kevin; pentru prieteni, Kev. Dacă ai terminat cu mine ca pacient, n-ar fi contra etichetei medicale dacă aş renunța la „doctor“, nu?

- Nu, Kevin - Kev. Eu sunt Margaret.

- Ştiu. Prietenii tăi îl scurtează?

Dintr-o dată, un fior de durere îi străbătu inima. Johnny Newcombe îi spusese Mag, încă de la prima întâlnire. Dar

terminase cu Johnny, făcea parte din trecut şi nu vroia să-şi mai amintească de el. Lăsase amintirile dulci-amare cu Johnny la Sydney, unde se despărțiseră, unde. îşi muşcă îngrozită buza.

- Nu, spuse ea, pe un ton scăzut. Nu-mi place să mi se scurteze numele, Kevin. îmi pare rău.

- E în regulă, o asigură el, plin de remuşcări. Am întrebat doar pentru că e un obicei australian. Margaret e un nume minunat - nu mă mir că preferi să nu fie abreviat. Se deplasă spre uşa cabinetului, cu pălăria în mână, un tânăr înalt şi ciudat, evident încurcat de ceea ce-şi imagina că fusese o mişcare greşită. Furioasă pe ea, Margaret se forță să zâmbească.

- Ne vedem la şapte.

- Desigur. Voi fi aici. La revedere, Margaret.

Uşa se închise în urma lui. Rămasă singură, Margaret îşi făcu de lucru sterilizând instrumentele, aruncând pansamentele folosite şi dorindu-şi să nu-şi fi amintit de Johnny. Venise la Wollaton Springs ca să şteargă cu buretele trecutul şi sperase să se îngroape în muncă şi să-i fie mai uşor să uite umilința, regretele zadarnice, zbuciumul sufletesc şi nefericirea. Necazul era că nu avusese îndeajuns de lucru pe cât sperase, dar. se auzi soneria de la cabinet şi se duse să deschidă, aproape uşurată. Fu şi mai uşurată să vadă că vizitatorul era un băiețel ciufulit, trimis de mama lui s-o cheme să consulte un copil bolnav. Familia locuia în afara oraşului, spuse băiatul, şi se oferi timid să-i fie ghid.

Margaret îşi pregăti geanta şi ieşi să aducă maşina veche şi demodată a lui Bayliss; băiețelul îşi urcă bicicleta pe locul din spate, apoi se aşeză solemn pe locul din dreapta.

- Luați-o pe strada Lomas, domnişoară, spuse el şi adăugă, cu o reținere pe care nu încercă s-o ascundă: sunteți sigură că puteți conduce maşina asta? Mi se pare îngrozitor de mare.

- Pot s-o conduc, spuse ea şi întări minciuna, pornind motorul. Vizita îi ocupă toată după-amiaza; noul ei pacient locuia la zece kilometri de Wollaton Springs, în capătul unui drum prăfuit şi plin de mărăcini care-i solicită toate eforturile ca să stăpânească vechiul şi dărăpănatul Buick. Dar când ajunseră, în cele din urmă, o aşteptă o primire călduroasă, tipic australiană. Mama copilului bolnav îi făcu un ceai înainte s-o lase să-l vadă, şi după ce-şi făcu meseria şi micuţul fu aşezat confortabil, o aşteptă o masă copioasă, în bucătăria mică şi aglomerată. Părea plină de copii care o priveau curioşi în timp ce mânca, iar mama - care arăta şi aşa destul de tânără să aibă un copil - îi mărturisi veselă că aştepta cel de-al cincilea copil, în câteva săptămâni.

- V-aţi făcut un control recent? întrebă Margaret, refuzând o altă farfurie cu prăjituri.

- Oh, da - am fost la doctorul Bayliss acum vreo două luni. A fost destul de mulţumit. Oricum, de obicei, n-am probleme. Doctorul era plecat ultima dată când am născut şi o să vă spună că m-am descurcat foarte bine şi fără el. Nu e nici o scofală!

- Oricum, dacă tot sunt aici, aş putea să vă examinez, nu credeţi, doamnă Duff? N-o să dureze mult şi o să vă scutească de un drum până în oraş.

- Dacă spuneţi, încuviinţă doamna Duff, fără entuziasm. Dar o să vă pierdeţi timpul - n-am niciodată nimic, doctore, sincer.

La început, pe măsură ce o consultă, Margaret înclină să-i dea dreptate, dar când ajunse să-i ia tensiunea, rezultatul fu puţin nesatisfăcător. Un astfel de caz nu avea de ce să îngrijoreze, când pacienta se odihnea corespunzător şi putea fi consultată regulat de către doctor sau de către moaşă, dar locuind acolo, cu o familie viguroasă şi tânără de îngrijit, era cu totul altceva. Când doamna Duff o conduse la maşină, făcu tot posibilul s-o convingă de

necesitatea de a se relaxa în acele ultime săptămâni ale sarcinii, dar așa cum se aşteptase, pledoaria ei bine intenționată se lovi de pereți.

Nu era de mare folos să ceară să stea de vorbă cu soțul ei. Domnul Duff lucra la o firmă de inginerie şi majoritatea timpului şi-l petrecea departe de casă, reparând utilaje agricole. Margaret nu reuşi decât să-i smulgă lui Jimmy, băiatul care-i fusese ghid, promisiunea s-o cheme îndată ce mama lui dădea vreun semn de disconfort.

Nu aveau telefon, dar asta nu părea să-i deranjeze prea mult pe cei din familia Duff; pe Margaret, însă o aduse la disperare. Se gândi să treacă din nou pe la ei, cu prima ocazie, îi sugeră să-şi schimbe dieta, cu toate că era convinsă că nu-i va urma sfatul, şi apoi plecă. Toată familia se alinie să-şi ia rămas-bun de la ea; chiar şi copilul pe care tocmai îl tratase veni la fereastră.

Wollaton Springs i se păru remarcabil de civilizat, în contrast. Nu înțelegea de ce oameni ca ei alegeau să locuiască acolo unde locuiau când ar fi fost mai uşor şi mai plăcut să aibă o casă în oraş. Deşi. trebuia să fie mai scumpă.

Martha aştepta la uşa casei, când Margaret parcă. Refuzând oferta de ceai a menajerei, Margaret întrebă:

- Am mai primit vreun telefon?

Martha încuviință din cap, cu fața întunecată schimonosită într-o grimasă ciudată. Se descurca destul de bine la telefon, dar, dintr-un motiv pe care Margaret nu reuşea să-l înțeleagă, refuza să noteze mesajele, preferând să le memoreze şi să i le recite.

- A sunat domnul Barton, puțin mai devreme. Şi vă aşteaptă cineva la cabinet, cu o tăietură la picior. Zice că s-a tăiat acum o săptămână şi nu se vindecă aşa cum trebuie.

- Nu mă mir! Ce vroia domnul Barton, ştii?

- N-a spus. A sunat şi a întrebat de tine. Când i-am spus că nu eşti, a zis să nu-l suni înapoi, pentru că n-o să mai fie acasă după trei. Acum, e aproape cinci.

- Da. Ei bine, mă duc să văd ce pot face cu piciorul acela. Ți-a spus cum îl cheamă?

- N-a trebuit, ştiu cum îl cheamă. E domul Blake, de la gară. Eşti sigură că nu vrei un ceai? Nu e nici un deranj.

- Nu, mulțumesc. Margaret se duse la cabinet, conştientă de o senzație vagă, dar inconfundabilă de dezamăgire la gândul că ratase telefonul lui Phil. Dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse de când venise la Wollaton Springs, Phil era cel cu care se simțise cel mai în largul ei. Poate că datorită bunătății lui față de Snow Gyler şi a felului în care o ajutase să-l îngrijească, deşi nu era în nici un fel responsabilitatea lui.

îi plăcea foarte mult Phil, hotărî ea, luându-şi halatul alb. Era uşor să vorbeşti cu el, era manierat şi. îşi reținu un suspin. Era opusul lui Johnny Newcombe - o persoană puternică, independentă, purtată de generozitate şi de acel amestec de blândețe şi asprime care adesea caracteriza un bărbat ca el. Nu avea fizicul rafinat al lui Johnny şi farmecul lui versatil, dar, în felul său, era un bărbat atrăgător şi, era sigură, cinstit. Cuvântul lui Phil

Barton avea însemnătate, în vreme ce al lui Johnny. oh, la naiba cu Johnny! Cum nu se mai gândise la el de săptămâni întregi, de ce trebuia s-o facă acum, de ce trebuia să-şi amintească? Mai bine se concentra asupra problemei doamnei Duff. sau asupra piciorului lui Blake, din moment ce asta era slujba ei şi pentru asta era plătită. Şi nu avea petrecerea dansantă, cu Kevin, pe care s-o aştepte cu nerăbdare?!

Deschise uşa şi-l pofti pe pacient s-o urmeze. Tot numai un zâmbet, Jim Blake, o ascultă docil.

- Ştiu că programul de consultații începe la şase, se scuză el, dar piciorul ăsta al meu mă scoate din minți, aşa că sper că nu te superi că am venit acum.

- Ei bine, ar trebui să mă supăr, din moment ce înțeleg că te-ai accidentat acum o săptămână. Dar te iert, de data asta. Ce ai pățit?

- Mi-a scăpat un pachet pe el, domnişoară. Atunci, nu m-a durut cine ştie ce, dar acum a devenit insuportabil. Uite, e umflat, vezi? Abia dacă reuşesc să mă încalț.

- Lucrezi la gară, nu? Margaret scoase cu grijă bandajul murdar şi cercetă piciorul bătrânului.

- Exact, sunt funcționar acolo. Jim Blake. Am venit aici cu Kevin Standish, cu două zile înainte să mă lovesc, eu. au! Doare puțin, doctore. Crezi că mi-am rupt vreun os?

Margaret îi flexă cu grijă talpa, fără să-i răspundă.

- Nu, nu cred, dar v-ați lovit foarte rău. O să te bandajez şi o să-ți pun o compresă rece, dar mă tem că va trebui să te odihneşti câteva zile.

- Adică să nu mă duc la lucru?

- Aşa ar trebui. Ar fi dificil?

- Imposibil, doar dacă-mi dau concediu, şi nu ştiu când va fi asta. Dar slujba mea presupune să stau jos, doctore. Nu trebuie să

car bagaje în stânga şi-n dreapta. Dacă nu mă sprijin pe piciorul ăsta şi stau doar la birou, să supraveghez lucrurile, ar fi suficientă odihnă, nu?

Părea atât de îngrijorat, încât Margaret râse.

- Se pare că va trebui să fie, nu? Bine, domnule Blake, odihneşte cât de mult poţi piciorul şi vino să te văd peste o zi- două. îl pansă şi apoi se uită la el. Cum e, nu e prea strâns, nu?

- E ca şi nou, domnişoară, pe cuvântul meu! Mă bucur c-am venit. După cum m-ai bandajat, cred c-aş putea să mă duc diseară la dans!

- Ar fi mai bine să nu te văd pe acolo, domnule Blake, îl avertiză Margaret şi văzu zâmbetul lui maliţios.

- Aşadar, te duci la dans, doctore?

- Da.

- Cu tânărul Kev? Te-a invitat el?

- Da, m-a invitat, domnule Blake. Dar.

- Ştiu, ar trebui să-mi văd de treaba mea, asta vroiai să spui, nu? Dar eu v-am făcut cunoştinţă, să ştii. Dacă n-aş fi fost eu, Kev s-ar fi dus la Lomas cu braţul ăla. Eu l-am convins să vină la tine. Aşa că dacă iese ceva, mie va trebui să-mi mulţumească, nu? Ochii lui căprui, ca de pasăre, se strânseră, în expectativă, sub sprâncenele stufoase. Margaret îl privi, exasperată.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! protestă ea, indignată. N-o să. iasă nimic, domnule Blake, aşa că te rog să nu fabulezi. Sunt aici să-mi fac meseria, să ţin cabinetul în absenţa doctorului Bayliss, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să încurajez bârfele. A fost şi aşa destul de greu să-i conving pe cei de aici că sunt un medic de încredere, în ciuda vârstei mele, şi dacă vrei să le sugerezi că. sunt interesată de Kevin Standish, ajung din nou de unde am pornit. Pentru că nu sunt. Spre iritarea ei, descoperi că avea lacrimi în ochi

şi nu putu să mai continue.

- Uite, îmi pare rău, doctore. Jim Blake era năucit. N-am intenţionat nimic - eram încântat, atâta tot. Se ridică bălăbănindu-se în picioare şi-şi puse ghetele. Evitând privirea doctoriţei, adăugă sfidător: dar Kevin e un băiat bun, să ştii - unul din cei mai buni. N-o să stârneşti nici o bârfă dacă te duci la petrecere cu el - oamenii or să fie încântaţi, ca şi mine, pentru că-l plac pe tânărul Kev şi pentru că vor să te simţi aici ca acasă şi să te distrezi. Oi fi doctor bun, dar eşti şi femeie şi nimeni nu se aşteaptă să te porţi de parcă n-ai fi.

- Nu? Nu sunt aşa de sigură.

- Ei bine, eu n-o să-i încurajez, domnişoară. Te poţi baza pe mine, o asigură Jim Blake, întinzându-i mâna. Ar fi mai bine să plec. Mulţumesc încă o dată şi. fără resentimente, hm? Chiar n-am vrut să te supăr.

Margaret îl urmări stânjenită cum pleacă. în ciuda asigurării lui, se temea că nu se va putea abţine să nu bârfească. Era prietenos şi guraliv şi era evident că trăia din bârfe. Dar în postura ei, nu-şi putea permite să rişte să se vorbească despre ea; acum că era prea târziu să se retragă fără să-i rănească sentimentele lui Kevin, îşi dorea să nu fi acceptat să-l însoţească la dans. Pacienţii puteau să-şi piardă încrederea în integritatea ei profesională, dacă o vedeau la petreceri cu un băiat de vârsta lui Kevin, dacă-şi imaginau că. Se încruntă, regretând impulsul care o făcuse să-i promită că va

merge cu el. Aici nu era Londra sau Sydney, era un orăşel unde nimeni şi nimic nu trecea neobservat şi nedezbătut, şi medicii, ca şi preoții, trebuia să aibă un comportament ireproşabil. Mai ales o femeie doctor, a cărei reputație putea avea de suferit, ca urmare a câtorva şoapte malițioase.

Fusese o proastă că nu văzuse şi nu anticipase pericolul. Dar oricum, ea şi Kevin nu trebuia să ia masa împreună într-un restaurant public. Putea să-i spună Marthei să pună un tacâm în plus în sufragerie şi putea să plece mai devreme de la petrecere, pledând oboseală, ca să nu dea prea multe motive de bârfă. Şi. soneria de la uşă îi întrerupse gândurile. Instinctiv, se uită la ceas. încă nu era şase, dar ora de consultații trebuia să înceapă din clipă în clipă. Poate dacă va fi ocupată şi va invoca scuza asta, Kevin nu va pune la îndoială decizia ei de a rămâne aici pentru cină şi nici nu se va simți ofensat. Poate chiar va.

Martha bătu fără prea multă ceremonie la uşa cabinetului şi, fără să aştepte vreun răspuns, îşi vârî capul înăuntru.

- Aveți un musafir, doctore, anunță ea. Să-l conduc aici sau în sufragerie?

- Un musafir? Adică nu e pacient?

- Oh, nu. Cel puțin, nu cred.

Vocea gravă a lui Phil Barton o întrerupse.

- Eu sunt, şi cred că am venit într-un moment nepotrivit, nu-i aşa? Trebuie să înceapă consultațiile de seară, nu?

- Trebuie să încep la şase, domnule Barton, dar momentan nu aşteaptă nimeni, aşa că intră. Vrei ceva? O băutură, poate un ceai?

- Nu, mulțumesc. Şi nu vreau să te rețin, deşi, într-un fel, e o chestiune care-ți solicită atenția profesională. Te-am sunat mai devreme, dar nu erai, aşa că m-am gândit să trec pe aici, dacă tot trebuia să vin în oraş. Dar am uitat complet că ai consultații.

Margaret realiză că era neaşteptat de încântată să-l vadă. Zâmbind, îi arătă un scaun de lângă birou.

- Nu cred c-o să dureze mult, sâmbătă seara. Ia loc, te rog. Se aşeză şi ea, împingând deoparte carneţelul cu reţete. Cum e cu durerile de cap? Te-au ajutat pastilele acelea?

- Dureri de cap? O clipă, arătă perplex, apoi se lumină la faţă. Oh, durerile de cap! Ca să fiu sincer, nu am mai avut nici una de când m-ai examinat, aşa că n-am avut ocazia să încerc pastilele tale. De fapt, n-am venit pentru mine.

- Nu? Dar pentru cine?

- Ei bine. sprâncenele lui negre se uniră, într-o uşoară iritare. Pentru Annie Gyler. Vreau să-ţi cer sfatul, sau mai bine. Ezită, privind-o cu o expresie rugătoare.

- Mai bine?

- Mă întrebam dacă te-aş putea ruga să vii mâine la Barton's Creek, să petreci ziua acolo. Te iau şi te aduc eu, desigur. Eşti liberă duminica, dacă nu e nici o urgenţă, nu?

- Da, dar.

- Am putea aranja să-ţi fie comunicate prin telefon, sugeră el.

- Da, cred că am putea. Duminica trecută n-am primit nici un telefon - oamenii sunt foarte plini de tact. Dar - de data asta, Margaret fu cea care se încruntă - ce se întâmplă mai exact cu Annie Gyler? Ce vrei să fac eu?

- Aş vrea şi eu să ştiu ce are, spuse Phil, neajutorat. Dacă ar fi durere în urma decesului tatălui ei, aş putea înţelege, pentru că ar fi firesc. Dar nu e asta, Margaret. Eu. ei bine, chiar vreau să vii, ca şi cum ai fi un musafir, şi să te uiţi la ea fără să-şi dea seama, ca să nu se sperie. E o fată ciudată şi sincer, nu cred că pot să mă mai descurc mult de unul singur cu ea. Crezi c-o să reuşeşti să vii? Ti-aş fi extrem de recunoscător. Zâmbi dintr-o dată, cu zâmbetul acela

cald şi nerăbdător, de puştan. Dincolo de toate astea, vreau să vezi ferma şi vreau să te revăd! Dar Annie nu e un pretext. îţi cer cu sinceritate sfatul profesionist, deşi trebuie să recunosc că asta coincide cu dorinţele mele. însă am un respect sănătos pentru abilităţile tale.

- în cazul ăsta, cu greu pot să te refuz, nu?

- Speram să n-o faci, recunoscu el.

- Poţi să-mi spui mai multe despre Annie?

- îţi spun când plecăm. Nu vreau să-ţi irosesc acum timpul. Paşii care se auziră din sala de aşteptare îi subliniară cuvintele. Se ridică, uitându-se la ceas. Ora şase şi deja pacienţii dau buzna! Ar fi mai bine să plec şi să te las să-ţi vezi de treabă. Dar îţi sunt profund recunoscător. cât de devreme eşti gata, mâine dimineaţă? Cel mai bine e să profităm de răcoarea dimineţii şi aşa, stai şi mai mult la fermă.

- Pot fi gata la orice oră, promise Margaret .

- Atunci, să fie pe la şase, bine? Luăm micul dejun cum ajungem, dacă eşti de acord.

- Da, desigur.

- Rămân în oraş în noaptea asta, cu prietenii. Ezită din nou şi Margaret era conştientă c-o măsoară din priviri. Acum, nu era deloc arogant, doar ciudat de tensionat, ca şi cum încerca să-i spună ceva ce, dintr-un motiv anume, se temea să n-o alarmeze. Stând acolo şi privindu-se în tăcere în ochi, Margaret îşi mai dădu seama şi cât era de atrăgător şi ce personalitate puternică avea, conştientiză magnetismul lui şi răspunsul ei prompt şi instinctiv la acesta. Inima îi bătea mai repede, zbătându-i-se sălbatic în piept. Nu se temea de el, aşa cum se temuse de Johnny; nu-l privi neîncrezătoare când se apropie şi-i luă mâna, nici nu se retrase, ba chiar îi zâmbi.

- Margaret. Vocea lui era scăzută. Dar atunci, o uşă se deschise

în spatele lor şi alţi paşi pătrunseră în sala de aşteptare. Cineva tuşea.

Cum vraja care-i unise câteva clipe se rupsese, Phil spuse cu tristeţe:

- Unde mi-e capul - la naiba, nu e nici locul, nici momentul, nu-i aşa? îmi pare rău, Margaret, trebuie să te las să te ocupi de pacienţii tăi. Dar. hm. în seara asta e o petrecere, cred, ceva modest, la biserică. Presupun că n-ai vrea să mergi cu mine, nu? Nu sunt cine ştie ce dansator, mă tem, dar voi face tot posibilul. mi-ar face mare plăcere să te duc. Poate am putea să vorbim şi.

O durea să-l refuze, dar nu avea de ales.

- îmi pare rău, Phil, mi-ar fi făcut mare plăcere, dar am promis deja că mă duc. cu Kevin. M-a invitat de dimineaţă, când a venit să-i scot firele.

- Cu Kevin? Păru şocat, dar o clipă mai târziu, îşi reveni. Uitasem de Kevin. Zâmbi şi-şi luă pălăria de pe colţul biroului. Ei bine, sper să vă distraţi. Kev e mult mai apropiat decât mine de vârsta ta şi e un flăcău cumsecade; o să aibă grijă să te simţi bine. La revedere, Margaret. Vin să te iau mâine dimineaţă, la şase.

Uşa cabinetului se închise în urma lui. Margaret rămase încă o vreme unde o lăsase şi apoi, cum tusea se auzi din nou din sala de aşteptare, se aşeză obosită la biroul doctorului Bayliss şi sună din clopoţel să intre primul pacient.

Capitolul 6

Duminică dimineaţă, puţin înainte de şase, Phil opri în faţa hotelului să-l ia pe Kevin. Era o dimineaţă senină şi răcoroasă, cu o briză proaspătă din sud care nu prevestea câtuşi de puţin canicula de mai târziu, dar privind plictisit bolta cenuşie a cerului, Phil era bucuros că insistase să plece atât de devreme. Odată ce soarele va urca pe cer, cu siguranţă va fi o zi extrem de călduroasă şi condusul pe orice distanţă, în spaţiul restrâns al unei maşini putea fi mai mult decât neplăcut, chiar şi pentru cei care erau obişnuiţi cu asta. şi Margaret Ferguson nu era.

Claxonă, nerăbdator. Kevin apăru în câteva secunde, zâmbind, şi Phil se gândi cu gelozie că arăta ţanţoş şi satisfăcut. îi dădu vesel bună dimineaţa şefului său, îşi aruncă bagajul în cabină şi vru să urce în dreapta.

- O luăm şi pe doctoriţa Ferguson, îi aminti Phil. Nu ţi-a spus aseară?

- Oh, da! Zâmbetul lui Kevin se lărgi. Mi-a spus ceva. Vrei să stau în spate?

- Ar fi mai civilizat din partea ta. îi deschise portiera, realizând că sarcasmul lui fusese în van, din moment ce Kevin continua să-i zâmbească maliţios, cu umor nonşalant, de pe locul din spate. Cum a fost la petrecerea de aseară?

- La dans? Oh, a fost frumos. Destul de aglomerat. A fost mai multă lume ca de obicei, a spus preotul. Părea încântat.

- îmi imaginez că a fost. Cum i s-a părut Margaretei Ferguson?

- Cred că s-a simţit bine. Cel puţin, aşa mi-a spus. Dar afirmaţia lui avusese destulă îndoială încât să trezească în Phil o bucurie sălbatică. Era absurd să fie gelos pe Kevin, absurd şi în van, dar nu se putea abţine. Cumva, era ca şi cum băiatul se amesteca în preţioasele lui amintiri despre Mollie. încercând să pară nepăsător şi dezinteresat, întrebă: ai prezentat-o tuturor, nu?

- Oh, ba bine că nu! Toți au fost foarte prietenoşi şi a stat mult la poveşti cu preotul. Nu mă întreba despre ce au vorbit, mă depăşeşte. cărți şi muzică, ceva de genul ăsta. N-am auzit prea multe - am dansat.

- Cu altcineva? insistă Phil, nevenindu-i să creadă şi abia dacă-şi putu ascunde plăcerea când Kevin dădu din cap.

- Da. Margaret era obosită. a avut o zi lungă şi a părut să prefere să stea deoparte cu preotul. Şi nepoata lui era acasă. ştii, Jill. aşa că am avut grijă de ea. E o puştoaică de treabă, dansează bine. Şi arată de milioane, acum că a crescut.

Phil încetini când se apropiau de casa doctorului. Simțea o uşurare fără margini că lucrurile luaseră întorsătura aceasta neaşteptată, şi întrebă, realmente interesat:

- Te referi la Jill Conroy? Nu e cea care e la universitate?

- Exact. Se pregăteşte pentru licență - vrea să fie profesoară, auzi!

- Ce ți se pare atât de ciudat? Nu e nevoie acută de profesori?

- Poate că da. Dar Jill nu e genul, vezi tu? Kevin vorbea cu convingere. E prea frivolă şi lejeră, n-o să prindă niciodată la elevi. Să mă duc s-o chem pe doctoriță?

Phil ezită. Până la urmă, de ce l-ar lăsa pe băiat să facă după placul lui? Avusese şansa lui seara trecură şi dacă nu profitase de ea, nu era decât vina lui.

- Nu, scutură el hotărât din cap, rămâi acolo, Kev. Mă duc eu. Coborî înainte ca băiatul să poată protesta şi, conştient de privirea nedumerită a acestuia, se duse la poartă cu o nonşalanță pe care n-o simțea realmente. Auzind maşina, Margaret Ferguson deschisese şi-l aştepta în prag.

Era îmbrăcată într-o rochie moale din pânză, care-i punea în evidență tenul de englezoaică şi reflexele aurii ale părului. Arăta foarte tânără şi frumoasă, se gândi Phil şi, ciudat, semăna mai puțin

cu Mollie. Deşi probabil asta se datora rochiei foarte simple, cu o croială puţin cam severă. Când nu purtase pantaloni scurţi sau de călărie, Mollie se îmbrăcase întotdeauna mai degrabă elegant, preferase culorile puternice, materialele înflorate şi pliurile. Până acum, Phil îşi imaginase întotdeauna că stilul ei era de o feminitate impecabilă, dar acum, studiind pe îndelete apariţia Margaretei, nu mai era atât de sigur. Tânăra doctoriţă arăta minunat şi era foarte conştient că-l atrage.

- E bine aşa? întrebă ea, văzând c-o priveşte şi roşind puţin. N-am mai vizitat niciodată o fermă de bovine, aşadar nu prea ştiu la ce să mă aştept. Dar cum e duminică, m-am gândit că.

- Arăţi pur şi simplu încântător, o asigură Phil. îi luă geanta şi o privi întrebător. Ai venit pregătită pentru urgenţe medicale? Ce conştiincioasă eşti!

- Nu se ştie niciodată când apare una, zâmbi ea. Şi i-am dat Marthei numărul tău de telefon, în caz că mă caută cineva. Şi mi-am luat şi o pereche de pantaloni de călărie. Ai spus că-mi arăţi proprietatea şi nu eram sigură dacă mergem cu maşina sau călare, aşa că m-am gândit că cel mai bine e să fiu pregătită.

- Mă bucur, deşi dacă n-ai chef să-ţi epuizezi energia, îţi pot arăta totul din maşină. Phil o conduse la automobil şi făcu un semn spre zâmbăreţul Kevin. îl las pe Kev la proprietatea Gyler. poate ţi-a spus că i-am dat-o pe mână pentru o vreme?

- Da, mi-a spus. bună, Kevin! Nu eşti obosit, după aseară?

- Eu nu, Margaret. Tu? Kevin evită privirea lui Phil, zâmbindu-i prosteşte fetei.

- Oh, am recuperat, mersi. A fost distractiv, nu?

- Ba bine că nu! Tonul lui Kevin era plin de entuziasm şi ochii albaştri îi străluceau privind-o - Phil simţi din nou un fior de furie amestecată cu gelozie. Dar nu spuse nimic şi o ajută pe Margaret să

urce în dreapta.

Rămase tăcut tot drumul. Cei doi pasageri flecăriră veseli şi plini de viață despre dans şi despre oamenii pe care-i cunoscuseră acolo, iar el ascultă posac, simțindu-se indignat şi marginalizat. Şi asta era stupid şi nedemn, ca să fie indulgent. Nu era un puşti îndrăgostit lulea; era bărbat în toată firea, trecut deja de prima jumătate a vieții. Doar pentru că Margaret Ferguson semăna puțin cu fata cu care se însurase acum şase ani, nu avea nici un drept asupra ei, nici o întâietate şi cu siguranță, nici o justificare să fie gelos. De ce naiba nu putea să priceapă asta odată?! Şase ani lungi trăise suficient de fericit, pe pământul lui, fără o femeie, cu singurul regret că nu avea un fiu care să-l moştenească şi. Gura i se strâmbă când întoarse volanul şi porni pe podul care traversa râul.

în față, dincolo de întinderea învăluită în ceață, putea ghici pâlcul de copaci care ascundea ferma lui Snow Gyler şi se gândi la Annie, căreia îi aparținea acum proprietatea. Ce valoare avea pentru ea moştenirea, cât îi păsa de pământul pe care tatăl ei îl iubise? Poate că, până la urmă, era norocos că nu avea copii, se gândi Phil cu amărăciune. Ca şi Annie, fiul lui ar fi putut să nu vrea ce avea să-i ofere; ca şi ea, ar fi putut să viseze la o viață la oraş şi să tânjească să scape de obligațiile pe care le aducea pământul proprietarului său. Suspină.

- Phil, mă întrebam. Kevin se agita neliniştit pe locul din spate. îi puse câteva întrebări de rutină despre proprietatea pe care urma s-o administreze şi Phil îl încurajă, în ciuda voinței lui.

Kevin era un băiat bun, muncitor, din cale-afară de conştiincios şi ascuțit la minte. Totuşi, nu fusese crescut pentru o viață ca asta, nu o alesese din voință proprie. întâmplarea îl adusese în Australia - un orfan lefter, nedorit la un anume cămin Dr. Barnardo's din Anglia şi venise la Barton's Creek fără să aibă nici cea mai mică idee

cum va fi sau ce se va aştepta de la el. Dar se descurcase bine, profitase de ocazia care i se oferise şi răsplătise cu vârf şi îndesat puţinul pe care Phil putuse să-l facă pentru el. îşi ştia meseria şi şi-o făcea bine. Phil se întoarse spre el, încetinind. Uitându-se la faţa lui Kevin, recunoscu, plin de compasiune, cât de tânăr era şi se întrebă dacă, până la urmă, băiatul era pregătit să primească o sarcină atât de dificilă.

- Nu-ţi face prea multe griji, Kev. Ştim amândoi cu ce dezastru va trebui s-o scoţi la capăt - îmi imaginez că registrele de contabilitate trebuie să fie un haos, asta dacă le-a păstrat. Nu trebuie decât să faci tot ce poţi să pui ordine în lucruri şi, după o săptămână - două, anunţă-mă cum crezi că e cel mai bine să administrezi proprietatea, şi voi vedea cum pot să te ajut. După ce terminăm cu adunatul şi-mi duc cota- parte la gară, probabil voi putea să-ţi dau câţiva oameni, dacă ai nevoie. Dar Billy Joe e foarte folositor, dacă te porţi cum trebuie cu el. Lasă-l să-ţi dea din când în când câte un sfat şi aminteşte-ţi

- ce nu ştie el despre dresajul cailor, nu merită ştiut.

- Mai ales în privinţa lui Billy Joe îmi fac griji, se confesă cu gravitate Kevin. I-a fost devotat bătrânului Snow, nu? Mă întreb cum o să-i placă să primească ordine de la mine - sau dacă o să le respecte. Ştii cum e, nu, Phil?

- Billy Joe e uriaşul care te-a ajutat să-l scoţi pe bătrân din flăcări? interveni Margaret, interesată.

- Exact, confirmă Phil. E fermierul-şef. Opriră lângă gardul de frontieră şi, când Kevin sări să deschidă poarta, îi povesti câte ceva despre Billy Joe. Subiectul discuţiei lor apăru în persoană, exact înainte să ajungă la fermă: o siluetă impresionantă pe o iapă, care-i întâmpină cu un zâmbet alb, luând-o înaintea lor.

Phil îl văzuse o singură dată după moartea patronului său, şi

atunci în treacăt, când el şi Annie trecuseră pe acolo, la întoarcerea de la înmormântare. Coborî din maşină şi se duse să-i dea vestea sosirii lui Kevin. Fermierul uriaş îl ascultă în tăcere, cu fața neagră lipsită de expresie, dar cu ochi reticenți. Cu gândul la îndoielile lui Kevin, Phil îi vorbi cu compasiune, dar cu autoritate, şi când termină, fermierul îi făcu semn că înțelesese, dând scurt din cap şi strângând amenințător din buzele groase.

- Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Barton, atunci e în regulă. Trebuie să fie, nu-i aşa?

- Unde bați, Billy Joe?

Umerii masivi ai lui Billy Joe se ridicară într-un gest de resemnare.

- Şeful a lăsat totul în seama dumneavoastră şi dacă vi se pare potrivit să puneți unul din oamenii dumneavoastră peste mine, nu pot face nimic. Dar nu mă pot preface că-mi place.

- Nu-l pun pe domnul Standish peste tine, Billy Joe, îl corectă Phil. L-am desemnat să te ajute să pui ordine în registre şi-n contabilitate, şi în general, să puneți lucrurile în ordine pentru domnişoara Annie. Ştiu că ți-au dat o educație foarte bună la Misiune, dar nu eşti un contabil instruit, nu?

- Nu, domnule, recunoscu ursuz fermierul. Linişti iapa agitată cu o comandă pe un ton scăzut şi apoi întrebă, provocator şi ostil: cât o s-o țineți pe domnişoara Annie la Barton's Creek? Ar trebui să stea aici, unde-i e locul. Sunt pregătit şi dispus să lucrez pentru domnişoara Annie, la fel cum am lucrat pentru tatăl ei, domnule Barton, ştiți foarte bine. Locul ăsta este al ei, acum.

- Va veni de-ndată ce se va simți în stare, promise Phil. Dar până atunci, o las să stea acolo unde e. Vroia să atenueze lovitura, conştient că refuzul lui Annie de a se întoarce pe proprietatea tatălui ei l-ar face să sufere pe Billy Joe, căci n-ar putea să înțeleagă.

A fost un şoc sever pentru ea, s-a petrecut atât de brusc şi încă nu e obişnuită cu genul ăsta de viaţă, ştii? O duc pe doctoriţă s-o vadă acum şi.

- Nu se simte bine? întrebă Billy Joe, temător. Domnişoara Annie nu se simte bine?

- Nu e tare. Ştii prea bine.

- Da, desigur că ştiu. Trebuie să fie bolnavă, dacă îi aduceţi un medic. Ochii lui întunecaţi cercetau suspicioşi şi neîncrezători chipul lui Phil, dar în cele din urmă se lăsă convins că nu avea de ce să se alarmeze pentru Annie Gyler; când li se alătură şi Kevin, răspunse destul de civilizat la salutul tânărului.

Părea să nu existe nici un motiv să mai zăbovească. Kevin probabil se va descurca mai bine pe cont propriu, acum că drumul îi fusese deschis şi situaţia cu Billy Joe era clarificată. îşi luă scurt rămas-bun de la ei şi se întoarse unde-l aştepta Margaret, lângă maşină.

- Gata?

- Da, putem să plecăm. Phil îl văzu pe Kevin făcându-le cu mâna. Margaret îi răspunse nepăsătoare şi, în culmea fericirii, îi deschise portiera. Vorbind cu Billy Joe, băiatul nu veni să-i conducă.

- E prima ocazie a lui Kevin de a conduce o fermă?

- Da. Deşi l-am lăsat de câteva ori responsabil la Barton's Creek, când a trebuit să plec. S-a descurcat destul de bine.

- Crezi c-o să se descurce şi aici?

- De ce nu? E un om de primă mână în meseria lui. La fel şi Billy Joe.

- Tocmai în privinţa asta mă întrebam. Nu-l cunosc pe Billy Joe, desigur, dar. ei bine, după ce Kevin a spus că nu-i prea place să primească ordine, nu eram sigură. Arată formidabil, nu-i aşa? nu mi-aş dori să-l am duşman pe Billy Joe.

- Oh, nu e aşa formidabil cum pare, te asigur, râse Phil. Kev o să se descurce cu el, o să vezi. Oricum, n-o să fie acolo decât temporar, până aflăm ce vrea să facă Annie cu proprietatea. Poate se hotărăşte s-o vândă aşa cum e, pentru ce o putea să ia pe ea.

- Ar lua mult?

- Nu. Cu siguranță, nu suficient încât să-şi asigure luxul pe care şi l-ar dori, dacă s-ar întoarce la oraş. E într-o stare deplorabilă şi trebuie să cheltuim bani cu ea - mulți bani, pe care Annie nu-i are. Desigur, ar putea să vândă animalele. Caii valorează destul de mult şi ar putea folosi banii luați pe ei ca să reabiliteze clădirile şi să repare o parte din garduri. Dar asta ar dura. Nu cred că Annie e pregătită să aştepte. Vrea să se descotorosească de fermă, să se elibereze de amintirea tatălui ei. Sincer, Margaret, nu pot s-o conving să se întoarcă aici. Billy Joe îmi propunea s-o aduc chiar acum şi a trebuit să mă eschivez. I-am spus că va veni după ce va depăşi şocul morții tatălui ei, dar - ridică neajutorat din umeri - nu cred c-o să se mai întoarcă vreodată aici, dacă o ajut. De asta vreau s-o vezi.

- Crezi că te pot ajuta s-o convingi?

- Cred că poate cu tine o să vorbească. Nu vrea să-mi spună nimic, doar refuză să discute.

- înțeleg. Spune-mi despre Annie. îți faci griji pentru ea, nu?

- Da, explodă Phil, îmi fac griji, şi ăsta e un mod blând de a mă exprima!

Ajunseră la poartă şi Phil coborî s-o deschidă. Cum să înceapă să-i spună despre Annie şi despre temerile lui privind-o pe ciudata şi nefericita fiică a lui Snow? Nu avea decât optsprezece ani, era doar o copilă, dar. Oftă. Straniu, dar prezența ei în casă îl deranja, şi totuşi abia dacă putea să recunoască, fie şi față de Margaret, din moment ce nu putea să-i dea nici un motiv întemeiat pentru asta.

Cu atât mai puţin putea să-i explice neîncrederea instinctivă în Annie Gyler, sau bănuiala vagă, pe jumătate formată, care-l bântuia de la venirea ei la Barton's Creek.

Avea o responsabilitate faţă de fată, de care nu avea nici o intenţie să încerce să scape. îi fusese încredinţată de către un muribund, căruia îi promisese să aibă grijă cum putea mai bine de ea şi, Dumnezeu să-l ajute, asta va face! în orice caz, nu avea nimic concret pe care să se bazeze, prea puţin să exprime în cuvinte. Poate că. Zâmbi cu melancolie. Poate că impresia lui despre Annie se datora faptului că adăugase nişte complicaţii neaşteptate şi de nedorit vieţii lui, într-un moment în care, numai cerul ştia, vroia să se elibereze de ele.

închizând poarta grea şi prost montată după ce Margaret trecu, Phil o urmări şi lăsă neglijent ca poarta să-i cadă peste degete. înjură în barbă. Acum, după atâţia ani de singurătate şi de frustrări, găsise o fată care să-i poată lua locul lui Mollie

- o fată care semăna atât de bine cu ea că ar fi putut fi surori
- dar o avea pe Annie Gyler cu care trebuia să se descurce şi, din cauza promisiunii pe care i-o făcuse tatălui ei, nu putea să se descotorosească decent de pretenţiile ei asupra lui. Indiferent de implicaţii, trebuia să-şi ţină cuvântul.

Se întoarse la maşină fluierând vesel. Pe drum, încercă să vorbească despre Annie, s-o facă pe Margaret să înţeleagă problema lui, dar apropierea ei îl tulbura şi îi era greu, uneori chiar imposibil, să rămână la subiect. Mirosul părului ei îi invada nările, glasul ei îi umplea urechile şi din când în când, braţul ei îl atingea pe al lui, făcând să-i crească pulsul şi lăsându-l fără cuvinte.

La început, Margaret fu nedumerită, apoi sincer uluită. Ce-i spusese Phil despre Annie adăugase foarte puţine la ceea ce ştia deja; pauzele lui, frecventele momente de îndoială, când tăcea şi o

privea cu expresia aceea ciudată şi rugătoare pe care o mai văzuse, nu făcură decât s-o uimească şi mai mult. Fu uşurată când ajunseră în sfârşit la granițele lui şi încetă să mai vorbească despre Annie şi începu despre proprietatea lui. Acum nu mai erau pauze ciudate, nici tăceri

- pe teritoriul lui, Phil era un expert şi, încurajat de interesul ei, îi spuse multe.

Era impresionată de imensitatea proprietății lui. Nu i se părea posibil ca un singur om să fie proprietarul atâtor acri de pământ. Obişnuită cu fermele scoțiene şi cu proprietățile modeste, abia dacă putea să perceapă sau să vizualizeze cifrele pe care le pomenea Phil, sau cum era să angajezi atâția oameni câți avea el şi tot să trebuiască să munceşti pe brânci. îi arătă, atât cât se vedea cu ochii, până unde se întindea pământul lui

- kilometru după kilometru, cu un şir de dealuri joase la orizont, învăluite în ceață din cauza depărtării şi deja neclare în aburul căldurii. Pârâul care dădea numele proprietății trecea peste pajiştile îndepărtate, delimitat de un şir de copaci. Izvora din dealuri, îi spuse Phil, şi aproviziona cu apă pentru creşterea animalelor şi pentru irigații. Izvorul nu secase decât de două ori.

- Şi asta a însemnat dezastru, de ambele dați. Bunicul a pierdut şaizeci la sută din vite, inclusiv bivolii de rasă Hereford pe care-i importase la prețuri exorbitante ca să-şi îmbunătățească cirezile. Aproape a dat faliment şi asta l-a ucis. Tata a fost aproape la fel de afectat de seceta din 1944-1945, pe care, desigur, mi-o amintesc foarte bine - aveam şaptesprezece ani pe atunci. Tocmai terminasem liceul şi aşteptam să mă înscriu la facultate. Phil oftă. După cum vezi, ne-am revenit. Acum, suntem o fermă prosperă. Pe lângă cirezile obişnuite, avem o cireadă mare de Hereford pur şi încep să pretindă prețuri mari de la toți crescătorii din lume.

Margaret fu impresionată de ceva din vocea lui, un amestec de mândrie, umilință şi tandrețe.

- De cât timp deține familia ta pământul ăsta?

- Din 1862. Primul Philip Barton a fost căpitan naval; a lăsat marea pentru uscat. A devenit unul din primii proprietari din zona asta. Supraveghindu-l pentru guvern, a cumpărat pământul de la aborigeni şi a început să crească vite. N-a avut cine ştie ce competiție, din moment ce aşezările libere erau interzise pe o rază de douăzeci de kilometri, şi a avut mână de lucru suficientă şi nevastă. Era o irlandeză pe nume Katie O'Flynn, care fusese deportată pentru că furase o navetă de pâine. Povestea lor a fost foarte romantică; o să ți-o spun cândva, dacă te interesează. Avem scrisorile şi jurnalele bătrânului căpitan, pe care le-a păstrat cu mai multă sfințenie decât jurnalele de bord. Conform acestora, proprietatea l-a costat o cantitate de pături, foarfece, oglinzi şi cuțite de oțel.

- Ce poveste fascinantă! Crezi că e adevărată?

- Ştiu că este. Şi Melbourne s-a născut la fel, după zece ani. Dar cel care l-a cumpărat a fost chiar mai priceput decât stră-străbunicul meu.

Continuă să vorbească, oprindu-se din când în când să deschidă porți sau să arate câte un subiect de interes pe care vroia să-l vadă Margaret. Văzu vite păscând în depărtare, dar erau mai puține decât s-ar fi aşteptat şi Phil îi explică: erau rasa pură Hereford, uşor de identificat după fața albă. Restul vitelor lui erau mânate la păscut într-o zonă cunoscută ca Lone Peak Valley, pentru adunatul anual.

- Le numărăm, adunăm animalele rătăcite şi le însemnăm, apoi transportăm boii cu trenul, de la Spring. E o perioadă foarte agitată! fiecare om din zonă este acolo, să ajute, şi cei care le mână renunță la animalele selectate şi se pregătesc să le ducă la gară, ceea ce

înseamnă o călătorie de şase zile.

- Vrei să spui că durează şase zile să ajungă la Wollaton Springs? repetă Margaret, uluită.

- Da. Vitele trebuie să călătorească lent, dacă vrem să ajungă în formă maximă. Dar gara de la Springs n-o avem decât după ce am preluat eu conducerea, după război. Pe vremea tatălui meu, trebuia să se ducă la Lomas, adică de trei ori mai departe. Când eram mic, obişnuiam să mă duc cu cei care le mânau şi cred că era cel mai incitant lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar, desigur, pe atunci nu aveam nici o responsabilitate pe umeri, aşa că traversatul râului mi se părea distractiv, iar o ambuscadă - cel mai distractiv lucru posibil! Crede-mă, acum m-am răzgândit.

- Vitele sunt sălbatice, nu? Adică.

- Ştiu la ce te referi! Da, cred că după standardele tale, sunt sălbatice. Hoinăresc mai mult sau mai puțin din proprie voință, păscând acolo unde e cea mai bună iarbă şi singurii oameni pe care-i văd sunt cei călare, care vin periodic să le vadă. Sunt destul de obişnuite cu un om călare şi nu se ating niciodată de el. Dar dacă încerci să te apropii de ele pe jos, e cu totul altceva - chiar şi-n țarcurile de la gară. Ti-ar plăcea să vii acolo, când le adunăm, să vezi ce se întâmplă?

- Da, dacă n-aş sta în cale.

- Nici vorbă, draga mea. Cu atât mai puțin în calea mea, decât am stat eu în a ta.

Amintindu-şi de noaptea accidentului lui Snow, lui Margaret îi pieri zâmbetul. Phil o luă de mână.

- Eşti un doctor bun, Margaret. Sper ca cei de la Wollaton Springs să înceapă să aprecieze norocul de a te avea acolo. Kevin îmi spune c-ai fost ocupată.

- Da, încuviință ea şi apoi, conştientizând brusc ce trebuia să fi făcut, îşi ținu respirația. Phil, asta ți se datorează în mare parte, nu?

Ai. ai vorbit despre mine? Le-ai garantat pentru competenţa mea profesională?

- Eu, să garantez pentru tine? Dumnezeule, nu, n-a fost nevoie. doar am spus unei persoane-două cum te-ai luptat pentru viaţa lui Snow, cât de minunată ai fost. E adevărul - ai fost minunată. Am fost acolo, am văzut ce ai făcut, aşa că mă cred. Toţi, inclusiv Billy Joe, care suferea şi poate ar fi avut o scuză să se îndoiască de tine. Asta a fost tot, Margaret, îţi dau cuvântul.

Margaret simţi culoarea stânjenelii urcându-i în obraji.

- îţi sunt recunoscătoare, mai mult decât îţi pot spune. Am venit aici să muncesc şi la început, n-am avut nici un pacient, oamenii se duceau la Lomas mai degrabă decât să mă consulte. Mă temeam c-am făcut o greşeală venind aici. Mă temeam că n-or să mă accepte niciodată, doar pentru că sunt femeie.

- Te-ar fi acceptat, cu timpul, o asigură Phil. Ezită o clipă, apoi întrebă brusc: de ce ai venit?

- Eram nefericită. Vroiam să plec departe de. de cauza nefericirii mele. Am sperat că munca va fi grea şi incitantă, ca să pot uita.

- Şi ai reuşit să-l uiţi, indiferent cine e? Phil opri maşina şi se întoarse spre ea. Ai reuşit, Margaret?

Margaret înfruntă fără să clipească ochii lui neclintiţi şi cercetători. O clipă, văzu în treacăt chipul lui Johnny, apoi dispăru şi nu-şi mai putu aminti cum arăta. în orice caz, Johnny Newcombe nu suporta comparaţie cu Phil Barton, realiză ea, speriată de descoperire. Atractivitatea lui era numai la suprafaţă, în vreme ce a lui Phil. îşi plecă repede privirea.

- Da, cred că l-am uitat, Phil.

- Mă bucur, îi spuse el cu sinceritate şi, aplecându-se, o sărută blând şi tandru pe buze. Margaret nu se mişcă, iar el se scuză: îmi

pare rău, poate că n-ar fi trebuit să fac asta. Dar tentația a fost prea mare. Vezi tu, eu. Se întrerupse, înroşindu-se şi porni din nou, atent să se ferească de privirea ei. Sărutul lui o tulburase profund, dar cu toate astea fu bucuroasă când îi arătă poarta vopsită în alb. Aproape am ajuns şi cred că eşti pregătită pentru o baie şi micul dejun, nu? Putem vorbi mai târziu. vreau foarte mult să stau de vorbă cu tine, Margaret. Dar o să aştept un moment mai prielnic - încep prea devreme, te iau în pripă, ştiu, când ar trebui s-o luăm încet. Eu. cât intenționezi să rămâi la Wollaton Springs? Ai idee?

- Nu. Se forță să fie calmă. Nu m-am gândit. Am fost de acord să rămân până doctorul Bayliss va fi putea să reia lucrul sau până când mi se găseşte un înlocuitor. Mi s-a dat postul ăsta doar pentru că n-au găsit un medic bărbat care să fie pregătit să-l preia şi am fost avertizată că nu e o treabă de femeie.

- Nu este, draga mea, în ciuda faptului că te-ai descurcat. Dar ar fi mai bine să vorbim şi despre asta tot mai târziu. Ajunseră la poartă şi coborî s-o deschidă.

Apropiindu-se de casă, Margaret văzu că era o clădire joasă, albă, mult mai mare decât îşi imaginase, acoperită cu şindrilă

care, evident, fusese proaspăt vopsită. O peluză atent îngijită o înconjura şi un şir de copaci umbroşi se întindea până în fața casei.

- Ei bine? Ce părere ai? E cum te aşteptai? o întrebă Phil, deschizându-i portiera.

- Nu, mărturisi Margaret, nu e deloc cum mă aşteptam. Nu mi-am imaginat vreodată că ai o grădină atât de frumoasă.

- Mama era o împătimită a grădinăritului - la fel şi bunica. Amândouă iubeau trandafirii. Am încercat să păstrez locul aşa cum era, dar nu e uşor, şi mă tem că nu sunt un grădinar prea iscusit. O privi în ochi. în afară de asta, are nevoie de grija unei femei, Margaret. îi lipseşte de foarte mult timp.

Conştientă de pulsul ei accelerat, Margaret se lăsă condusă în casă, unde fu din nou surprinsă. Era mobilată cu gust, într-un stil familiar, din moment ce din multe puncte de vedere semăna cu propria ei casă. Parchetul lustruit era acoperit cu covoare persane, pe hol se găsea un dulap antic, pe care stătea un vas uriaş de cupru, plin cu trandafiri şi, într-o cameră din spate, Margaret recunoscu liniile grațioase ale unui birou Queen Anne.

Phil veni lângă ea şi-şi aşeză uşor mâna pe umărul ei. Cu o voce mică şi plină de o emoție pe care Margaret n-o putea analiza, îi spuse:

- Toate astea i le datorez bunicii - era o moştenitoare şi a adus aici multe din obiectele ei favorite, când a venit ca mireasă. Le iubesc pe toate şi iubesc această casă, dar lucruri de genul ăsta nu-i sunt de mare folos unui bărbat, dacă nu are cu cine să le împartă. Dar. Fu întrerupt de o voce ascuțită, care-l striga. Annie Gyler venea în fugă pe hol, fără suflu şi nerăbdătoare. Sări speriată când o văzu pe Margaret şi expresia entuziasmată i se schimbă într-una înspăimântată.

- Oh, nu eşti singur, nu ştiam. Bună dimineața, doctore Ferguson. Văzu mâna lui Phil pe umărul musafirei şi în ochii ei se

aprinse o clipă furia. Apoi păli şi întrebă nepăsătoare dacă Margaret vroia să ia micul dejun.

- Da, bineînțeles că vrea, pufni Phil, iritat. Şi eu la fel. Te rog, Annie, du-o pe doctorița Ferguson în camera ta, să se poată împrospăta puțin, iau eu mă duc să văd de micul dejun.

Phil plecă şi Annie o conduse în tăcere într-un dormitor din spatele casei. Aşteptă politicos cât timp Margaret se rujă şi se pudră, îi dădu indicații cum să găsească baia şi-i aduse prosoape curate. Dar nu scoase o vorbă până nu termină Margaret şi apoi, întorcând brusc capul, o invită solemn:

- Vino pe aici, te rog. E ceva ce cred că ar trebui să vezi înainte să te întorci la Phil, doctore Ferguson - ceva ce nu cred că ți-a spus. Uite. Plină de dramatism, trânti de perete uşa unei camere neocupate şi-i arătă un portret care atârna pe peretele opus. Era pictat în ulei şi era portretul în mărime naturală al unei fete, înrămat în aur masiv. Margaret se zgâi la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, căci subiectul tabloului ar fi putut fi ea însăşi. Şi totuşi, nu se putea. nu mai intrase vreodată în casa aceasta, nu pozase niciodată pentru un artist şi, până nu venise la Wollaton Springs, nu ştiuse de existența lui Phil Barton.

- Ce e asta? întrebă, controlându-se cu eforturi aproape vizibile. Cine e fata din tablou?

- E soția lui Phil, răspunse şoptit Annie. Numele ei era Mollie Carpenter şi a murit într-un accident de maşină chiar în ziua nunții lor, acum şase ani. Făcu o pauză, fixând-o cu privirea, apoi spuse, cu inocență studiată: semănați foarte mult. tu şi cu ea, nu?

Capitolul 1

Restul interminabilei dimineți, Margaret fu conştientă de un sentiment de profundă stânjeneală şi reținere. în ciuda ospitalității călduroase ale lui Phil şi a eforturilor lui pline de curtoazie de a-i

trezi interesul şi de a o distra, nu putu să scape de el, căci zguduise rădăcinile calmului ei profesional şi-i era din ce în ce mai greu să păstreze aparenţa unei prietenii obişnuite.

Vederea portretului lui Mollie Carpenter o supărase mai mult decât vroia să recunoască; faptul că semăna atât de mult cu răposata soţie a gazdei o deziluzionase şi o copleşise cu un val de îndoieli. Amabilitatea lui Phil, dorinţa de a fi în compania ei, nerăbdarea s-o invite la Barton's Creek, chiar şi sărutul pe care i-l dăduse puţin mai devreme - se vedeau acum într-o altă lumină. Intuiţia feminină îi spusese că acesta era preludiul pentru a-i face curte, ghicise c-o adusese aici, acasă la el, ca să-i arate o parte din viaţa lui, înainte s-o roage s-o împartă împreună. în subconştient, ştiuse unde duceau toate - i-o spuseseră sărutul lui, întrebările despre Johnny,

felul în care vorbise despre munca lui şi a ei. în adâncul sufletului, simţise primele semne ale unor emoţii pe care nici un bărbat nu i le mai trezise, ale unei bucurii pe care n-o mai experimentase vreodată.

Dar acum, se întreba cu amărăciune dacă Phil era încă îndrăgostit de o amintire, dacă vreunul din complimentele pe care i le făcuse îi fusese într-adevăr adresat doar ei. Oare o vedea doar ca pe o fantomă a fetei cu care se însurase şi care se întorsese miraculos la el?

Asta ar explica multe din lucrurile care o nedumeriseră la el: căldura faţă de ea încă din prima clipă când se cunoscuseră, şocul pe care-l suferise iniţial la vederea ei şi convingerea că, deşi erau doi străini, n-o privea ca atare. Ar explica şi atracţia pe care ştia c-o reprezintă pentru el şi sărutul acela impulsiv, pentru care se scuzase, dar pe care, evident, nu-l regretase.

Margaret suspină, muşcându-şi buza. întotdeauna sinceră cu ea, acum se forţa să înfrunte faptul că Phil ajunsese deja să însemne pentru ea mai mult decât intenţionase. Rănită şi înspăimântată de felul în care se purtase Johnny cu ea, acceptase admiraţia lui Phil ca pe un balsam pentru sufletul ei suferind, fără să caute un motiv pentru aceasta, atribuindu-i-o

- dacă se gândise vreun pic - farmecului şi felului în care arăta. îl văzuse pe Phil într-o antiteză completă cu Johnny, avusese încredere în el şi uitase de precauţia ei nativă. Fără să vrea, începuse să-l pună în locul lui Johnny. Nu era îndrăgostită de el, era prea devreme, slavă cerului, dar fusese pe cale să cadă în mrejele lui. în ciuda instruirii şi a încrederii în sine pe plan profesional pe care le căpătase, fusese la fel de vulnerabilă ca orice fată tânără şi neexperimentată, şi asta din pricina primei ei relaţii nefericite. Margaret trase adânc aer în piept, înspăimântată de ce tocmai

realiză: se comportase aşa cum ar fi putut-o face Annie Gyler.

Cu siguranţă, Annie îi anticipase reacţia şi, în timpul micului dejun, hotărî că nu mai trebuia să caute motivul pentru atitudinea ciudată a fetei, care lui Phil i se părea inexplicabilă. Evident, era alimentată de gelozie. Annie îi arătase portretul intenţionat, ca să dea naştere exact reţinerilor pe care le avea acum şi singurul motiv pe care-l putea găsi era acela că Annie era, sau îşi imagina că este îndrăgostită de el. în situaţia de faţă, era puţin probabil. Annie era atât de tânără şi uşor de impresionat; suferise un şoc sever la moartea tatălui ei şi Phil se străduise din răsputeri să-i arate bunătate şi compasiune, pe care, în starea emoţională în care se afla, putea foarte uşor să le înţeleagă greşit. O adusese în casa lui, care, în contrast cu a tatălui ei, trebuie să i se fi părut foarte luxoasă şi de bun-gust şi nu era de mirare că fata era atât de reticentă la ideea de a părăsi Barton's Creek şi a se întoarce în clădirea şubredă, abia mobilată şi murdară care-i servise tatălui ei drept cămin. Probabil, Annie o văzuse ca pe o ameninţare la siguranţa ei actuală şi căutase, cu maliţiozitate şi cruzime, să-i pună capăt.

Deşi poate trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că-i arătase adevărul, pentru că-i deschisese ochii. Fusese oarbă şi proastă, în ciuda faptului că situaţia asta nu era una la care ar fi fost firesc să se aştepte. Phil nu era genul de bărbat care să-şi ţină inima în palmă şi cu siguranţă, nu era genul care să se arunce impulsiv într-o căsătorie cu o străină. Calităţile pe care le admirase la el erau cele pe care Johnny nu le avea - onestitatea, devotamentul, puterea şi blândeţea care se împleteau atât de des.

în timpul ciudatei mese, Margaret încercă să facă totuşi conversaţie, însă Annie căzu într-o tăcere posacă şi ştiu că presupusese corect. Ochii fetei, strălucind de maliţiozitate, abia dacă-i părăseau faţa, şi când Phil o rugă să se ducă să mai aducă

nişte cafea, se ridică fără să-şi ascundă lipsa de tragere de inimă şi spuse scurt:

- Presupun că vrei să scapi de mine, ca să poţi vorbi cu doctoriţa Ferguson. ei bine, de ce nu spui aşa, în loc să inventezi scuze stupide? Pentru că ştiu de ce-ai adus-o aici. Ştiu exact de ce - şi ea la fel, acum.

După ce plecă, luând în silă carafa de cafea, Phil îşi întinse mâinile, neajutorat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? E o fată teribil de mofturoasă şi de imprevizibilă. în clipa asta e în culmea fericirii şi zâmbeşte toată, în următoarea izbucneşte în plâns şi mă acuză că vreau să-i fac rău, ceea ce cu siguranţă, nu intenţionez. Te miră că am nevoie de sfatul tău, ca medic, Margaret? Pentru că situaţia cu Annie mă depăşeşte complet şi pur şi simplu nu ştiu cum să mă port cu ea.

- Nu ştiu dacă pot să-ţi dau vreun sfat. începu evaziv Margaret, dar el o întrerupse, zâmbind.

- Draga mea, nu mă aştept la miracole - ai văzut-o prea puţin ca să-ţi poţi face o opinie, nu-i aşa?

- Aşa e, confirmă uşurată. Dar.

- Sper că măcar ca femeie, dacă nu ca medic, vei putea să-ţi dai seama ce se întâmplă cu ea. De exemplu, ce a vrut să spună mai devreme? De unde ar putea să ştie de ce te-am chemat aici?

Era un teren periculos şi Margaret ezită, întrebându-se dacă putea să-i răspundă. Dacă recunoştea că Annie îi arătase tabloul, însemna că. Fu salvată de întoarcerea lui Annie, cu carafa plină. O trânti în faţa lui Phil şi întrebă, sfidătoare:

- Te duci la Lone Peak Valley în dimineaţa asta, sau nu?

- Aşa mă gândeam, răspunse el, uitându-se la Margaret. De ce, Annie? Vrei să vii cu noi?

- Oh, nu, desigur că nu, din moment ce evident nu mă vrei, pentru c-o ai pe doctorița Ferguson. Vroiam doar să știu.

- N-am făcut încă nici un plan definitiv, dar vreau să-i arăt lui Margaret cât mai multe. N-a mai fost niciodată la o fermă de bovine.

- Şi oricum, n-o să vadă multe ca asta. Annie se întoarse spre Margaret şi adăugă, cu malițiozitate: Phil e angajatorul ideal şi oamenii lui îl idolatrizează, doctore, de parcă ar fi un zeu - va vrea să vezi asta, bineînțeles, pentru că e nerăbdător să te impresioneze. Dar nu uita de ce, bine? Şi nu te lăsa păcălită din nou. Ieşi din încăpere cu capul sus, dar cu ochii înotând în lacrimi.

- Vezi? spuse Phil când uşa se trânti în urma ei. Fac tot ce pot ca să-mi onorez promisiunea față de Snow, dar Annie îmi face viața foarte dificilă. Uneori, mă întreb dacă n-ar fi mai bine s-o trimit înapoi la internat.

- Nu poți face asta, îl avertiză Margaret. Se ridică, lăsând jos ceaşca de cafea şi refuzând țigara oferită de el. O să încerc să vorbesc cu ea, dacă o să mă lase.

- Aş vrea s-o faci, răspunse el recunoscător şi-i deschise uşa. Te duc cu maşina să vezi proprietatea? Să zicem, într-o jumătate de oră. Dacă vrei să te schimbi în costumul de călărie, putem lua doi cai din vale şi călărim până la tabără, în celălalt capăt.

Margaret se schimbă în baia alăturată camerei lui Annie şi când se întoarse, o găsi pe fată aşteptând-o. Dar nu vru să vorbească şi refuză cu încăpățânare să răspundă vreunei abordări, indiferent cu cât tact făcute. îi aduse o pereche de ghete până la gleznă pe care i le oferi în locul cizmelor de călărie.

- O să-ți fie mai la îndemână decât astea pe care le ai şi te protejează şi de şerpi. Ia-le; dacă vrei, poți să le păstrezi. nu mai am nevoie de ele. Nu călăresc.

- De ce? întrebarea fusese pusă cu inocenţă şi Margaret fu luată pe nepregătite de ieşirea pe care o provocă.

- Mă întrebi asta şi mai eşti şi doctor, pe deasupra?! Am avut un accident când eram mică; tata l-a provocat punându-mă pe un mânz nedresat pe care nu l-am putut controla şi care a căzut peste mine. Nu ţi-a spus nimeni că mi-am petrecut jumătate din viaţă în spital, făcând operaţie după operaţie, ca să nu rămân infirmă?

- Nu, Annie, nu mi-a spus nimeni. Dar dacă tot sunt medic, nu vrei să mă laşi să te examinez? Poate îţi pot recomanda ceva care să te ajute.

- Nu poţi. Nimeni nu poate. M-au consultat cei mai buni specialişti din ţară şi toţi sunt de părere că nu se mai poate face nimic. Vocea lui Annie era înecată de suspine. Şira spinării nu e dreaptă şi unii nervi au fost afectaţi. Trase adânc aer în piept. Exista o singură şansă, mi-au spus, dar tata nu m-a lăsat să încerc. A zis că nu-şi permite.

- Ce şansă?

- Ce-ţi pasă?

- îmi pasă, să ştii. Te rog, spune-mi.

Buzele fetei se curbară într-un zâmbet trist.

- Ei bine, însemna să merg în America şi să stau acolo un an. E un chirurg american pe nume Friedman.

- Otto Friedman, de la clinica Mayo?

- Da, exact. Ai auzit de el?

- Bineînţeles. E unul din cei mai buni chirurgi ortopezi din America. Ţi s-a sugerat să te duci la el?

- Totul era aranjat, acum şase luni. Dar apoi tata a hotărât că l-ar costa prea mult - ştii pe ce prefera să-şi cheltuiască banii, nu? Aşa că am lăsat-o baltă şi am anulat aranjamentele. Specialistul din Brisbane, doctorul Meyer, a fost foarte supărat. ştiu că i-a scris tatei,

implorându-l să se răzgândească, dar bineînțeles că n-a avut sorți de izbândă. Nu i-a păsat.

- Poate că i-a păsat, Annie, dar nu era un om bogat.

- Asta din vina lui. Ar fi putut să fie, dacă n-ar fi băut fiecare ban pe care-l câştiga. Annie arătă spre ghete. Obişnuiam să călăresc bine, dar acum mă doare prea tare. Mă doare spatele şi dacă stau prea mult în picioare.

Margaret luă o hotărâre.

- întinde-te, Annie. Te rog, lasă-mă să te examinez.

- O să întârzii cu Phil.

- Lasă asta. Te rog, fă cum îți spun.

- Oh, bine. Lui Phil n-o să-i placă să-l faci să aştepte. Din cauză că semeni cu Mollie, el.

- Te-ai făcut înțeleasă, nu-ți face griji. Acum, te rog, întinde-te. Mai întâi, scoate-ți rochia.

Examenul fu scurt, dar află multe lucruri. După ce termină, o întrebă pe Annie despre razele X şi despre rapoarte şi află, aşa cum se aşteptase, că doctorul Meyer avea o evidență. Obținu permisiunea fetei să ia legătura cu specialistul de la Brisbane, aranja să treacă săptămâna viitoare pe la cabinet ca să-i poată face un examen mai amănunțit şi-i dădu câteva tablete care s-o scape de durerea care-i dădea bătăi de cap. Annie rămase ostilă şi suspicioasă, mulțumindu-i fără căldură. Dar când se întoarse la Phil, simțea că, în ciuda atitudinii lui Annie, făcuse un oarecare progres.

Când îi povesti lui Phil, acesta jubilă. Urcând în maşină, îi spuse:

- Dar asta e minunat, Margaret. Dumnezeule, ai aflat într-o jumătate de oră ce n-aş fi putut să scot de la ea nici într-o mie de duminici! Mai mult, mi-ai dat un răspuns pentru problema mea.

- Da?

- Bineînțeles, draga mea. O s-o trimitem în State, la acest doctor Friedman. N-ar trebui să fie dificil de aranjat, nu?

- ... Nu, probabil că nu.

- Te îndoieşti.

- Da, mărturisi Margaret. Din mai multe motive, Phil. Annie e mândră şi sensibilă şi e conştientă că ar implica foarte mulți bani. Oh. Scutură din cap, când el încercă s-o contrazică. Ştiu că-ți permiți, dar nu despre asta e vorba. Problema e. o să te lase Annie să-i plăteşti şederea în State sau o să refuze?

- Dar dacă asta înseamnă că se vindecă, nu văd de ce ar refuza ajutorul meu.

- Nu înseamnă neapărat c-o să se vindece. Nu există nici o garanție că doctorul Friedman va reuşi acolo unde ceilalți au eşuat. îi dădu câteva detalii tehnice despre handicapul lui Annie. Annie nu e un copil şi nu poți s-o trimiți pachet în America fără consimțământul ei, de bunăvoie şi nesilit.

- Tatăl ei m-a făcut responsabil pentru ea, obiectă Phil. Cu siguranță, asta îmi dă dreptul să decid chestiunile astea în locul ei. Nu are decât optsprezece ani, şi dacă, după cum spui, are dureri constante şi ortopedul de la Brisbane a sfătuit-o să se lase pe mâna lui Friedman, nu e de datoria mea să am grijă ca sfatul lui să fie urmat, cât de curând posibil? Acum că mi-ai spus ce se poate face, pentru numele lui Dumnezeu, s-o facem!

Margaret tăcu o vreme, cântărind situația.

- Mă laşi să vorbesc cu ea, după ce iau legătura cu doctorul Meyer? între timp, nu-i pomeni nimic lui Annie - cred că ar fi mai bine aşa.

- Desigur, dacă spui tu, Margaret. O s-o aduc săptămâna viitoare s-o vezi, bine? Te sun să facem o programare.

- Foarte bine.

- Dumenezeu ştie, mi-ai luat o piatră de pe inimă! îţi sunt foarte recunoscător, crede-mă. în ochii lui era mai mult decât recunoştinţă şi Margaret se închise în ea. Tensiunea care fusese între ei la masă reveni, cu toate îndoielile şi temerile de mai devreme.

în rest, ziua, deşi interesantă, căci vedea peisaje noi, fu aproape insuportabil de încordată. Tot ce făcea Phil, tot ce spunea, tot ce-i arăta, i se părea că duce spre o inevitabilă cerere în căsătorie pe care, înainte să vadă portretul lui Mollie Carpenter, ar fi acceptat-o bucuroasă. îl găsea mai atrăgător ca oricând, ajunsese să-l placă şi să-l respecte mai mult decât şi-ar fi imaginat că ar fi posibil. Atingerea fermă şi protectoare a mâinii lui pe braţul ei, tonul aproape copilăresc de nerăbdător al vocii lui îi lăsau un gust dulce-amar căruia îi era greu să reziste. O duse pretutindeni, la început cu maşina,

apoi călare pe ponei, conducând-o într-o pădure scăldată în soare, unde-şi stabiliseră tabăra cei care mânau vitele.

La prânz, mâncară friptură de vită şi băură ceai tare, în aer liber, împreună cu oamenii, lângă un foc de tabără, şi apoi călăriră din nou spre valea unde păşteau vitele. Margaret privi uluită la animalele maro, cu coarne impunătoare, care se mişcau neliniştite de colo colo. Totul o fascina şi Phil îi vorbi despre ele şi despre văcarii cu care luaseră masa. Printre ei erau câţiva aborigeni scunzi şi graşi, cu feţe negre, dar care nu aveau educaţia pe care Billy Joe o primise la Misiune şi vorbeau într-un dialect ciudat, pe care Margaret nu reuşea deloc să-l înţeleagă. Phil îi spuse despre triburile originare din care proveneau - triburi care, pe vremea stră-străbunicului lui, cutreieraseră libere pe teritoriul neospitalier, supravieţuind graţie iscusiţei la vânătoare şi a simţurilor lor ascuţite.

Margaret îl asculta, minunată de amestecul de mândrie şi umilinţă din glasul lui. Phil iubea pământul acesta, ştia, şi acum, văzându-l aici, pe teritoriul lui, realiză că făcea parte din el. Amintindu-şi cuvintele batjocoritoare ale lui Annie, îl privi cu oamenii lui şi văzu respectul acestora. Aparent, vorbeau ca între egali, dar dacă făcea vreo sugestie, i se dădea curs imediat, fără nici o întrebare.

Soarele apunea când Phil o conduse înapoi la maşină.

- Ei bine, cred că trebuie să te duc înapoi la Springs, Margaret, dar e păcat. mi-a făcut mare plăcere să te am aici, nici nu pot să-ţi spun. Sper că te-ai simţit bine şi nu ţi s-a părut prea obositor.

- M-am distrat pe cinste, îl asigură Margaret. Dar, dintr-o dată, o duru inima şi cuvintele pe care vru să le spună i se opriră în gât. Trecu orbeşte pe lângă el şi urcă în maşină, ignorând mâna pe care i-o oferise în ajutor. O urmă în tăcere, uluit, şi porni motorul.

- Te-am supărat cu ceva? Tonul lui era tăios.

- Nu, bineînțeles că nu. Ai fost atât de amabil că mi-ai arătat şi m-ai învățat atâtea. Numai că eu.

- Eşti obosită, înțeleg. Expresia îi deveni mai relexată. Te duc înapoi să faci o baie şi să bei un ceai. Am fost un idiot că te-am dus atât de departe, când nu eşti obişnuită. A trecut mult de când n-ai mai călărit, nu?

- Da, aşa e. Se vede?

- Nu, deloc. călăreşti foarte bine. Dar trebuie să te învăț stilul australian, e mai puțin extenuant. Spune-mi, îți place locul ăsta atât de mult pe cât pare?

- îmi place foarte mult, Phil, răspunse ea, îmbujorată. Dar.

- De-ajuns încât să te stabileşti aici, draga mea? Nota nerăbdătoare şi rugătoare din vocea lui o avertiză, şi-i răspunse evaziv:

- Oh, nu ştiu. Am crescut la oraş şi cred că după câteva luni, aş tânji să lucrez din nou într-un spital mare şi modern. Dar îmi place destul cât să rămân până se întoarce doctorul Bayliss. Oamenii sunt atât de drăguți şi desigur, e o experiență minunată, nu?

Phil părea distrus.

- Nu la asta mă refeream, Margaret. Ezită o clipă. Cariera înseamnă atât de mult pentru tine?

- înseamnă enorm, răspunse cu sinceritate Margaret. îmi iubesc meseria.

- Dar, fără îndoială, nu intenționezi să doftoriceşti toată viața, nu?

- Eu. de ce nu?

- Pentru că eşti femeie, draga mea - o femeie frumoasă şi atrăgătoare. Nu vrei să te căsătoreşti, să ai casa ta, un soț - copii?

Majoritatea femeilor îşi doresc asta.

Lacrimile îi ardeau gâtul şi pleoapele. O clipă, văzu portretul lui Mollie Carpenter ca pe propria imagine şi ştiu că nu-l putea lăsa să continue. Simțea că urma propunerea, dar fu luată prin surprindere când o auzi. Phil opri, se întoarse spre ea şi o luă brusc în brațe.

- Margaret, draga mea. buzele lui le căutau pe ale ei cu insistență nerăbdătoare şi flămândă. Oh, Margaret! Sărutul lui fu pătimaş, şi în ciuda reticenței ei, se trezi răspunzându-i.

Phil o strânse în brațe. îşi puse mâna sub bărbia ei şi o forță să-l privească în ochi.

- Trebuie să ştii ce simt pentru tine, trebuie să-ți fi dat seama. sunt îndrăgostit de tine, iubito. nebuneşte. Din prima clipă în care te-am văzut, abia dacă am putut să mă abțin să nu strig în gura mare şi presupun că se vede de la o poştă, nu-i aşa? oricum, mie aşa mi se pare. Margaret, vreau să te căsătoreşti cu mine, iubito. curând, îndată ce putem aranja, dacă vrei să mă accepți. Mă accepți, iubito? Am atâta nevoie de tine, aş face orice mi-ar sta în putere să te fac fericită, îți jur - aş face orice să mă revanşez pentru pierderea carierei tale.

- Oh, te rog, Phil, nu mai continua! gemu ea, disperată.

Brațele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei.

- De ce, Margaret? Există altcineva? Credeam că ai spus că l-ai uitat.

- L-am uitat, dar.

- Nu e Kevin, nu?

- Oh, nu, bineînțeles că nu.

- Atunci, de ce, draga mea, de ce? Urăşti ideea de a trăi aici, asta e?

Trebuia să-i spună. Eliberându-se din brațele lui, Margaret îl privi cu lacrimi în ochi.

- Phil, în casa ta e un portret. Annie mi l-a arătat de dimineață. N-am putut să nu observ că seamănă cu mine şi să nu mă întreb dacă. Vocea îi pieri şi nu mai putu să continue.

- Annie ți-a arătat tabloul? Ochii lui erau furioşi. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce a făcut asta?

- . Nu ştiu. Dar mă bucur c-a făcut-o.

- Da? Tonul lui era tăios. Mollie e moartă, să ştii. A murit în ziua când ne-am căsătorit, într-un accident de maşină. cred că ai aflat deja povestea. Eu eram la volan.

- Da, mi s-a spus, Phil. înnebunită de compasiune, Margaret nu se putu uita la el. Presupun că. te consideri vinovat.

- Cum altfel? Eu conduceam. Oh, celălalt şofer a fost la fel de vinovat, dar întotdeauna m-am torturat cu gândul că dacă aş fi avut mai multă prezență de spirit, aş fi putut evita coliziunea. Vocea lui Phil era înecată de durere. întinse nesigur mâna spre Margaret. După o clipă de ezitare, ea i-o strânse. Margaret, toate astea s-au întâmplat acum şase ani. Nu vreau să spun că le-am dat uitării, aşa ceva nu poți uita cât trăieşti, nu poți scăpa de sentimentul de vinovăție - dar am trecut de dragostea pentru Mollie. Amintirea ei a pălit.

- Până când am reînviat-o eu, sugeră cu blândețe Mollie. Aşa e, nu, Phil?

- Da, recunoscu el cu sinceritate. Cred că ai reînviat amintirea ei. Prima dată când te-am văzut, a fost un şoc pentru mine. Aproape m-a dărâmat, pentru că nu mă aşteptam. Dar de atunci. Margaret, îți imaginezi că nu sunt îndrăgostit de tine decât pentru că semeni cu Mollie?

- Poți fi sigur că nu e ăsta singurul motiv, Phil?

- Mi-am pus şi eu întrebarea asta. îți spun cu toată sinceritatea, nu cred că e singurul motiv. Evident, trebuie să mă fi influențat, când te-am văzut prima oară - m-a influențat, n-o să neg. Nu te-am privit niciodată ca pe o persoană pe care o cunosc doar de câteva ore, simțeam că te ştiu de o viață, şi. mă bântuiai, nu mă puteam gândi la nimeni şi la nimic altceva. Eram ca în transă. Zâmbi strâmb. De fiecare dată când ne-am văzut, a trebuit să exersez cel mai riguros autocontrol ca să nu cumva să te cer în căsătorie. Şi am trecut prin agonie din cauza geloziei pe Kevin.

- Nu aveai nici un motiv, zâmbi Margaret.

- Iubito, ştiu. îi strânse cu putere degetele. Margaret, semeni cu Mollie numai fizic. dar nu ai nici acelaşi caracter şi nici acelaşi mod de a gândi. Cred că, indiferent cum ai fi arătat, m-aş fi îndrăgostit până la urmă de tine. Cum aş fi rezistat? Tu eşti. tu şi te admir pentru ce ai făcut aici, îmi place să vorbesc cu tine. Iubesc vocea şi zâmbetul tău, sunt incredibil de fericit în compania ta. Nu e asta iubire?

- . Presupun că este, eu. Stând acolo, lângă el, în întunericul care se lăsa, Margaret îşi dorea să-l creadă. Nu rezistă când, cu mare tandrețe, Phil o trase din nou în brațele lui. N-o sărută, dar îşi lipi obrazul de al ei.

- Margaret, iubito, dacă n-ar fi fost coincidenţa aceasta extraordinară, te-ai fi îndoit că te iubesc?

- Nu, recunoscu ea, conştientă că acela era adevărul.

- Atunci, dă-mi şansa să-ţi demonstrez acum. Am iubit-o pe Mollie, o cunoşteam de mică şi când m-am căsătorit cu ea eram foarte îndrăgostit - dar timpul vindecă rănile, nu-i aşa? Acum sunt cu şase ani mai bătrân. A fost o vreme, după moartea ei, când am crezut c-o să înnebunesc de durere şi de singurătate şi când nu puteam să nu-mi reproşez, dar am depăşit nenorocirea. Aceşti şase ani nu i-am petrecut doar plângând-o pe Mollie. au fost ani folositori, productivi, pe care i-am dedicat proprietăţii acesteia. Vreau s-o împarţi cu mine şi vreau ca fiii noştri să crească aici, ca şi mine, şi s-o moştenească într-o zi.

Nu se putea îndoi de sinceritatea lui.

- Oh, Phil, şi eu vreau asta. dacă eşti sigur, şopti ea.

- Sunt sigur. N-am fost niciodată mai sigur de ceva, cum sunt în momentul ăsta. O să te învăţ să mă iubeşti.

- Asta n-o să fie. greu, Phil. Dar mai dă-mi puţin timp. Nu ne cunoaştem de mult, în ciuda coincidenţei, nu?

O sărută extaziat.

- Vei avea cât timp vei vrea, iubirea mea, îţi promit. Atâta vreme cât te pot vedea des şi putem fi împreună în fiecare clipă liberă, voi fi mulţumit să aştept până vei fi pregătită.

Se agăţară unul de celălalt, cu respiraţia tăiată, îmbătaţi de minunea nou descoperită a iubirii lor, nemărginit de fericiţi. Pentru Margaret, amintirea lui Johnny Newcomber pierise pentru totdeauna, iar pentru Phil, strângând-o posesiv în braţe, era finalul singurătăţii, al regretelor şi al reproşurilor zadarnice care-l chinuiseră atâta timp.

Era întuneric când porniră din nou.

- Spune-mi, ce fel de inel ți-ar plăcea? Bijutierul din Lomas are o colecție surprinzător de bună, sau dacă preferi să aşteptăm până se termină adunatul, putem să mergem la Brisbane să alegem unul.

- Cred că prefer să aşteptăm.

- Pentru că încă nu eşti sigură?

- Oh, nu. pentru că nu pot lăsa cabinetul, nici măcar ca să mă duc la Brisbane într-un weekend, până nu vine cineva în locul meu.

- Vei renunța curând la practică, nu-i aşa?

- De îndată ce voi putea, promise Margaret. Phil îi zâmbi poznaş.

- Spune-mi şi voi vedea dacă nu pot să trag nişte sfori. Desigur, nu te grăbesc, dar nu mă face să aştept prea mult, iubito. Nu vreau să te împart nici măcar cu pacienții. Zâmbetul îi pieri şi o întrebă grav: te deranjează să renunți la medicină?

- Odată, aş fi crezut că da, Phil. Acum, nu sunt sigură.

- Bine. O ultimă întrebare, Margaret: măscăriciul ăsta pe care ai venit aici să-l uiți. cine e?

- E doctor, chirurg. L-am întâlnit pe vas. Lucrase la Londra în perioada rezidențiatului şi se întorcea la Sydney. Nu mi-a spus că e căsătorit decât cu o noapte înainte să ajungem. Asta e tot ce s-a întâmplat, serios. Am fost o proastă. Dar slujba mea era la Sydney şi el lucra în acelaşi spital - a trebuit să-l revăd şi n-a fost uşor. Aşa că a trebuit să mă transfer mai întâi la Brisbane şi apoi am venit aici.

Phil îi strânse înțelegător mâna, dar în afara unui „ înțeleg" mormăit, nu mai făcu nici un comentariu. Luminile de la reşedință începuseră deja să se vadă printre copaci.

- A fost o zi minunată, Margaret - o zi pe care mi-o voi aminti toată viața. M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, iubito! Sper

doar ca nici unul din pacienții tăi să nu fi avut nevoie de tine, dar presupun că asta vom afla curând.

Annie îi întâmpină în hol, posomorâtă.

- Te-a căutat cineva, doctore. Pe la cinci - un anume domn Duff, de la Leyland Bluff. Zicea că soția lui a leşinat şi vroia să vii imediat. Am crezut că vă întoarceți la ceai, aşa că nu v-am chemat. Eu.

Margaret o întrerupse, cu inima strânsă. Se întoarse spre Phil:

- îmi pare rău - trebuie să mă duc imediat, Phil. Ar putea fi urgent.

- Bine, plecăm în cinci minute. Dar mai întâi, bei o cană de ceai. ai tu grijă, Annie, da? Mă duc să verific dacă avem suficientă benzină. Vino la maşină când eşti gata.

Fu un şoc să afle că telefonul fusese inutil. Domnul Duff, tocmai întors dintr-o delegație de două săptămâni, aflase îngrijorat o poveste incertă despre tensiunea soției şi se decisese pe loc s-o cheme pe doctorița ei. Margaret îl linişti, îi ascultă plictisită scuzele, dar nu-i reproşă nimic. Se întoarse la maşină, unde Phil picotea la volan. Se trezi imediat la auzul paşilor ei şi, deschizându-i portiera, îi luă geanta.

- Totul e în regulă?

- Totul e în regulă.

- Atunci, să mergem acasă. Dacă vrei să tragi un pui de somn, simte-te liberă să te foloseşti de umărul meu, iubito. E destul de lat.

Margaret îi urmă recunoscătoare sugestia. Dormea când se întâmplă accidentul şi nu putu decât să ghicească din ce cauză, căci se trezi în zgomotul înfiorător al metalului zdrobit şi, deschizând ochii, fu orbită de nişte faruri care păreau doar puțin deasupra ei. Auzi o voce tânguindu-se ascuțit de teamă şi n-o recunoscu a fi a ei, apoi maşina se învârti pe cauciucurile care alunecau şi se opri

turmentată pe marginea drumului. O clipă mai târziu, Phil veni împleticindu-se lângă ea. îngenunche, o ridică în brațe şi-l auzi şoptind spart, în întuneric:

- Oh, Mollie. Mollie, iubirea mea!

După aceea, i se puse un văl pe ochi şi-şi pierdu cunoştința; dar vocea lui, cu bocetul ei sfâşietor, o urmă - un ecou răsunând în întuneric.

Capitolul 8

în prima clipă după ce o ridicase pe Margaret în brațe, Phil nu-şi dădu seama ce spusese, dar când fata se zbătu şi deschise ochii, conştientiză numai senzația copleşitoare de uşurare. Trăia şi, din câte îşi putea da el seama, nu era grav rănită. O strânse cu tandrețe, dintr-o dată eliberat de zdrobitoarea povară a vinei pe care o purtase timp de şase ani. Istoria se repetase; era a doua oară când avea un accient în care era implicată fata pe care o iubea, dar de data asta ştia cu siguranță că nu fusese vina lui. De data asta se dusese pe brânci lângă Margaret, aşa cum se dusese şi lângă Mollie, dar era în siguranță şi n-o pierduse, nu trebuia să se învinuiască pentru ce se întâmplase.

în spatele lui, şoferul camionetei care se lovise de ei îi confirmă acuzația nerostită.

- Dumnezeule, domnule, îmi pare rău. trebuie să fi adormit. Pur şi simplu, nu v-am văzut, ăsta e adevărul. Se uită înapoi, la camioneta lui care se afla de-a curmezişul drumului şi se scutură. Indiscutabil, se afla pe contrasens şi farurile ei luminau resturile Sedanului lui Phil, care pe jumătate atârna haotic peste marginea drumului. Urmele de cauciucuri, acolo unde Sedanul derapase şi unde fuseseră puse frânele, spuneau mute restul poveştii - şi nu era nimic care să indice că cel cu camionul făcuse vreo tentativă să oprească. Uitându-se la ei, şoferul oftă apăsat: nu prea e nimic de spus, nu? Era un bărbat în vârstă, cu chelie şi cu o față ridată de pe care pierise orice urmă de culoare şi arăta la fel de nefericit pe cât suna.

- Nu, aşa e, scutură din cap Phil. Dar nu vă supărați - o să rezolvăm prin intremediul companiilor de asigurare. Ce trebuie să facem în momentul ăsta e s-o ducem cât mai repede în oraş pe doctorița Ferguson. Nu cred că e grav rănită, dar n-o ajutăm prea

mult dacă o ținem aici, nu? Crezi că poți porni camioneta şi să ne duci pe amândoi la Springs? Mă tem că maşina mea e distrusă.

- Camioneta e în regulă - motorul funcționează. Privirea i se mută de la maşina avariată la chipul lui Phil şi-l recunoscu, speriat. Sunteți domnul Barton, de la Barton's Creek, nu-i aşa?

- Da, sunt Phil Barton. Tu?

- Tom Probert, domnule. Lucrez la fabrica de cherestea, sunt şofer.

- Duminică seara? întrebă Phil, suspicios.

- îi făceam un serviciu unui coleg, domnule Barton. îi aduceam nişte mobilă pe care a cumpărat-o la o licitație din Lomas.

- Presupun c-ai împrumutat camioneta?

- Da, am împrumutat camioneta, dar şeful meu ştie - mi-a dat voie. N-ar fi mai bine s-o punem în spate pe domnişoara, ca să poată sta întinsă?

Phil studie cu anxietate chipul alb al Margaretei. închisese din nou ochii şi-şi pierduse cunoştința, dar cum era de liniştită şi după cum respira, ştia că nu avea de ce să se alarmeze. Ezită şi în cele din urmă refuză s-o pună în spatele camionetei. Chiar dacă îngenunchea lângă ea, n-o putea proteja contra vibrațiilor şi pe anumite porțiuni, drumul era foarte dificil. în orice caz, după ce se întâmplase, nu avea încredere în condusul lui Tom Probert - bărbatul mirosea puternic a băutură şi era posibil să adoarmă din nou. Evident, prietenul îi returnase favoarea şi-i dăduse de băut. Şocul accidentului îl trezise acum, dar asta nu era o garanție că va rămâne treaz până la Wollaton Springs.

- E loc şi în cabină, nu? Cred că e mai confortabil.

- Oh, e loc, domnule Barton. Am crezut doar.

- Lasă asta. Deschide portiera, te rog.

- N-o să adorm iar. Vă jur, domnule Barton. Nu ştiu ce mi s-a

întâmplat. E prima dată când adorm la volan. Aţi spus că numele domnişoarei e Ferguson? Nu e doctoriţa care tocmai a venit la Springs?

- Da, aşa este. Acum, dacă nu te superi.

- Soţia mea tocmai îmi vorbea despre ea, ieri, când am venit la ceai. Vroia să mă duc la cabinetul ei, să văd dacă poate să mă ajute. Şi tocmai în ea am intrat cu camioneta! Sunteţi sigur că nu e rănită grav?

- Sper din tot sufletul că nu! explodă Phil, pierzându-şi răbdarea cu el. Să pornim camioneta asta şi să lăsăm discuţiile pe mai târziu. Dacă e rănită, nu-i facem nici un bine stând aici, nu?

- Nu, domnule. Nu vreţi nimic din maşina dumneavoastră? Mi s-a părut că am văzut o geantă în spate. Poate că e a doctoriţei şi.

- Adu-o, te rog, îi spuse Phil, controlându-se cu greu. Simţi că Margaret se mişcă în braţele lui şi-i sări inima din piept. Margaret, iubito. mă auzi? Cum te simţi?

- Sunt. bine, eu.

- Nu încerca să vorbeşti, iubito. Eşti în siguranţă, te ţin în braţe.

- Da, dar. Avea acum ochii deschişi, plini de durere. Trebuie să-ţi spun ceva, Phil.

Buzele lui îi atinseră obrazul. Vocea i se păru chiar şi lui aspră şi încordată:

- Ce e, iubito. ce vrei să-mi spui? în clipa aceea, în întunericul cald al cabinei ştiu c-o iubea cu toată fiinţa lui şi trebui să facă apel la tot autocontrolul să n-o ridice şi s-o acopere, flămând, de sărutări. Dar se stăpâni; braţele lui blânde şi protectoare în jurul ei şi un anume instinct îl avertizară în privinţa a ce urma să-i spună, înainte ca vorbele să-i spulbere visul şi dorinţele. Le auzi în tăcere, cu buzele strânse, lupându-se să se controleze.

- Phil, eu. Margaret se luptă să se ridice, să se elibereze din

brațele lui. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. N-ar fi cinstit nici față de tine, nici față de mine. Nu sunt Mollie a ta, Phil, eu.

- Cine a spus că ești, Margaret? Doar nu eu, nu?

Margaret îl privi fără să clipească.

- Când ne-am ciocnit, Phil, ai venit lângă mine şi. Vocea îi pieri într-un suspin. M-ai strigat Mollie, şopti deznădăjduită. Nu vezi - oh, poate a fost coincidența - dar când ai venit la mine, ai uitat cine sunt. Pentru tine, era încă Mollie.

- N-am ştiut, mărturisi cu amărăciune Phil.

- E adevărat. Nu e imaginația mea, te-am auzit.

- Nu-ți pun la îndoială cuvântul, Margaret. Dar ăsta e un motiv suficient încât să nu te căsătoreşti cu mine?

- Cred că da, Phil. Trebuie să fie.

Tom Probert conduse cea mai mare parte a drumului fără să vorbească şi nici Margaret, nici Phil nu încercară să rupă tăcerea. Phil se simțea ciudat de calm şi de detaşat, de parcă ar fi trăit un coşmar, dar durerea îi sfâşia inima pe măsură ce kilometrii rămâneau în urmă şi tot nu se putea trezi din el. Brațul lui pe umărul Margaretei o sprijinea, dar, în ciuda apropierii fizice, bariera dintre ei era de netrecut, de parcă ar fi fost la sute de kilometri depărtare. Nu se uită la el şi nu-i vorbi şi când se uită la fața ei, văzu că era distantă şi închisă în ea, fața unei străine care acum nu i se mai părea deloc asemănătoare cu Mollie. Ştia c-o rănise profund şi-şi blestema neghiobia, dar putea să-şi frământe creierii şi să se chinuiască la nesfârşit, nu găsea cuvintele să-i explice, nu-şi găsea nici o scuză. Desigur, nici nu exista - decât aceea că memoria îi jucase feste. Mollie era moartă şi acceptase asta de-a lungul anilor, încetase s-o mai jelească şi învățase să iubească din nou

- dar cum putea s-o convingă pe Margaret, cum să se aştepte să-l

creadă?

Aproape ajunseseră la Wollaton Springs, când o întrebă în şoaptă, să nu-l audă Tom, dacă decizia ei e finală sau dacă, de dragul lui, se mai gândeşte.

Margaret îi răspunse, cu spatele la el şi cu fața întoarsă:

- Trebuie să fie finală, Phil. de dragul amândurora. Nu sunt o fantomă, vezi tu, dar asta sunt pentru tine - asta aş fi probabil întotdeauna, dacă m-aş căsători cu tine. Şi nu e de-ajuns, pentru nici unul din noi, nu? Cu siguranță, nu de-ajuns încât să fie baza unui mariaj.

- Ar putea fi, dacă ai avea încredere în mine, dacă m-ai crede că te iubesc.

- Nu te pot crede, Phil. Aş vrea să pot. Din tot sufletul, aş vrea să te pot crede!

Zbuciumul din glasul ei îl duru de parcă ar fi fost al lui. Nu avea rost s-o contrazică, recunoscu el posomorât. Celălalt bărbat pe care vrusese să-l iubească şi în care vrusese să creadă o dezamăgise - nu trebuia să facă asta. Cu orice preț, nu trebuia s-o deziluzioneze mai mult decât o făcuse deja.

- Ce vei face, Margaret?

- Voi pleca de aici, desigur. Cât mai curând posibil.

- Şi te vei întoarce la Brisbane?

- Poate. Nu ştiu. S-ar putea să mă duc în Anglia.

La cincisprezece mii de kilometri depărtare! Dumnezeule! Cât dor îi va fi de ea! Dar nu mai spuse nimic până când nu opriră în fața casei doctorului Bayliss şi apoi, când Margaret refuză s-o însoțească până la uşă şi-l asigură că se va descurca şi fără ajutorul lui, trebui să-i ureze noapte bună şi s-o lase.

La întrebarea bălmăjită a lui Tom Probert, ceru să-l lase la ferma Gyler.

Kevin veni la uşa casei şubrede când auzi maşina şi cu ochii mari de uimire, văzu că şeful lui coboară înțepat din cabină.

- Salut, Phil. tocmai beam un ceai, dacă vrei şi tu, ia-ți o cană. Nu puse nici o întrebare până nu plecă şoferul, dar când intrară înăutru, spuse: s-a întâmplat ceva, Phil, nu-i aşa?

Prea amărât şi obosit să se prefacă sau să încerce să-şi ascundă sentimentele, Phil dădu din cap.

- Da. Printre alte lucruri, păcăliciul ăla cu camioneta a adormit la volan şi a intrat în mine. Maşina e avariată - ireparabil, cred.

- N-ai pățit nimic?

- Nu. Nici Margaret Ferguson, slavă Domnului! Dar asta mai mult din noroc.

- Vrei să-mi povesteşti sau preferi să mănânci ceva mai întâi? Eu servesc friptură şi ouă, dacă vrei.

Phil nu-şi dăduse până acum seama că-i era foame, dar încuviință.

- Desigur, e foarte bine, Kev, mulțumesc. Şi o cană de ceai.

- Imediat. Intră şi ia loc, Phil; mă duc să aduc mâncarea. Kevin deschise uşa sufrageriei, invitându-l înăuntru. Am făcut ceva curățenie, după cum vezi. Dădu din umeri. Era nevoie! Să fi văzut câte sticle goale am găsit - cred că bătrânul Snow n-a aruncat niciodată vreuna. Chiar şi încrederea lui Billy Joe a fost zguduită când le-a văzut.

- Cum suportă Billy Joe?

- Nu prea bine, până acum. Dar e devreme să spunem, nu? Cred c-o să se dea pe brazdă până la urmă. E un om bun - şi soția lui e o bucătăreasă al naibii de talentată, cum sper să-ți demonstrez imediat. Simte-te ca acasă, Phil. Şi relaxează-te - arăți ca naiba. Mă întorc în câteva clipe.

Phil se aşeză într-un fotoliu şi-şi îngropă fața în palme. Capul îi

zvâcnea nemilos şi ace albe şi fierbinți îi săgetau ochii. Era una din acele dureri de cap pentru care o consultase pe Margaret, realiză el şi, scotocind prin buzunare, scoase un flacon mic cu capsulele albe pe care i le prescrisese. Prospectul spunea că la începutul durerii se lua o pastilă sau două şi încă una la un interval de două ore; era un avertisment de a nu depăşi doza prescrisă. Se strâmbă obosit şi înghiți trei. Când Kevin se întoarse cu o cană de ceai, se simțea puțin mai bine.

Vorbiră despre accident şi despre proprietatea Gyler. Cu toate că era de foarte puțin timp acolo, Kevin avea multe idei, majoritatea bune, şi era nerăbdător să le pună cât mai curând în practică. Phil îl ascultă, cu creierul aproape înghețat. Cumva, reuşi să-i dea cele câteva replici pe care Kevin evident le aştepta, dar abia dacă era conştient de ce spunea şi de două ori se contrazise. Când, pentru a treia oară, refuză o sugestie cu care mai devreme fusese de acord, Kevin spuse, compătimindu-l:

- Phil, nu eşti pe aceeaşi lungime de undă, nu? De ce nu încerci să dormi puțin? Accidentul ăla te-a afectat, fie că-ți dai seama, fie că nu, şi mi se pare că eşti pe cale să leşini din clipă în clipă. Pot să-ți fac patul aici şi.

Phil îl întrerupse, ridicându-se nesigur în picioare.

- Nu, Kev, mersi, vreau să ajung acasă. De fapt, am venit aici să văd dacă nu-mi împrumuți o maşină. Mâine avem o zi plină la Lone Peak şi cum nu vei fi acolo să supraveghezi în locul meu, trebuie să mă duc devreme. Ce zici, hm? Ai vreo camionetă să-mi împrumuți?

- Ei bine, e vechitura lui Snow. Poți s-o iei, dacă vrei.

- E bună. Ți-o trimit mâine înapoi.

- Aşteaptă puțin, sugeră Kevin. De ce nu-l laşi pe Billy Joe să te ducă? De-abia aşteaptă s-o vadă pe domnişoara Annie şi sunt sigur că ar accepta bucuros. în afară de asta, ştii şi tu maşina aia - se

dezintegrează văzând cu ochii, dar Billy Joe spune că se descurcă. Să-l chem? Pentru că sincer, nu pari în stare să conduci, Phil.

- Bine, încuviință indiferent Phil. Roagă-l. Dar nu-l forța, dacă nu vrea. Mă descurc singur.

Kevin plecă şi se întoarse zâmbind.

- Am aranjat. Billy Joe e încântat. I-am spus că nu e nevoie să se întoarcă până n-o vede pe Annie. Cred că asta a vrut să-i spun, aşa că i-am intrat în grații! Annie va fi probabil în pat până când ajungeți şi nu vreau s-o piardă.

- în pat? Dumnezeule - chiar atât de târziu e? Phil realiză că timpul încetase să mai aibă vreo însemnătate pentru el. Se uită la ceas. Era trecut de zece şi până vor ajunge la Barton's Creek se va face douăsprezece. Fără îndoială, Annie va fi în pat, se gândi Phil, uşurat. Annie Gyler, cu toanele şi reproşurile ei, era ultima persoană pe care vroia s-o vadă în momentul acela.

îşi luă rămas-bun de la Kevin şi merseră împreună la maşină. Billy Joe părea enorm în spatele volanului şi ciudat de nepotrivit, dar stăpânea vehiculul vechi cu aceeaşi blândețe cu care stăpânea şi mânjii. Fermierul uriaş nu vorbi şi Phil stătu lângă el într-un fel de picoteală, uneori dormind, uneori treaz, chinuit de gânduri. După o vreme, negrul se întoarse cu demnitate gravă spre el şi-l întrebă dacă avea vreun necaz. Phil ezită. în cele din urmă, pentru că ştia că era imposibil să păcălească instinctul aborigen, recunoscu.

- în legătură cu domnişoara Annie?

- Nu, Billy Joe, nu are legătură cu Annie. Am fost îngrijorat şi în privința ei, dar doctorița a rezolvat asta. Crede că dacă Annie se duce în America să vadă un doctor foarte bun, se poate vindeca.

- Se va vindeca şi va putea să călărească din nou? Să călărească, să meargă, să danseze poate, ca toate celelalte fete? Să se poată căsători şi să aibă copii?

- Da, aşa sperăm. Cred că ar trebui s-o trimitem cât mai curând, nu? îndată ce-şi poate face bagajele.

- O să coste bani, şefule. Mulţi bani.

- Nu-ţi face probleme pentru asta, Billy Joe. Am eu grijă. Tatăl ei m-a rugat să văd de ea, după cum ştii, şi exact asta voi face. Imaginea Margaretei îi apăru deodată în faţa ochilor, îi auzi în minte ecoul vocii avertizându-l că nu exista nici o garanţie că tratamentul marelui doctor Friedman va avea succes. Probabil că ar trebui să-i spună asta şi lui Billy Joe, dar n-o făcu; decise să-l anunţe după ce aranja cu Annie. Maşina ajunse la o poartă şi coborî el însuşi s-o deschidă.

- Poate că domnişoarei Annie n-o să-i placă să plătiţi atâţia bani pentru plecarea ei, domnule Barton.

- Cred că poţi să laşi grija asta în seama mea. O să găsesc o modalitate să-i expun situaţia - sau doctoriţa Ferguson. Oricum, Annie e acum în grija mea. Trebuie să acţionez ca şi cum aş fi tatăl ei şi să decid pentru ea, nu?

Billy nu spuse nimic, dar tăcerea lui era grăitoare. Phil se întoarse spre el, iritat:

- Ei bine? îl provocă el.

- Dar nu sunteţi tatăl ei, domnule Barton. Indiferent ce spuneţi, nu sunteţi tatăl ei.

- Nu, nu sunt. Ajunseră la ultima poartă şi văzu luminile aprinse. Evident, Annie nu se dusese încă la culcare, se gândi Phil din ce în ce mai lipsit de tragere de inimă. Bătrânul Charlie, care se considera responsabil în absenţa şefului său, era foarte atent cu luminile; numai prezenţa prelungită a lui Annie în sufragerie l-ar fi determinat să lase atâtea lumini aprinse. Vrei să vorbeşti cu Annie în seara asta? Nu cred că s-a culcat.

- Nu, nu în seara asta, domnule Barton - mâine dimineaţă. O să

dorm aici, în maşină. Opri în fața intrării principale şi fața lui întunecată se lumină brusc într-un zâmbet când Phil îi mulțumi. Nici un deranj, domnule Barton. Orice pot face pentru dumneavoastră, oricând - nu înseamnă nici un deranj, văzând ce încercați să faceți pentru domnişoara Annie. întoarse maşina veche şi parcă pe marginea îndepărtată a drumului. Phil ghici că nu va dormi în ea; probabil va hoinări prin zonă până va găsi un loc sub vreun copac. Educația lui de la Misiune şi spoiala de civilizație pe care o primise acolo nu stăteau în calea instinctelor lui de aborigen şi se va simți mai în siguranță şi mai lejer în aer liber. Billy Joe era un amestec curios; ca şi ceilalți din rasa lui, acceptase modul de viață al albilor, care era în contradicție cu al lui. Dar loialitatea lui față de Snow Gyler şi fiica acestuia erau de netăgăduit şi, într-un fel, ciudat de emoționantă.

Charlie era la uşă când Phil urcă treptele.

- De ce ai venit cu maşina asta, şefule? A ta s-a stricat?

- Am lovit-o, răspunse Phil, pe un ton care încheia subiectul. O să-ți spun dimineață toată povestea. Acum, nu vreau decât un somn bun şi un pahar de whisky. întoarse capul spre sufragerie. Annie e acolo?

- E acolo. Acolo a stat toată seara, şi-a făcut de lucru. Femeile! Nici măcar nu pare recunoscătoare pentru tot ce-ați făcut pentru ea! Cred că tatăl ei a răsfățat-o şi trebuie s-o aducă cineva cu picioarele pe pământ. O să-ți aduc whiskyul acela. se vede că ai nevoie de un pahar.

- Am, mărturisi Phil. Se duse în camera lui, trecând pe vârfuri prin dreptul sufrageriei, ca Annie să nu observe că se întorsese. Camera lui era mare şi dădea pe verandă, unde îşi aşezase patul. Charlie îi aduse un pahar plin cu whisky, zâmbi cu malițiozitate când îl bău şi plecă râzând - probabil de ce-şi adusese aminte, se

gândi Phil simțind deja efectul alcoolului. Ei bine, nu conta. Avusese nevoie de stimulent şi acum putea să se culce. Poate chiar îi va amorți durerea.

Oftă şi, pornind spre baie, începu să-şi descheie cămaşa; un ciocănit timid în uşă îl făcu să se întoarcă iritat. Uşa se deschise încet şi Annie intră, zâmbindu-i nesigură.

- Bună, Phil. am auzit maşina. Dar nu e a ta, nu? E una din cele pe care le avea tata.

- Aşa e, am împrumutat-o. Billy Joe m-a adus de la tine. Rămâne aici. Vrea să te vadă dimineață, înainte să se întoarcă.

- Billy Joe vrea să mă vadă? De ce naiba?

- Nu ştiu, Annie. dar vrea. Phil nu putea să împiedice ca plictiseala să nu-i transpară în voce. începuse să-l doară din nou capul şi-şi dorea ca Annie să plece şi să-l lase singur, ca să mai poată lua o pilulă. Avuseseră efect, făcuseră să nu-l mai doară capul până ajunsese acasă. Margaret era un doctor bun. O iubea, dar refuzase să se mărite cu el - oricum, trebuia să-i recunoască meritele. îşi ştia meseria şi o făcea bine. aflase ce avea biata Annie, îi arătase cum putea s-o ajute. Gândindu-se să-i facă pe plac, spuse: Annie, doctorița Ferguson mi-a spus că există şanse mari să te vindeci dacă te trimitem în America, la un chirurg faimos de la clinica Mayo.

Annie făcu un pas înapoi, pălind dintr-o dată.

- Ți-a spus despre asta?

- Desigur că mi-a spus. Amândoi vrem să te ajutăm.

- Phil, doar nu te căsătoreşti cu doctorița Ferguson, nu? întrebă ea, prinzându-l de braț.

- Nu, spuse el, cu voce gâtuită. Dacă te priveşte în vreun fel, nu mă căsătoresc cu ea. Dar în legătură cu plecarea ta în America, Annie.

îl privi, cu fața albă şi plină de amărăciune.

- Doar nu te gândeşti s-o plăteşti tu, nu-i aşa?

- Ei bine, ba da. Nu vrei să mergi?

- Desigur că vreau! Mai mult decât orice pe lume. Dar nu te pot lăsa să plăteşti.

- De ce naiba nu? I-am promis tatălui tău că am grijă de tine. îşi încheie la loc cămaşa, resemnat. Nu mai vroia o scenă cu Annie, dar se părea că n-o va putea evita. Capul îi zvâcnea şi vederea îi devenise din nou neclară, aşadar îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Se scuză şi înghiți încă două pastile. Nu-i limpeziră capul, ca mai devreme; dimpotrivă, păreau să-i fi crescut disconfortul. Vocea lui Annie, pițigăiată şi supărată, îi bubuia în urechi, jucându-i-se cu nervii. îi dădea motivul pentru care nu era bine să-i plătească tratamentul în State, dar Phil nu înțelese nimic până când, dintr-o dată, îi spuse:

- Ar fi altceva dacă aş fi soția ta, Phil. sau măcar logodnica. Atunci, aş putea să primesc banii tăi.

- Soția mea?! Oh, pentru numele lui Dumnezeu! O privi dezgustat. Logodnica mea! Cum ți-a venit ideea că aş vrea să fii vreuna din ele?

- Poate că nu te-ai gândit la asta, dar eu m-am gândit, spuse Annie printre lacrimi. Nici măcar nu ştii că exist, nu-i aşa? Nu mă vezi niciodată ca pe o femeie.

- Pentru că nu eşti. La naiba, Annie, eşti un copil - un copil pe care tatăl tău mi l-a încredințat în grijă. Phil vru să deschidă uşa. Uite, cred că ar fi mai bine să pleci. Nu are nici un sens să mai continuăm discuția asta. Putem vorbi mâine despre. plecarea ta în America. Noi. Camera începu să se învârtă cu el în cercuri nebuneşti şi trebui să se țină de uşă. Whiskyul, se gândi - la naiba cu Charlie pentru că-i dăduse o asemenea doză! Whiskyul şi pastilele. Annie, te rog, lasă-mă singur. Eu.

Dar fata nu-l asculta, îl bombarda cu acuzații şi reproşuri, cu

glasul înecat de suspine.

- E doctorița aia, Ferguson, nu? Nu mai vezi pe nimeni în afara ei. doar pentru că ți se pare că seamănă cu Mollie! Dar ea nu e Mollie, să ştii, e destul de diferită. I-am arătat portretul de dimineață, ca să înțeleagă şi să plece. A mers, nu-i aşa? Presupun că ai cerut-o de soție şi n-a acceptat, pentru că ştie că nu eşti îndrăgostit de ea. De ce nu poți s-o uiți - de ce nu poți să le uiți pe amândouă? Mollie e moartă şi doctorița Ferguson n-o să-i ia locul, nu poate. Dar eu sunt îndrăgostită de tine. te-am iubit dintotdeauna, de când eram mică! Phil, ascultă-mă - sunt îndrăgostită de tine, nu înțelegi? Aş face orice pentru tine.

Ciocane băteau în capul lui Phil. încercă în van să oprească avalanşa de cuvinte, încercă să nu le asculte.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Annie, taci! Nu ştii ce vorbeşti.

- Ba ştiu. Veni lângă el, întinzând o mână să-l atingă şi simți respirația ei pe obraz. Nu sunt un copil, Phil, am optsprezece ani. Şi te iubesc, te-aş putea face fericit, îți promit. Nu e bine ca un bărbat ca tine să stea singur în casa asta uriaşă. un bărbat are nevoie de o femeie ca să fie complet, are nevoie de o soție. Aş fi soția ta, m-aş duce în America, m-aş opera şi m-aş întoarce. la tine, Phil! Aş putea fi din nou puternică şi sănătoasă şi aş locui aici, aş avea grijă de tine şi de casă. E atât de frumos aici şi ai atât de mult. nu ca tatăl meu. Nu mă trimite înapoi în casa lui oribilă şi murdară - lasă-mă să stau cu tine. Nu-ți par respingătoare, nu? Oamenii mi-au spus că sunt frumoasă şi că nu se observă că şchiopătez. Şi sincer, nu sunt o copilă. Chipul ei, îmbujorat şi umezit de lacrimi, apăru prusc în raza lui vizuală şi Phil îl văzu clar, văzu că, aşa cum pretindea, nu mai era chipul unui copil, ci al unei femei. Simți o compasiune dureroasă pentru ea şi, cu blândețe, îi aranjă părul dezordonat de pe frunte.

- Sst, Annie, sst. nu mai spune. O să uităm asta, ne vom preface că nu s-a întâmplat niciodată, bine?

- Eu n-o să uit.

- Dar eu da, îi spuse Phil, revenindu-şi. Simțea că se înăbuşe, abia putea să respire, dar ştia că nu putea să deschidă fereastra fără să stingă lumina, altfel camera ar fi fost invadată de insectele nocturne. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Annie făcu un pas înapoi şi apăsă întrerupătorul. Camera fu învăluită într-un întuneric impenetrabil, dar îi auzi şchipătatul uşor în timp ce venea spre el. Degetele ei i se strânseră pe braț, ținându-l cu putere în timp ce se întinse să deschidă fereastra. Aerul rece al nopții îl învioră puțin şi se întoarse spre ea brusc:

- Acum, Annie, te rog. trebuie să pleci. Sunt obosit şi vreau să dorm, chiar dacă tu nu.

- Oh, Phil! Se agăță înnebunită de el şi unghiile ei îi muşcară dureros pielea. De ce eşti atât de crud cu mine? De ce, când te iubesc aşa de mult? Lasă-mă să stau cu tine.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să fiu crud cu tine, Annie, crede-mă.

- Atunci, de ce nu primeşti ce am să-ți ofer? Sunt a ta, te iubesc. fă ce vrei cu mine, Phil. Şi ai fost atâta vreme singur. cu siguranță, trebuie să te simți singur.

Avea dreptate, se gândi posomorât Phil, uitându-se în ochii ei inundați de lacrimi. Era singur de foarte mult timp, dar ea, biata copilă, nu-i putea alunga singurătatea, nu-i putea da ce căuta, căci nu era în puterea ei. încercă s-o dezlipească de el şi s-o conducă la uşă, dar se agăța cu disperare de el, trăgându-i gura spre ea. îi simți buzele, moi şi supuse sub ale lui, îi simți trupul subțire şi tânăr lipit de al lui şi, o clipă, obosit şi bolnav de frustrare, fu tentat să ia ce-i oferea. Dar numai o clipă. O sărută o dată, înfometat, şi apoi

nebunia trecu. îşi aminti de promisiunea făcută tatălui ei şi se mişcă orbeşte spre verandă, eliberându-se din braţele fetei.

Ce-l apucase, oricum? Dumnezeule mare, whiskyul nu-l putea scuza pentru ce aproape făcuse. îşi trecu o mână tremurând' peste sprâncene, simţind că i se face rău.

- Phil. Annie îl urmă, strigându-l disperată pe nume. O rază de lună îi arătă faţa ei, albă şi înspăimântată. îi arătă şi altceva. pe fundalul întunecat a cerului, trupul masiv al lui Billy Joe stătea neclintit, ca o siluetă primitivă sculptată în abanos. Simţindu-se vinovat, Phil se întrebă cât din cele întâmplate văzuse şi ce înţelesese, dar chipul plat şi negru era perplex, lipsit de orice expresie. în noaptea aceasta, Billy Joe lăsase deoparte legăturile cu civilizaţia - cu excepţia cârpei de la brâu, era dezbrăcat şi lui Phil i se părea că arată ca unul din strămoşii lui sălbatici, întors din trecut. Nu vorbi, dar ridică încet mâna şi indică, direct şi precis, spre inima lui Phil. Mâna era goală; Billy Joe nu avea nici suliţă de războinic, nici bumerang de vânătoare, şi cu toate astea, degetul cu care arăta era îngrozitor de ameninţător, trimiţându-i fiori pe şira spinării.

Annie plângea cu suspine, asemenea unui animăluţ suferind, şi Phil îşi recuperă autocontrolul.

- Ieşi afară, îi spuse el, cu voce groasă. Pentru Dumnezeu, copilă, du-te în camera ta şi lasă-mă în pace! Am îndurat destule pe ziua de azi.

Fata plecă fără alte cuvinte şi Phil auzi uşa închizându-se în urma ei. Când se uită din nou, uriaşul aborigen plecase şi el, dispărut în umbra copacilor, o vedenie fără o existenţă tangibilă, înghiţită de întuneric.

Phil se aruncă în pat aşa cum era, extenuat şi sleit de puteri. Somnul veni aproape instantaneu, dar nu fu unul firesc, adânc şi sănătos. Visele veniră să-l chinuie; se perpeli fără linişte, văzând pe rând chipurile Margaretei, ale lui Annie, Kevin şi Billy Joe.

întotdeauna îl urmărea degetul care arăta, neclintit şi neînduplecat, şi nu putea să scape cu nici un chip de el, indiferent ce făcea.

Dimineață, când bătrânul Charlie veni să-l trezească, avea febră mare şi nu putu nici măcar să-şi ridice capul de pe pernă.

- Mai bine o chem pe doctoriță, se oferi bucătarul după ce văzu obrajii şi ochii roşii ca focul ai şefului său. Phil îl opri cu un gest autoritar.

- Nu! Tonul lui tăia orice comentariu. Nu, Charlie, ne descurcăm singuri. Nu trimiți după ea sub nici o formă, mă auzi?

- Te aud, şefule, dar cred că ți-ai pierdut mințile. Oricine ar crede că ți-au făcut farmece.

- Mi-au făcut, răspunse Phil, închizând ochii. Nu că aş crede în asta, dar adevărul este că Billy Joe mi-a făcut farmece, aseară.

- Billy Joe nu mai e aici, spuse Charlie, îngrijorat. A lăsat maşina unde era şi a plecat de unul singur. Oamenii spun că s-a dus într-o călătorie pe jos în țară.

Phil nu-i răspunse. Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 9

Margaret fu trezită de soneria insistentă a telefonului. Luptându-se cu somnul, întinse mâna şi ridică receptorul.

- Alo. da. Wollaton Springs 490.

- Doctoriţa cea nouă?

- Da, sunt doctor Ferguson. Margaret trase cu ochiul la ceas. Nu era încă cinci. Cu ce vă pot ajuta, domnule. hm?

- Numele meu e Taylor, domnişoară. îi dădu o adresă care părea să fie în afara oraşului. O să mă uit după tine, la intersecţie.

- Vreţi să vin, aşadar? Care e necazul, domnule Taylor? Omul îi povesti într-un aflux agitat de cuvinte. Fiica lui cea mare, în vârstă de şapte ani, avea temperatură de câteva zile şi părea să aibă gripă. O ţinuseră în pat, dar acum. Margaret ascultă descrierea simptomelor. Semăna cu. Oftă, sperând ca suspiciunile ei să se dovedească nefondate.

- Se duce la şcoală?

- La o şcoală cu internat, doctore. Acum, e în vacanţă. de vreo zece zile.

- A fost vaccinată vreodată?

- Nu, doctore. Eu şi soţia mea nu prea agreem injecţiile. întotdeauna a fost sănătoasă.

- înţeleg. Vin imediat.

Era o dimineaţă plăcută şi caldă, aşa cum fusese şi ieri, când Phil o dusese la Barton Springs. Plecase nerăbdătoare şi emoţionată, dar se întorsese dezamăgită şi deziluzionată. Sentimentele ei erau încă la fel de confuze. Phil era un om bun - cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse şi probabil pe care-l va cunoaşte vreodată - şi totuşi, refuzase propunea lui şi-l izgonise, de parcă o insultase. Şi din ce cauză? doar pentru că, printr-un capriciu al sorţii care-şi imaginase că nu se întâmplă decât în filme, semăna fizic cu fata cu

care se însurase şi pe care o pierduse tragic, cu şase ani în urmă.

Lăsând oraşul în urmă, Margaret acceleră. Dar gândurile nu putu să le lase deoparte şi nu putea scăpa de mustrările de conştiinţă. Nu fusese dreaptă cu Phil Barton - nici ca medic, nici ca femeie, nu avusese nici o justificare pentru tratamentul pe care i-l oferise. Mai ales când, măcar față de ea însăşi, trebuia să recunoască: trezise în ea sentimente pe care nu le mai experimentase vreodată cu un bărbat. Dacă încă nu era nebuneşte şi irevocabil îndrăgostită de el, atunci era foarte aproape. Şi dacă-l iubea, interveni conştiința ei, de ce-şi permisese să creadă ce era mai rău despre el? Ce justificare avea să-şi imagineze vreunul din lucrurile pe care şi le imaginase din clipa în care Annie îi arătase tabloul lui Mollie Carpenter?

Mollie, soția lui Phil, fusese fata pe care o cunoscuse dintotdeauna; crescuseră împreună şi fuseseră prieteni din copilărie, iar astfel de prietenii nu se destrămau cu uşurință. Amintirile care-şi aveau rădăcinile în copilărie nu erau uşor de dat uitării, aşadar era de înțeles că Phil nu uitase. Chiar dacă n-ar fi iubit-o niciodată pe Mollie, dacă nu s-ar fi căsătorit cu ea. se putea aştepta cineva s-o uite? Era absurd să crezi asta.

Apropiindu-se de intersecția care ducea în locul unde avuseseră aseară accidentul, Margaret tremură. Petrecându-se aşa cum se petrecuse, accidentul trebuie să-i fi trezit lui Phil cele mai amare amintiri. El fusese la volan, la fel ca acum şase ani, după nunta cu Mollie, şi trebuie să-i fi părut că istoria se repetă. Coincidența extrem de neaşteptată şi asemănarea ei cu Mollie trebuie să se fi asociat în mintea lui, probabil inconştient, astfel că în prima clipă de şoc, timpul păruse că nu se scursese. Gândurile lui iraționale trecuseră puntea celor şase ani şi când alergase la ea, alergase şi la Mollie, strigând-o pe nume într-o agonie plină de amărăciune şi de reproşuri, căci mintea lui avusese totuşi siguranța a ce va găsi.

Mollie murise acolo, pe marginea drumului, lângă maşina distrusă şi, timp de şase ani, Phil se învinuise pentru moartea ei.

Margaret tremură din nou. Pe parcursul studiilor ei de medicină, făcuse şi o perioadă de pregătire într-un salon de psihiatrie şi învăţase multe lucruri ciudate privitoare la comportamentul uman. Dacă cineva ar fi trebuit să înţeleagă, aceea era ea; ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întâmplase şi ar fi trebuit să-i acorde lui Phil prezumţia de nevinovăţie. în schimb, reacţionase ca o femeie, nu ca un medic şi se lăsase orbită de mândria rănită. De mândria rănită şi de. neîncrederea instinctivă pe care i-o lăsase ca moştenire nefericita asociere cu Johnny Newcomber. Nu se oprise să se gândească sau să raţioneze; pentru că demnitatea îi fusese rănită, lovise orbeşte în Phil, care nu putuse oricum să retragă ce spusese.

îl va suna pe Phil şi-i va spune, cu umilinţă, că greşise. Iubirea însemna încredere, şi dacă nu se putea încrede în Phil Barton, atunci nu se putea încrede în nimeni. Phil era onestitatea întruchipată şi. avusese încredere în ea. Acceptase povestea ei scurtă despre aventura nefericită de pe vas, cu Johnny Newcomber, fără să se îndoiască, şi singurul lucru care o întrebase fusese dacă se terminase sau nu.

Şi se terminase, din partea ei - acum o ştia, era absolut sigură. Trecutul rămăsese în urmă pentru amândoi, pentru Phil şi pentru ea. Viitorul putea să le rezerve atâta fericire şi atâtea promisiuni, dacă-l vor înfrunta împreună. Phil vorbise de copii. îşi dorea un fiu care să moştenească pământul pe care-l iubea - iar ea vroia să fie mama fiului lui Phil. Vroia mai mult decât orice pe lume.

La o cotitură, Margaret văzu un bărbat lângă o camionetă parcată. Acesta îi făcu semn cu mâna şi opri lângă el.

- Domnul Taylor?
- Exact, domnişoară. Tu eşti doctoriţa? O măsură neîncrezător

din priviri. Sper că-ți știi meseria, doctore. Copilul meu e destul de grav.

- Voi face tot posibilul pentru ea, promise Margaret.

Margaret consultă fetița, care așa cum se temuse, era bolnavă de difterie, și-i făcu o traheotomie, asistată de mamă. îl trimise pe tată la spitalul din Brisbane, după vaccinul de imunizare. Mai târziu, o sună Martha să verifice dacă o mai chemase cineva și află că doamna Duff era pe cale să nască.

- Au mai fost telefoane sau mesaje? întrebă Margaret, înainte să închidă. Martha ezită, căutând să-și amintească. Doar unul, doctore. De la un anume doctor Meyer, din Brisbane. A sunat acum o oră, a întrebat de doctorul Bayliss;
i-am spus că acum te ocupi tu de cabinet și vrea să-l suni când te întorci. E vorba despre Annie Gyler. Ți-a lăsat numărul lui de telefon.

Margaret îl notă și închise. își luă rămas-bun de la soții Taylor și porni spre casa familiei Duff, să asiste la naștere. Era extenuată când copilul sosi pe lume și mama zâmbitoare își văzu pentru prima oară fetița pe care o născuse atât de greu. îi fu imposibil să scape de ospitalitatea nerăbdătoare a familiei acesteia și abia când invocă motivul pacienților care o așteptau la consulație putu să plece.

într-adevăr, o așteptau trei pacienți când ajunse la cabinet. îi consultă, făcând eforturi mari să nu-și trădeze oboseala și după ce plecară, se prăbuși pe scaun cu ochii închiși. Martha îi aminti că doctorul Meyer aștepta un telefon de la ea.

- Ăsta e numărul. I-am spus c-o să-l suni negreșit în seara asta. Mă duc să-ți fac o cafea tare și neagră, iar tu vorbești între timp cu el. Mai ai puțin și adormi, doctore.

- Știu, recunoscu Margaret. A fost o zi lungă, Martha. Dar poate că o cafea tare o să mă ajute.

- Ți-o aduc imediat. Menajera plecă şi Margaret ridică receptorul. După o scurtă întârziere, i se făcu legătura şi ceru cu doctorul Meyer.

- Doctor Meyer la telefon, se auzi o voce plăcută, cu accent. Iar dumneavoastră sunteți. doctorița Ferguson, ați spus? Ce pot face pentru dumneavoastră?

- Am înțeles că ați vrut să vorbiți cu mine despre Annie Gyler, de la Wollaton Springs. A fost pacienta dumneavoastră, doctore, când.

- Oh, îi țineți locul doctorului Bayliss! Atunci, într-adevăr, vreau să vă vorbesc despre Annie. Presupun c-ați văzut-o, nu?

- Da. Dar ieri a fost prima oară când am consultat-o.

- Cunoaşteți starea ei, doctore, şi istoria cazului ei? îi dădu câteva detalii scurte despre caz şi continuă: am tratat-o cu succes în ultimii patru ani, dar în cele din urmă, când a devenit peste puterile mele s-o ajut, l-am sfătuit pe tatăl ei s-o trimită la doctorul Otto Friedman, la clinica Mayo. Doctorul Friedman e un prieten şi un compatriot de-al meu şi, după cum probabil ştiți, a făcut o muncă remarcabilă în domeniul acesta. L-am convins s-o accepte pe Annie Gyler ca pacientă, dar din nefericire, tatăl ei s-a hotărât să nu-mi urmeze sfatul, din câte am înțeles, din motive financiare.

Margaret îi spuse despre moartea bătrânului Snow Gyler.

- Oh, îmi pare rău! Dar telefonul meu urgent este în legătură cu doctorul Friedman. Vedeți, vine aici, la Brisbane, la sfârşitul săptămânii. ca să opereze un pacient de-al meu care-şi permite să plătească pentru privilegiul acesta. Aranjamentele tocmai au fost făcute şi m-am gândit că dacă am putea-o aduce şi pe Annie la oraş, l-aş putea ruga pe prietenul meu s-o opereze şi pe ea, pentru un procent din costurile unei călătorii în America. înțelegeți, va avea nevoie de un tratament prelungit în spital, ulterior operației, dar

acesta se poate face aici şi aş fi bucuros să-i supraveghez tratamentul atâta timp cât va fi necesar.

Margaret îl asculta cu nerăbdare crescândă, uitând de oboseală, în timp ce discutară modalitățile de a o aduce la Brisbane. îi spuse despre custodia lui Phil şi că era dispus să plătească el costurile tratamentului lui Annie şi-i promise să-l contacteze imediat ca să afle veşti despre sosirea doctorului Friedman.

- Atunci, credeți că putem aranja? întrebă doctorul Meyer. Şi că domnul Barton va fi de acord?

- Sunt foarte sigură că va accepta. Vă va fi recunoscător că v-ați gândit la asta.

- Bine! Annie e un copil ciudat, să ştiți. întotdeauna m-am simțit responsabil şi mi-am făcut griji pentru ea, căci o privesc ca pe unul din eşecurile mele. Boala aceasta îndelungată şi condițiile de acasă, despre care mi-a vorbit - fiecare au afectat-o pe plan psihologic, doctore Ferguson. . Cum să mă explic? I-au sucit mințile, i-au pus un văl şi au lăsat-o cu o amărăciune ciudată, mult prea apăsătoare pentru vârsta ei. Aş vrea, dacă se poate, să fac asta pentru ea, chiar şi numai ca să fiu cu inima împăcată.

- Nu cred că aveți vreun motiv să vă reproşați, doctore. începu Margaret, dar el o întrerupse.

- Să spunem c-am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am lucrat cu Otto Friedman la Viena, dar nu am geniul lui. Ei bine. dacă sunteți încrezătoare că domnul Barton îşi va da consimțământul şi că Annie o să fie dispusă, voi trimite chiar în seara asta un mesaj la clinica Mayo. Doctorul Friedman terbuie să sosească peste numai trei zile, aşa că este important ca Annie să vină la Brisbane săptămâna asta, de fapt cel târziu joi. Mă pot baza pe dumneavoastră să vă îngrijiți să fie aici?

- Desigur, doctore.

- Excelent. Dacă doctorul Friedman va refuza - ceea ce e foarte

puțin probabil - vă voi anunța.

- Vă mulțumesc foarte mult, doctore Meyer.

- Draga mea domnişoară, fac foarte puțin. Otto Friedman e cel care, să sperăm, va merita mulțumirile noastre. şi ale lui Annie. Noapte bună, doctore Ferguson. Aştept veşti despre sosirea lui Annie.

Se auzi un clinchet şi apoi tonul. Martha bătu la uşă şi apoi aduse cafeaua. Se zgâi uimită la expresia schimbată a Margaretei.

- Doctore, arăți de parcă ai primit o veste bună! Doctorul Meyer?

- Da, Martha, mi-a dat o veste bună. Mulțumesc pentru cafea. Poți să închizi uşa cabinetului acum, e trecut de şapte şi mai am un telefon de dat.

Menajera încuviință şi o lăsă singură. Margaret formă numărul lui Phil. Răspunse bătrânul Charlie, pe un ton iritat.

- Domnul Barton nu e aici. nu, nici domnişoara Gyler. Cine întreabă? Tonul i se îmblânzi când Margaret îi spuse cine era. Slavă Domnului că eşti tu, doctore! Şeful mi-a interzis să te chem, dar cred că dacă ai sunat prima, sunt eliberat, nu?

- Aşa cred, Charlie, spuse Margaret şi apoi, sesizând panica din vocea lui, îşi ținu respirația. S-a întâmplat ceva?

- Ba bine că nu, domnişoară. Domnişoara Annie a dispărut şi nu i-am dat de urmă toată ziua. Şeful crede c-a luat-o Billy Joe şi e mort de îngrijorare. A plecat în căutarea lor de cum s-a crăpat de ziuă, şi-ți spun, doctore, o să se omoare cu mâna lui. Avea febră mare când s-a trezit şi n-avea putere să ridice nici un ac de gămălie, dar când a auzit despre domnişoara Annie, n-a mai ascultat nimic din ce i-am spus - doar s-a târât jos din pat şi a plecat s-o caute.

Margaretei îi bătea inima să-i spargă pieptul. Strângea cu atâta putere receptorul, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Forțându-se să vorbească pe cât posibil calm, spuse:

- Charlie, ai putea să mă duci la el, dacă vin acum? Ar fi de vreun ajutor să vin?

- Ia te uită! răspunse Charlie, vehement. Eşti singura de care o să asculte, doctore, ăsta e adevărul! Vino aici. şi te duc la el. Dar va trebui să călăreşti. eşti în stare?

- Mă descurc, promise Margaret. Şi eu trebuie s-o găsesc pe Annie.

Capitolul 10

Luna se ridicase, un disc de lumină argintie, protejat de pături de nori pufoşi. Aruncau umbre peste copacii înalţi şi calul obosit al lui Phil se împiedică de rădăcinile nevăzute. Blestemă în barbă şi-l grăbi, plictisit.

Era mai rece acum, după copleşitoarea căldură din timpul zilei, şi o briză uşoară agita coroanele copacilor, aducând cu ea mirosul familiar, înţepător şi uscat, al regiunii. Phil privi în jur; ajunsese departe, pe dealurile sălbatice care formau graniţa nord-estică a pământului său, acolo unde triburile aborigene cutreieraseră şi vânaseră odată şi unde se spunea că dormeau spiritele lor. Urmăritorii lui de culoare îl conduseseră aici, în timpul zilei, urmând cu iscusinţă semnele imperceptibile ale trecerii lui Billy Joe, dar nu vor mai înainta pe întuneric, aşa că-i lăsase să plece şi continuase singur căutările.

Ochii lui nu puteau vedea ce vedeau ei şi vâna orbeşte - conştiinţa nu-l lăsa să se odihnească şi ştia că dacă ar fi rămas cu ei, n-ar fi putut să doarmă. Avea febră mare şi abia dacă putea să se ţină în şa, dar se agăţa cu obstinaţie, lăsându-şi calul să-l ducă unde vroia. într-unul din rarele momente de luciditate, se gândise că Billy Joe se va îndrepta spre dealuri, ştiind că acolo era mai puţin probabil ca urmăritorii să-i prindă. îngreunat de Annie, nu se putea mişca la fel de repede sau pe nesimţite cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost singur; nu se putea opri să şteargă urmele sau să-i inducă în eroare. Ambii cai pe care-i furase erau animale mediocre şi Billy Joe, cu dragostea lui nativă faţă de cai, nu-i va mâna mai repede ca să nu-i istovească.

Prin urmare, nu puteau fi prea departe, căci nu avuseseră decât un avans de două ore. Cu puţin noroc, era posibil ca Annie să-l fi forţat să facă un popas pe timpul nopţii. Va fi extenuată şi probabil

va avea dureri, iar Billy Joe - chiar dacă revenise temporar la originile lui primitive - nu avusese niciodată un caracter brutal sau inuman. îi fusese devotat lui Snow şi Phil era convins c-o răpise pe fiica acestuia numai din loialitate, nicidecum din vreun motiv sinistru. Nu i-ar face intenționat nici un rău, nici nu i-ar cauza dureri şi disconfort. Luând-o de la Barton's Creek, căutase s-o protejeze din calea unui pericol pe care-l considerase mult mai mare decât acela de a petrece câteva zile în pustietate. Uitând educația lui creştină, invocase blestemul străvechi al oamenilor lui asupra bărbatului care credea c-o sedusese pe Annie şi, satisfăcut că-l va ucide, o dusese pe fată într-un loc pe care-l condidera de maximă siguranță, până când vraja îşi va face fatalul efect.

Ceea ce aproape se întâmplase, se gândi posomorât Phil. Cunoştea majoritatea credințelor şi superstițiilor aborigene, era conştient că „să fii fermecat de Şarpele din Vis", pentru aborigeni însemna sentința la moarte. Cel căruia „i se făceau farmece" de către un duşman credea că un şarpe uriaş se încolăcea în jurul organelor vitale şi-l lăsa încet fără suflare. Nu i se împotrivea, pentru că nu putea. Şarpele era invizibil şi era peste puterile oricui să-l combată; frații lui războinici, la fel de fatali, îi luau armele şi toate posesiunile şi-l tratau, cât timp mai trăia încă, de parcă ar fi fost deja mort. Prin urmare, nu avea de ales decât moartea şi, părăsindu-şi tribul, pleca singur la plimbare, fără să mănânce sau să bea până când murea.

Phil oftă; asta era soarta pe care i-o dorise Billy Joe, nu din malițiozitate, ci doar ca răsplată pentru ce-şi imagina că făcuse. în ochii lui Billy Joe, trădase încrederea pe care Snow şi-o pusese în el şi, prin urmare, merita să moară. Singura cale de a-i demonstra că nu merita să moară era să rămână în viață. şi să-şi continue căutarea chiar dacă în starea aceasta însemna să cadă în mâinile lui Billy Joe.

Dacă fermierul uriaş l-ar putea vedea acum, ar presupune, pe bună dreptate, că Şarpele din Vis îl înşfăcase deja în strânsoarea lui letală.

Trase adânc aer în piept şi simţi parcă o bandă de oţel strângându-l; apoi, recunoscând absurditatea gândurilor sale, se întrebă ce ar fi spus Margaret despre ele. Dumnezeule, probabil l-ar considera un caz demn de secţia de psihiatrie! Un om slab, care nu avea curajul să-şi asume convingerile şi care se lăsase pradă unei superstiţii sălbatice şi primitive. când tot ce i se întâmpla nu era decât un atac de febră şi o supradoză din pastilele pe care i le prescrisese pentru durerile de cap. Ca să nu mai menţioneze excesul de whisky, pe stomacul gol. Dezgustat, Phil îşi struni calul şi porni pe o cărare care cobora în nişte chei stâncoase.

Calul însă abia îşi târa picioarele şi se împiedica, prea obiosit să aleagă cu atenţie calea şi Phil ştia că, dacă Billy Joe se afla pe o rază de doi-trei kilometri, auzul ascuţit şi instictele lui puternic dezvoltate îi vor fi dat deja primele semnale de alarmă. Nu avea sens să-şi imagineze că va reuşi de unul singur să-i prindă din urmă pe fugari. Era norocos dacă nu se rătăcea şi nu mergea în cerc, înapoi spre locul de unde plecase. Dar era hotărât să nu se dea bătut până nu va fi silit să capituleze.

Şi asta se întâmplă dezastruos de brusc. Se clătina în şa, de-abia conştient de împrejurimi şi cu frâiele aproape libere, când un cangur se ridică aproape de sub copitele calului său, făcând câteva salturi haotice spre ascunzătoarea lui. Calul necheză speriat şi tresări violent, aruncându-l din şa. Căzu din plin, lovindu-se cu capul de o piatră şi calul, şi mai înspăimântat, se scutură să se elibereze de el şi o luă la goană.

Phil zăcu acolo unde căzuse, neputând să se mişte. Timp de câteva minute, fu conştient şi făcu eforturi deşarte să se ridice în picioare; apoi îl copleşiră valuri de durere. Strigă o dată, dar nu-i răspunse nimeni şi ştiu că era singur. Zăcu pe spate, privind la cerul

înstelat şi sunetul copitelor calului său pieri în depărtare, lăsând în urmă o tăcere sinistră, care încetul cu încetul, îl învălui şi pe el. Ultima amintire conştientă fu cea a chipului Margaretei; în ciuda durerii de gât, îi rosti numele cu voce tare, ca o rugă înălțată cu disperare către stelele nepăsătoare.

***

Cercetând adăpostul unei stânci, la un kilometru depărtare, Billy Joe auzi nechezatul calului speriat. Chiar şi caii lui, priponiți aproape, îl auziră şi deveniră agitați, dar reuşi să-i calmeze cu un ordin şoptit.

Lângă el, Annie dormea, extenuată. Capul îi era aşezat pe o pernă de iarbă şi frunze pe care o făcuse pentru ea şi luase măsura de precauție de a-i acoperi fața şi brațele cu noroi umed, împotriva asaltului musculițelor care, tentate de pielea ei moale şi albă, o atacaseră cu sălbăticie de când se înserase.

Fața ei mică şi osoasă era umflată sub pasta uscată, iar ochii ei, chiar şi în somn, erau plini de lacrimi care din când în când scăpau de sub pleoapele închise, lăsându-i dâre subțiri pe obrajii mânjiți.

- Domnişoară Annie! strigă în şoaptă Billy Joe. Fata nu-i răspunse şi îngenunche, privind-o mut. Când o luase din camera ei, dimineață devreme, țipase la el şi se zbătuse din răsputeri, aşa că se văzuse nevoit să fie aspru cu ea, ca să nu-i trezească pe cei din casă. Chiar şi când o urcase pe cal, în fața lui, ținându-l pe celălalt de frâie şi când lăsase o distanță de siguranță între el şi orice posibil urmăritor, Annie nu înțelesese ce încercase să-i spună şi continuase să țipe şi să-l lovească.

Era ca şi cum Annie nu avea încredere în el şi-şi imagina că vrea să-i facă rău, se amuză abătut Billy Joe. Toată ziua o călăuzise prin pustietate, spre sanctuarul pe care-l plănuise pentru ea şi Annie refuzase să-i asculte sau să-i creadă explicațiile. încercase de două ori să scape de el şi, conştient că oamenii de la fermă erau pe urmele

lor, Billy Joe trebuise s-o umilească şi să-i lege mâinile. Fata plânsese aproape continuu, spusese că are dureri şi făcuseră foarte multe opriri inutile ca să-i aducă apă şi, pe cât posibil, s-o lase să se odihnească.

Rezultatul fusese acela că noaptea se lăsase înainte să fi acoperit distanța pe care şi-o propusese în primele douăsprezece ore, iar domnişoara Annie, posomorâtă şi lipsită de orice tragere de inimă, refuzase să mai meargă pe întuneric. Billy Joe ştia că erau puține şanse să fie descoperiți noaptea, dar după aceea, pe zi, va fi nevoie de toată viclenia lui de aborigen ca să-i inducă în eroare pe cei care-i urmăreau. Şi domnişoara Annie, în ciuda rugăminților lui pline de umilință, refuzase să-l ajute sau să-i promită că va rămâne la tabără cât timp se ducea el să acopere urmele. Nu vrusese s-o mai lege, dar pe de altă parte, n-o putuse lăsa singură. Privind-o acum, se întrebă dacă realmente dormea sau doar se prefăcea, ca să-l păcălească.

Auzise de mult zgomotele unui călăreț care se apropia şi asta-l pusese în alertă, dar nu îndrăznise să-şi lase prețioasa încărcătură ca să investigheze. Acum, când auzi din nou copitele, se hotărî să se ducă să vadă ce se întâmplase, şi o va lua şi pe Annie cu el.

- Dacă interpretase corect sunetele, călărețul căzuse sau fusese aruncat de pe cal. Era esențial să afle cine era călărețul şi dacă era rănit sau nu. Billy Joe nu le vroia răul nici unuia din urmăritorii săi, cu excepția unuia - şi dacă acela era călărețul pe care-l auzise, atunci nu avea sens să mai continue călătoria. Se va putea întoarce cu domnişoara Annie la casa tatălui ei, aşa cum îl implorase de mai multe ori, şi din punctul lui de vedere, acela va fi sfârşitul întregii tărăşenii. Se va întoarce la munca lui; domnişoara Annie se va instala în casa de care aparținea şi el va lucra pentru ea, aşa cum făcuse pentru tatăl ei. Billy Joe suspină. O atinse cu blândețe pe braț.

- Domnişoară Annie. trezeşte-te, te rog! Domnişoară Annie,

trebuie să te trezeşti!

Fata deschise ochii. La început amețită de somn, se zgâi perplexă la el. Apoi îşi aminti şi teama şi neîncrederea reveniră în ochii ei.

- Lasă-mă în pace. pleacă şi lasă-mă! sunt obosită, nu înțelegi. sunt bolnavă şi obosită. Spre exasperarea lui Billy Joe, se scutură de parcă atingerea lui ar fi întinat-o. Să nu te mai apropii de mine şi să nu mai pui mâna pe mine!

- Domnişoară Annie, nu vă fac nici un rău.

- Mi-ai făcut deja rău! protestă, indignată. M-ai legat şi m-ai forțat să călăresc ore în şir, fără odihnă. M-ai ținut prizonieră aici, fără mâncare, şi acum nu mă laşi nici să dorm. Dacă ar fi trăit tata, te-ar fi ucis pentru asta, Billy Joe. Dacă ar fi fost în viață, n-ai fi îndrăznit niciodată să te atingi de mine!

Uriaşul văzu că era inutil să încerce s-o convingă de bunele lui intenții. încercase fără succes, toată ziua. Dacă Annie nu vedea pericolul de care o salvase, atunci era inutil să-i repete argumentele pe care i le mai adusese, în speranța c-o va face să înțeleagă. Se ridică în picioare şi arătă spre chei.

- Vino, domnişoară Annie!

- Acolo sus? Oh, nu. Nu pot. îți spun, vreau să dorm. Du-te singur. Annie vru să se întindă la loc.

- Nu, scutură din cap Billy joe. Vii cu mine, domnişoară Annie. Cineva a călărit toată noaptea pe urmele noastre. Cred că l-a aruncat calul.

îi trezise interesul. Annie întrebă repede, cu ochii plini de speranță:

- Cine e?

- Poate că e domnul Barton, domnişoară Annie.

- Domnul Barton? Repede - trebuie să mergem la el. poate că s-a rănit.

Billy Joe o urmări trist cum se luptă să se ridice în picioare. Dar nu spuse nimic, doar îi oferi mâna şi ea oprinse, fără obiecţii. Se căţărară împreună pe stânci; Annie era nerăbdătoare să-şi întâmpine salvatorul, iar Billy Joe era la fel de nerăbdător să găsească dovada căderii lui.

Annie îl văzu prima şi ţipătul ei de teamă amestecată cu dezamăgire rupse tăcerea.

- Oh. oh, e mort! Billy Joe, fă ceva - ajută-l. trebuie să-l ajuţi, pentru Dumnezeu! Dădu drumul mâinii indigenului şi alergă singură înainte, aruncându-se în genunchi lângă trupul inert al lui Phil.

Billy Joe o privi, încercând o senzaţie sălbatică de triumf. Blestemul oamenilor lui, de care-i povestiseră tatăl şi bunicul lui, îşi făcuse efectul. Şarpele din Vis venise, răspunzând chemării lui, şi făcuse dreptate în cazul albului care-şi încălcase promisiunea. Marele domn Barton zăcea răstignit pe iarba tăioasă, cu faţa la pământ şi neclintit, şi nici măcar plânsetele frenetice ale lui Annie nu-l puteau trezi din lungul somn ultim.

- Billy Joe. Domnişoara Annie se uita la el; din cauza nenorocirii, uitase de toată ostilitatea. Te rog, trebuie să-l ajuţi. încă respiră şi pot să-i simt pulsul. Poate că mai are o şansă, dacă-l ducem la doctor. Sau dacă ai putea aduce doctorul aici.

- Nu, domnişoară Annie. Billy Joe vorbea calm şi cu hotărâre.

- Nu? Ai înnebunit de tot? Mai întâi mă răpeşti şi apoi refuzi să-l ajuţi pe domnul Barton. ce se întâmplă cu tine, Billy Joe?

- Acum, mergem acasă, domnişoară Annie - acum, imediat, promise aborigenul.

- Dar cum rămâne cu domnul Barton? Doar n-o să-l laşi aici, nu? Vocea ei era plină de oroare. O să moară sigur dacă-l laşi aici, Billy Joe.

- O să moară indiferent ce fac, domnişoară Annie.

îl privi nedumerită şi suspicioasă.

- Ce vrei să spui? I-ai întins o cursă - asta ai făcut?

- Nu, domnişoară Anie. Dar noaptea trecută, când l-am văzut cu tine, i-am făcut farmece. Şarpele din vis l-a prins acum, aşa că nici unul din noi nu mai poate face nimic acum. Nici tu, nici eu, nici doctorița. O să moară, asta e sigur.

Annie se ridică foarte lent. îl înfruntă fără teamă şi furia ei avu o demnitate pe care n-o mai avusese niciodată înainte. Lui Billy Joe îi aiminti de tatăl ei şi curajul îi pieri în fața disprețului glacial din ochii ei. Aceasta era o nouă Annie, pe care n-o mai văzuse niciodată, o fată care aducea cu Snow de acum câțiva ani, când el însuşi fusese un copil. Fata îi vorbi cu voce joasă despre educația primită la Misiune şi de credința pe care o adoptase, de Dumnezeul pe care-l servea.

- Crezi în superstiția aceea absurdă cu Şarpele din Vis, tu. un creştin? Cum poți să crezi, Billy Joe? Dumnezeu înseamnă iubire. Nu ne lasă să blestemăm un seamăn ca să moară - nu avem nici un drept să ne judecăm unii pe alții.

Dintr-o dată, Billy Joe făcu un gest spre bărbatul de la picioarele lui.

- Domnul Barton e pe moarte, nu-i aşa? Şi nu l-am atins, domnişoară Annie.

- Dacă e pe moarte, nu e din cauza Şarpelui tău din Vis. E din cauză că a căzut de pe cal. Şi Charlie mi-a spus că era bolnav aseară, când a venit acasă. A spus că domnul Barton a avut un accident de maşină.

- Dar, domnişoară Annie.

- Uită-te singur. când a căzut, s-a lovit cu capul de piatra aceea. Sângerează, nu vezi? Dacă moare, va fi vina ta, pentru că n-ai vrut să-l ajuți.

- Nu, eu i-am făcut farmece, eu.

- De ce i-ai făcut farmece? Ce ți-a făcut?

- Ti-am spus, domnişoară Annie. ți-am spus, l-am văzut aseară cu tine. I-a promis domnului Gyler că o să aibă grijă de tine. Dar ce a făcut aseară.

Annie îl întrerupse din nou. Obrajii umflați şi mânjiți cu noroi îi ardeau, dar îi spuse adevărul, cu cuvinte pe înțelesul lui, fără să se cruțe cu nimic şi văzu cum ochii lui se măresc de uimire.

- Vrei să spui că. ai fost tu, domnişoară Annie. Billy Joe nu mai putu continua.

- Da, mărturisi ea. Vroiam să se însoare cu mine, înțelegi? E bogat şi are atât de multe - proprietatea, casa aceea minunată, un nume pe care toată lumea îl respectă. Sunt atât de sătulă de sărăcie! Trebuie să mă duc în America, să mă operez la coloană.

Vorbea mai mult pentru ea decât pentru Billy Joe şi aborigenul îi întoarse spatele, nemaivrând s-o audă. Vocea ei îl urmări în timp ce îngenunche lângă Phil, dar acum n-o mai auzea - nu-şi făcea griji decât pentru rănit. Omul pe care vrusese să-l ucidă. dinții i se încleştară fioroşi peste buza de jos. în ciuda a ce-i spusese Annie despre credința lui, încă nu era prea convins că Şarpele din Vis nu răspunsese chemării lui.

- Domnule Barton. mă auziți?

Pe neaşteptate, Phil deschise ochii; erau injectați şi pupilele erau dilatate, dar nu erau ochii unui muribund, recunoscu uşurat Billy Joe. Şarpele din Vis, dacă fusese vreodată acolo, acum dispăruse. Phil spuse, nerăbdător:

- Naiba să te ia, Billy Joe! Ajută-mă, ce stai? Am febră şi n-am putere deloc.

- Desigur, domnule Barton. Billy Joe îl ajută să se ridice în poziția aşezat. Mă duc să aduc caii şi puțină apă, ca să curățăm

tăietura de la cap. Vă duc înapoi, nu vă faceți griji.

Spera ca măcar pentru moment, Phil să fi uitat de ce se afla acolo, cu fiica şefului său, şi urmărirea de mai devreme. Va fi mai uşor dacă nu-şi amintea, cel puțin până vor ajunge la fermă. Apoi, nu va mai conta atât. Va primi pedeapsa pe care o domnul Barton o va găsi de cuviință şi se va întoarce la slujba lui - chiar dacă însemna să lucreze în subordinea domnului Standish. Căci, până la urmă, tot pentru domnişoara Annie lucra. Ea nu putea să nu fie aşa cum era. crescuse departe de casă, fără o mamă care să îngrijească de ea, şi cu un handicap; ura că era săracă. Conduita ei încă îl scotea din minți, dar era femeie, îşi spuse, nu bărbat. Femeile erau ființe slabe şi neputincioase, care trebuie păzite şi protejate. într-o zi, îşi va găsi un bărbat al ei, care s-o păzească şi s-o protejeze. Billy Joe fugi la tabără, cu spiritul înviorat. într-o zi, poate că va fi chiar domnul Standish.

Totul va fi bine, era sigur, şi adăugă cu voce tare „Dumnezeu e mare", aşa cum fusese învățat să spună la Misiune. îşi umplu cu apă pălăria de văcar şi se duse să dezlege caii, fluierând vesel.

Civilizația îl acaparase încă o dată. Spiritele strămoşilor lui dormeau în dealuri, ştia, dar vocile lor erau mute şi nu-l mai chemau. Conduse caii obosiți înapoi la Annie şi la Phil.

Când ajunse, domnul Barton îi zâmbi şi-i mulțumi. Domnişoara Annie luă apa şi-şi duse un deget la buze. Aborigenul îi zâmbi cu sfială. Nici unul nu vorbi, dar se înțeleseră.

Capitolul 11

La finalul celor cinci ore de călărie, Margaret era aproape de limită. Charlie călărea în faţa ei, nedând semne de oboseală şi flecărind încontinuu, lucru care, în condiţii normale, ar fi amuzat-o copios.

Nu încetiniseră deloc. Luna ieşi din spatele unui nor şi Charlie zâmbi şi i-o arătă.

- Poate acum o să vedem pe unde mergem. Eşti bine, doctore? Te descurci?

Nevrând să recunoască adevărul, Margaret încuviinţă din cap, strângând din buze.

- Mă descurc.

- Ar trebui să-i dăm curând de urmă, o încurajă bătrânul. Tine-o tot aşa. te descurci bine.

îi spuse tot ce ştia despre dispariţia lui Annie, adică nu prea multe. Absenţa ei fusese descoperită la ora micului dejun, iar a lui Billy Joe câteva ore mai devreme, dar nimeni nu făcuse legătura între ele până când cineva de la graniţele proprietăţii nu anunţase că-i văzuse, amândoi călare pe acelaşi cal, îndreptându-se spre nord-est. Fuseseră la depărtare şi abia dacă-i văzuse, aşa că informaţia lui nu fusese de prea mare ajutor. Dar îl ridicase din pat pe Phil, ca să organizeze o echipă de căutare şi cauzase mai multe telefoane lui Kevin Standish, în slaba speranţă că Billy Joe s-ar putea decide să se îndrepte spre proprietatea Gyler. Kevin organizase şi el căutări, acoperind zona în care cele două proprietăţi se învecinau.

- Atunci, sunt şanse mari să-i găsim? întrebase cu inocenţă Margaret şi nu fu pregătită pentru răspunsul sumbru al lui Charlie.

Acum, după ce acoperiseră o zonă imensă, era pregătită să recunoască: bătrânul avusese dreptate să fie pesimist. Nu văzuseră nici ţipenie de om în călătoria de cinci ore şi începea să se întrebe

dacă, în ciuda cunoştințelor lui despre regiunile periferice şi a vederii lui bune, va putea s-o ducă la Phil, cu atât mai puțin să-i găsească pe Annie şi pe Billy Joe. Dar ea era recunoscătoare, oricum, că venise. măcar atât putea face, ca să se revanşeze față de Phil. Charlie fusese ciudat de evaziv şi necomunicativ în privința febrei de care suferea, dar din puținul pe care i-l spusese, era evident că probabil avea urgent nevoie de îngrijiri medicale. De-ndată ce-l găseau, i le va putea oferi.

Sau nu? îl vor găsi vreodată, în sălbăticia aceea? O vor găsi pe Annie la timp ca să poată profita de minunata şansă pe care i-o oferise doctorul Meyer? Doctorul Friedman nu va sta decât câteva zile în Australia. dacă pleca şi se întorcea în State înainte ca Annie să fie găsită, va fi o mare dezamăgire pentru ea. Probabil că nu va mai avea niciodată o astfel de şansă. Phil spusese că-i va plăti călătoria în America, dar Margaret ştia cum era cu aşteptările îndelungate ale pacienților pentru tratamente. Oamenii aşteptau ani de-a rândul să fie internați într-un spital cum era clinica Mayo, iar cazul lui Annie nu va avea prioritate, pe baza stării critice. în afară de asta.

în fața ei, Charlie opri. Arătă două siluete înghesuite, ghemuite lângă cenuşa stinsă a unui foc, şi-i zâmbi.

- Cei doi urmăritori ai domnului Barton! Uită-te la ei - dorm duşi! Dacă idioții ăştia l-au lăsat să continue singur, în starea în care e, jur că-i jupoi de vii! Hei! ridică el vocea, într-un strigăt asurzitor. Scularea! Haideți, în picioare!

Cei doi fermieri de culoare se ridicară pe dibuite. Veniră cu demnitate lângă Charlie şi, recunoscătoare pentru popas, Margaret opri şi ea. Nu putea să urmărească ce spuneau şi făcu încercări disperate să nu i se închidă ochii, ascultând vocile lor groase şi cea ascuțită a lui Charlie. Calul ei începu să pască, obosit.

Și atunci, brusc şi pe nesimțite, de parcă ar fi fost fantome, din umbra tufişurilor din spate apăru un grup. Margaret îi văzu prima şi-l trase pe Charlie de mânecă.

- Uite! Charlie, nu sunt ei? E domnul Barton, cu Annie şi Billy Joe. ei trebuie să fie!

- Chiar ei sunt, doctore. Şi domnul Barton e în viață. îşi mână calul la pas şi Margaret îl urmă. Ajungându-l din urmă, îl întrebă pe nerăsuflate:

- Charlie, ce-ai vrut să spui cu „domnul Barton e în viață"? Nu te aşteptai?

- Când cuiva i se fac farmece, nu poți fi sigur. Eu unul nu cred în vrăjile astea blestemate despre care vorbesc aborigenii, dar. să spunem că mă bucur să văd că încă stă în şa şi s-o lăsăm aşa, hm? Am vrut să vii cu mine tocmai pentru că mi-era teamă de ce vom găsi.

- Nu înțeleg, începu Margaret. Eu.

- Nici nu e important să înțelegi, doctore. Important e că eşti aici, când domnul Barton are nevoie de tine. Cred că are nevoie de tine mai mult decât a avut vreodată vreun bărbat de vreo femeie - şi ştiu eu ce vorbesc. Am stat cu el două ore de dimineață, când delira și nu-şi putea ține gura. La început, mi-a spus că nu trebuie, sub nici o formă, să te chem, dar ce-a urmat, a fost cu totul altceva! Se întoarse în şa ca să se uite la Margaret, cu ochii albaştri strălucind de o emoție pe care nu încercă deloc să i-o ascundă. Venind din partea mea, domnişoară, poate c-o să sune puțin cam ciudat, din moment ce am fost dintotdeauna de părere că Barton's Creek o duce mai bine fără nici o femeie care să încurce lucrurile. Dar cred că, în cazul tău, va trebui să fac o excepție. Cred că eşti singura femeie care nu va încurca lucrurile, ştii asta? Aşadar, ce părere ai, înainte să-i prindem din urmă?

- Vrei să spui că.

- Ia te uită, domnişoară Margaret! explodă Charlie. N-am fost destul de explicit? Căsătoreşte-te cu el, desigur. şi nu mai pierde timpul. Această Annie Gyler e o pacoste, dar încă nu i-a făcut nici un rău. Doar nu-i da ocazia, asta-i tot.

- Nu, îl asigură Margaret. N-o să i-o dau, Charlie.

- Bravo ție, spuse Charlie, cu căldură. Se aplecă şi o prinse de braț. Domnul Barton e un bărbat bun, poți să mă crezi pe cuvânt. îl cunosc de când era în scutece; tatăl lui a fost un om cinstit, ca şi el. N-o să greşeşti căsătorindu-se cu Phil Barton. Hei. O fixă nerăbdător cu privirea. Te-a cerut în căsătorie, nu-i aşa?

- Ei bine, a pomenit despre asta, dar.

Charlie zâmbi cu gura până la urechi.

- Atunci, e în regulă, nu-i asa? vino, domnişoară Margaret - pariez că ajung la el înaintea ta!

Margaret îl întrecu de departe. Călare pe calul lui Billy Joe, Phil arăta obosit şi bolnav şi era evident că făcea eforturi mari să se țină în şa, dar se lumină la față când o văzu şi şoapta lui abia auzită „Margaret!" fu toată întâmpinarea de care avea nevoie. Ochii lui îi spuneau restul.

Margaret îl făcu să descalece şi-l pansă la cap, sub privirile ruşinate ale lui Billy Joe.

Pe drum spre casă, Margaret îi spuse lui Annie vestea despre vizita doctorului Friedman la Brisbane şi fata spuse, cu neaşteptată docilitate:

- Mă duc. dacă mă lasă Phil. Mi-ar plăcea să merg, desigur, e o şansă minunată, nu-i aşa, şi n-o să coste aşa de mult ca în cazul în care ar trebui să plec în America. Poate voi putea să plătesc singură.

- In locul tău, nu mi-aş face griji în privința asta, Annie, o sfătui cu blândețe Margaret. Phil vrea să te operezi - mi-a spus asta chiar

şi când credea că trebuie să te duci în State. Nu există nici o garanţie absolută că te vei vindeca, după cum sunt sigură că doctorul Meyer ţi-a explicat când ţi-a propus prima dată. Dar doctorul Fridman e un mare specialist în afecţiuni ale nervilor de genul celei pe care o ai, şi dacă cineva te poate ajuta, el e acela, aşa că eu cred că merită să încerci, nu? Indiferent cine plăteşte, şi chiar dacă va însemna să rămâi o perioadă lungă în spital.

- Nu mă deranjează să stau în spital, sunt obişnuită, spuse Annie. Dar mi-ar plăcea să plătesc eu, doctore Ferguson. Până la urmă, nu sunt săracă lipită - am proprietatea tatălui meu. Billy Joe crede că el şi Kevin ar putea-o face să scoată profit.
Poate chiar i-o voi închiria lui Kevin şi-l voi lăsa s-o administreze un an, cât timp Billy Joe are grijă de cai. Nu vreau să-i vând. Ochii îi erau plecaţi, evitând privirea Margaretei. Au fost ai tatălui meu şi ţinea foarte mult la ei. Desigur, va trebui să vorbesc mai întâi cu Kevin, dar.

- Vei putea să vorbeşti acum cu el, îi spuse Margaret, recunoscând părul roşcat al călăreţului care venea în galop spre ei. E el, nu?

- Da, aşa cred, încuviinţă Annie. Suspină, cu buzele contorsionate de durere. O să am destul timp să vorbesc cu el, nu? Mai avem ore bune de mers până să ajungem, şi nu ştiu dacă voi rezista, pentru că mă dor toate. Şi sunt atât de obosită, încât. îmi vine să plâng.

- La fel şi Phil, spuse Margaret, uitându-se la el. Cred că va trebui să-mi impun autoritatea de medic şi să-l silesc să facem un popas, altfel va trebui să găsim o cale să vă tractăm pe amândoi.

Salvarea lor fu Kevin. Adusese o camionetă veche de la fermă, pe care o lăsase la câţiva kilometri de locul unde se aflau.

- Merge greu, dar cred că pacienţii tăi o vor prefera călăritului.

Doctore. propun să mergi cu ei. Ştiu că ţi-ai făcut datoria şi că ai fost o adevărată „doctoriță călare", dar pun pariu că şi tu eşti extenuată. în afară de asta, Phil va fi acolo, nu? Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, zâmbitori şi întrebători, şi când Margaret încuviință din cap, zâmbetul lui deveni şi mai larg. Atunci, presupun că nu prea mai am ce face, decât să mă retrag şi să te las în grija învingătorului. Se spune că cel mai bun câştigă, nu? Şi în cazul ăsta, aş spune că e adevărat. îi întinse mâna. Felicitări!

- Mă bucur că spui asta, şi . mulțumesc. Margaret îi strânse mâna. Dar de unde ai ştiut?

Kevin râse.

- Charlie mi-a vândut pontul. De fapt, a făcut mai mult decât atât - m-a sunat înainte să plec în căutări şi mi-a spus că trebuie să te aduc aici, cu orice preț. Am încercat, numai Dumnezeu ştie. Prima dată când te-am sunat, erai plecată şi apoi mi s-a defectat telefonul. Am încercat din nou când m-am întors şi Martha mi-a spus că eşti aici. Aşadar, asta e, Margaret. Până când moartea vă va despărți?

- Sper, confirmă Margaret. Oh, Kevin, nici nu ştii cât sper!

- Ei bine, spuse Kevin, arătând spre camioneta părăginită. Uite maşina. Nu va mai trece mult până ajungem acasă.

***

într-adevăr, abia câteva ore mai târziu, Phil îi repetă cererea în căsătorie. Era în pat, sprijinit de perne, şi Margaret tocmai îi verifica pulsul, când o luă de mână şi o trase mai aproape.

- Margaret, iubirea mea, nu te pot lăsa să pleci. pur şi simplu nu pot.

- Nu vreau să mă laşi să plec, Phil, tremură ea. Niciodată.

O strânse la pieptul lui, uitându-se cu tandrețe la ea.

- Vrei să spui că, până la urmă, răspunsul nu trebuie neapărat să fie nu, iubito?

Margare scutură din cap şi-i spuse simplu:

- Vezi tu, Phil,. te iubesc.

- Slavă Domnului! Oh, slavă Domnului! O sărută. Margaret, când te căsătoreşti cu mine?

- Mi-ar plăcea să spun pe loc, mărturisi ea. Dar trebuie să spun atunci când doctorul Bayliss va putea să-mi găsească un înlocuitor, iubitule. Va fi de-ajuns de curând?

- Nu. Dar va trebui să ne mulţumim, deşi nu vreau să mai aştept nici o zi. Oh, Margaret, te iubesc atât de mult. mă întreb dacă vei şti vreodată cât de mult.

- încep să învăţ, Phil.

- Foarte bine. Braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei. Voi fi cel mai pasionat profesor al tău, promise în şoaptă, aşa cum acum sunt cel mai recunoscător pacient, doctore. Când crezi că voi putea să nu-ţi mai fiu pacient şi să-mi încep noul rol?

Margaret îl privi cu seriozitate ironică.

- Când temperatura îţi revine la normal. Mă tem că nu mai devreme.

- Dar până atunci, o să mă vizitezi zilnic?

- Desigur, iubitule.

- Şi cu asta va trebui să mă mulţumesc, momentan, spuse Phil fericit. Dar ce zici, să exersăm acum o lecţie? O sărută pasional. Vom merge curând la Brisbane, să luăm inelul acela, nu-i aşa? Şi cât timp suntem acolo, poate o vizităm şi pe micuţa Annie, la spital. Crezi c-o să se facă bine?

- Da, îl asigură Margaret. Aşa cred, Phil.

Phil o strânse la piept şi se simţi împăcat.

Sfârşit